

மனித தூசனாங்கள்

(சிறு கதைகள்)

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

சுதாராஜ்

மனித சான்றுங்கள்

சுதாராஜ்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7 (ப.எ.4), தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 24342926

தொலைநகல் : 0091-44-24346082

மின் அஞ்சல் : manimekalai1@dataone.in

manimekalai@eth.net

இணைய தளம் : www.tamilvanan.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	மனித தாசிசனங்கள்
ஆசிரியர்	சுதாராஜ்
மொழி	தமிழ்
முதற் பதிப்பு	2005
உரிமை	ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	11.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	172
லேசர் வடிவமைப்பு	கிறிஸ்ட் கம்ப்யூட்டர்ஸ் © 23725639
அச்சிட்டோர்	ஸ்கிரிப்ட் ஆஃப்ஸெட் சென்னை - 94.
நூல் கட்டுமானம்	தையல்
வெளியிட்டோர்	மணிரீமகலைப் பிரசுரம் சென்னை - 17.

நூலின் இந்திய விலை : ரூ. 45.00

மு ன் னு ரை

இந்நூலின் ஒவ்வொரு அத்தியாயங்களிலும் வரும் மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் உண்மையானவர்கள். அவர்கள் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் அல்ல. இவை வெறும் சுட்டுக் கதைகளும் அல்ல. நான் சென்று வந்த இடங்களிலெல்லாம் கண்டு வந்த மனிதர்கள் இவர்கள்.

மனித வாழ்க்கை சுவாரஸ்யமானது. பலவித குண இயல்புகள் கொண்ட மனிதர்களையெல்லாம் எங்கள் வாழ்க்கைக் காலத்தில் காண்கிறோம். சுயநலமற்ற, விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மையுள்ள, உதவி செய்யும் மனப்பான்மை கொண்ட அற்புதமான மனிதர்களுடன் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போது மனம் நெகிழ்ந்து போகிறது. அவர்களிடம் நான் பெற்ற இனிய அனுபவங்களை உங்களுடனும் பகிர்ந்துகொள்ளும் முயற்சிதான் இந்நூல்.

ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் ஒவ்வொரு சிறுகதைக்குரிய தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளன. அந்த மனிதர்களின் உண்மைத்துவத்தைக் கனப்படுத்திக் காட்டும் முகமாக, கற்பனை வடிவத்தையும் ஊட்டி சிறுகதைகளாக ஆக்கவில்லை. எனினும் அவை ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு சிறுகதையைப் போலவே எழுதியிருக்கிறேன்.

இக்கதைகள் 'மல்லிகை' இலக்கிய சஞ்சிகையில் வெளிவந்தபோது, எனது மூத்த எழுத்தாளர்களிடமிருந்தும் வாசக நண்பர்களிடமிருந்தும் மிகுந்த பாராட்டு கிடைத்தது.

இக்கதைகளை எழுதத் தூண்டியவர் 'மல்லிகை' ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள். 'மல்லிகை'க்கு ஏதாவது எழுதுங்கள் என எப்போதும் அன்புத்தொல்லை கொடுப்பார். தொழில் நிமித்தம் எனக்கு நேர நெருக்கடி இருந்தாலும் அவரது வேண்டுகோளுக்கு சம்மதித்து எழுதத் தொடங்கினேன். ஒவ்வொரு முறை 'மல்லிகை' சஞ்சிகை தயாரிப்பு வேலைகள் முடிந்தாலும் எனது கதை அச்சுக்குப் போகப் பிந்திவிடும். மனிசன் தொல்லைபேசியில் எடுத்துக் கத்தத் தொடங்கிவிடுவார். அப்படி, அந்த இரவோடு இரவாக எழுதி அனுப்பப்பட்ட கதைகள்தாம் இவை. அதில் எந்த மாற்றமும் செய்யாமல் உங்கள் கைகளுக்கு வருகிறது.

இத்தருணத்தில், எனது தந்தையைப் போல நேசிக்கும் 'மல்லிகை' ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்கு நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்னும் எழுத நிறைய இருக்கிறது. ஒரு நூலின் அளவு கருதி இத்துடன் மட்டுப்படுத்திக்கொண்டேன். இனிமேலும் தொடரலாம்.

இந்நூலை வெளியிடும் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தைச் சேர்ந்த நண்பர் ரவி தமிழ்வாணன் அவர்களுக்கு எனது நன்றி உரியது.

அன்புடன்

சுதராஜ்

பொருளடக்கம்

1.	ஹிட்லரின் படைவீரன்	10
2.	தூக்கம் கண்களைத் தழுவட்டும்	19
3.	உயர்த்தும் செயல்கள்	28
4.	நடக்கும் விதங்கள்	38
5.	செய்தொழில் தெய்வம்	48
6.	விசுவரூபம்	58
7.	சின்னஞ் சிறுசுகள்	68
8.	கொடுத்து வாங்குவது	78
9.	புது நண்பர்கள்	88
10.	முரட்டு நண்பன்	98
11.	புலி வந்தது	108
12.	யானை சிரித்தது	120
13.	எதையும் தாங்காத இதயங்கள்	126
14.	ஆயிரம் டொலர் மனிதன்	140
15.	வந்தது எதற்கு?	151
16.	தனிப்பட்ட விடயங்கள்	161

மனது

தூர்நாங்கு

இது கதையல்ல. கட்டுரையுமல்ல. இவை இரண்டும் கலந்த ஒரு நினைவுத் தொடர் எனச் சொல்லலாம். இதில் கற்பனை இல்லை. வாசிக்கும் ஆர்வத்தைக் கூட்டுவதற்காக இப்படிக் கூறுவதாகக் கருதவேண்டாம். தொழில் நிமித்தம் பல நாடுகளுக்குச் சென்று வந்திருக்கிறேன். சென்ற இடங்களிலெல்லாம் (வந்த இடங்களிலும்தான்) நான் தரிசித்த மனிதர்களின் கதைகளைத்தான் இங்கு சொல்லப் போகிறேன். கதையல்ல என்று ஆரம்பத்திற் குறிப்பிட்டுவிட்டு, பிறகு கதை என வருகிறது. எப்படியாவது எடுத்துக் கொள்ளலாம். உங்கள் விருப்பப்படி (அல்லது வசதிப்படி) எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். மனிதர்களின் குணாதிசயங்களுக்கு (அது ஆணாக இருந்தாலும் சரி, பெண்ணாக இருந்தாலும் சரி) இலக்கிய வடிவம் கொடுக்கும் எண்ணம்தான் இந்தத் தொடர். மனிதர்களின் குண வேறுபாடுகள் அதிசயமான சங்கதியாய் உள்ளது. இந்த உலகத்தில் எத்தனை கோடானு கோடி மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள்! ஆனால் ஒருவரைப் போல மற்றவர் இல்லை.

இங்கு இன்னொரு 'ஆனால்' போட வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில் எல்லா மனிதர்களுக்கும் ஜீன்கள் 99.99 வீதம் ஒன்று போலவே இருக்கிறது என விஞ்ஞானிகள் அண்மையில் ஆராய்ந்து அறிந்திருக்கிறார்கள். மனிதர்களை இனம் பிரிக்கக்

கூடியவாறு மூலக்கூறுகளில் எந்த ஆதாரமும் இல்லையாம். வாழும் சூழலுக்கு ஏற்ப உருவம் மாறுகிறது என விஞ்ஞானிகள் கூறுகிறார்கள். மனோநிலைகளும் அப்படித்தான் மாறுபடுகிறது போலும், ஒவ்வொருவருக்குமுரிய குணவிசேடங்களுக்கு அவரவர்க்கென இயல்பான அந்தரங்கம் இருக்கக்கூடும். இது அவர்கள் வாழ்ந்து, வளர்ந்த சூழ்நிலைகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

ஒவ்வொரு புதிய நாட்களிலும் ஒரு புதிய மனிதனையாவது (அதாவது அன்றுவரை நாங்கள் காணாத ஒருவரையாவது) காண நேரிடுகிறது. யார் அவர்... இன்னார்... என்ற விபரங்கள் கூட எங்களுக்குத் தெரிவதில்லை. தெரியவேண்டுமென்ற ஆர்வமும் எங்களிடம் இருக்காது. ஆனால் ஒருசிலருடன் ஒரு சொல்லாவது பேசவேண்டிய தேவை ஏற்படும்.

‘நேரம் என்ன’ ‘இந்த ரோட்டுக்கு எப்படிப் போவது?’ இன்னாரைத் தெரியுமா?’ போன்ற சில விசாரிப்புக்கள். அதற்கு அவர்கள் நடந்துகொள்ளும் முறையில் அவரவர்க்கான தனித்துவம் இருக்கிறது.

இன்னும் சிலருடன் சற்று நேரம், ஒரு சில நாட்கள், ஓரிரு மாதங்கள், அல்லது சில வருடங்கள் பழக வேண்டிய தேவை ஏற்படும். பின்னர் எங்கள் சீவிய காலத்திலேயே அவர்களை மீண்டும் காணாது போகலாம். ஆனால் அந்த சில நாட்களில் அவர்கள் பழகிய விதம், ஓர் இனிய அனுபவமாகவோ அல்லது சின்னக் கீறலாகவோ மனதிற்பதிந்திருக்கலாம். எப்போதாவது அவை குமிழெடுத்து மேல் வந்து அந்த மனிதரை நினைவூட்டும். அப்படி பதிந்த

நினைவுகளிலிருந்து மலர்ந்து வரும் மனித தரிசனங்கள்தான் இந்தத் தொடர்.

தொடர் எனக் குறிப்பிட்டாலும், ஒன்றுக்கும் மற்றதுக்கும் தொடர்பு இருக்குமென்று அர்த்தமில்லை. எழுந்தமானமாக முன்னே பின்னே என ஒழுங்கில்லாமல் வரும் நினைவுகளுக்கு ஏதும் தொடர்பு இருக்காதுதான்.

எனினும், நினைவில் வரும் சில விஷயங்கள் அதையொட்டிய இன்னும் சில விஷயங்களை எழுதிச் செல்லக்கூடும். இவற்றையெல்லாம் உங்களிடம் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

ஹிட்லரின் படைவீரன்

அவரது பெயர் பூப்பே. ஜேர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்தவர். தொழில் நிமித்தம் நான் முதலிற் பயணமாகிய நாடு ஈராக். 1979 ஒக்டோபர் மாதமளவிற் பணியேற்ற போது, அந்த நிறுவனத்தின் தொழில் மற்றும் நிர்வாக முகாமையாளராக இருந்தவர்தான் மிஸ்டர் பூப்பே. அப்போது அவரது வயது அறுபத்தைந்துக்கு மேலிருக்கும். கம்பீரமான தோற்றமுடையவர். நல்ல உயரம். திடகாத்திரமான உடல்வாகு கொண்டவர்.

ஒரு துடிப்பான இளைஞனைப் போல வேலைத் தலத்திற்கு அவர் வரும் சுறுசுறுப்பைக் காண, வேலை செய்கிறவர்களுக்கெல்லாம் புதிய உற்சாகம் ஏற்படும். முழங்கால்களுக்கு மேல் இறுக்கமான காற்சட்டையும், ரீ-சேர்ட்டும் அணிந்திருப்பார். கைகளை வீசி வீசி வலு வீச்சாக நடப்பார். நின்றால், இடுப்புக்குக் கை கொடுத்து நெஞ்சை நிமிர்த்திய நேர்பார்வை. சண் கிளாஸ் அடித்திருப்பார். அவர் யாரைப் பார்க்கிறார், என்ன சொல்லப் போகிறார் என்பது யாருக்கும் புரியாமலிருக்கும். கடுமையான மனுசன். ஏதாவது சிறு பிழை கண்டாலே பெரிய சத்தம் போடுவார்.

அல்லது சத்தம் போடுவதற்காக ஏதாவது பிழை பிடிப்பார். அவரது அசுகை தென்பட்டதுமே சும்மா அரட்டையடித்துக்கொண்டு நிற்பவர்கள் கூட, ஸ்பனரைக் கையிலெடுத்து எதையாவது கழற்றவோ பூட்டவோ தொடங்கிவிடுவார்கள். அதாவது, மும்முரமாக வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களாம்.

இலங்கை, பிலிப்பைன்ஸ், பாகிஸ்தான், இங்கிலாந்து ஆகிய தேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கு பணியாற்றினார்கள். மிஸ்டர் பூப்பே எந்த நேரத்தில் யார்மீது பாய்வார் என்பது தெரியாத ஒருவித கிடிக்கலக்கத்துடனும் எச்சரிக்கையுடனும் தான் அவரவர் தங்கள் வேலையைச் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். அதுதான் அவர் அந்த வேலைத் தலத்தை நிர்வகிக்கும் உத்தி. சில வேளைகளில் ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு ஏதும் பேசாமல் அமைதியாக அலுவலகத்திற்குப் போய்விடுவார். அப்போது தொழிலாளர்களிடமிருந்து வெளிப்படும் நிம்மதிப் பெருமூச்சை அத்தொழிலகத்தின் இயந்திரங்களின் இரைச்சலையும் மீறிக் கேட்கக் கூடியதாயிருக்கும்.

இனித்தான் விஷயத்துக்கு வரப்போகிறோம். ஈராக்கிற்கும் ஈரானுக்கும் இடையே இருந்து வந்த தகராறு முறுகல் நிலையை அடைந்திருந்த நேரம் அது. நாங்கள் பணியாற்றிய தொழிற்சாலை 'உம்-குஷார்' எனும் இடத்திலுள்ள துறைமுகத்தில் அமைந்திருந்தது. இது இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான எல்லைப் பிரதேசத்திற்கு மிக அண்மையிலுள்ள ஒரு சிறிய நகரம்.

நான் ஈராக் சென்றடைந்து, அப்போது ஓரிரு கிழமைகள்தான் ஆகியிருந்தது. விசா மற்றும் தேவையான வதிவிடப் பத்திரங்களை ஒழுங்கு செய்யும் அலுவல்

காரணமாக 'பாஸ்ரா' எனும் நகரத்துக்கு சில தடவைகள் போய்வர வேண்டியிருந்தது. பயணிக்கும் போது, வீதியின் இருமருங்கிலுமுள்ள பாலைவன வெளிகளில் நாளும் பொழுதுமாக பாரிய பீரங்கிகள் முளைத்து வான் நோக்கி நிமிர்ந்து நிற்பதைக் காணக் கூடியதாயிருக்கும். ஒன்று இரண்டல்ல. அவற்றைப் பீரங்கி வயல்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இராணுவத்தினர் பதுங்கு குழிகள் வெட்டுவது போன்ற வேலைகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். எந்த நேரத்திலும் யுத்தம் வெடிக்கலாம் (யுத்தம் என்றால் வெடிப்பதுதானே?) எனச் செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன.

இலங்கையைச் சேர்ந்த நாங்களோ (அப்போது) யுத்தம் என்றாலே என்னவென்று தெரியாத அப்பாவிகளாயிருந்தோம். (இப்போதென்றால் வேறு கதை). எங்களுக்கு யுத்த பூமியிலிருந்த எந்த அனுபவமும் இல்லை. (வேலைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டபோது, இப்படியொரு தகுதி தேவையெனக் கேட்கப்படவில்லை.) யுத்தம் தொடங்கினால் எப்படியிருக்கும்? குண்டுகள் எங்கெல்லாம் விழும்? எங்கள் தலைகளிலும் விழுமோ?

இத்தனைக்கும் நாங்கள் தங்கியிருந்த குவார்ட்டேஸைச் சுற்றிலும் பல இராணுவ முகாம்கள் இருந்தன. 'அட, உங்களுக்கு இவ்வளவு பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டிருந்ததா...!' எனப் பிரமிக்க வேண்டாம். அது எல்லைப் பிரதேசமாகையால் அப்படியான பாதுகாப்பு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது.

ஆனால் அது இன்னும் ஆபத்தான இடம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஈரானியப் படைகள் இந்த இராணுவ முகாம்களைத் தாக்கினால், அது எங்களையும்

பாதிக்காது என்பது என்ன நிச்சயம்? ஈரானிய விமானங்கள் குண்டு வீச வரும்போது வஞ்சகமில்லாமல் எங்களுக்கும் இரண்டு குண்டுகளைப் போட்டுவிட்டுப் போகலாம்தானே? (வழக்கமான யுத்தவிதிகளின்படி).

‘அப்படியானால்... எங்கள் கதைகள் இங்கேயே முடியப் போகிறதா? திரும்பவும் போய் எங்கள் குடும்பத்தினரைப் பார்க்க முடியாதா...’ என்றெல்லாம் கலங்கத் தொடங்கிவிட்டோம். எனினும் ஒரு சிறு நம்பிக்கை - பேச்சுவார்த்தைமூலம் பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிடுவார்கள். யுத்தம் நடக்காது... என உண்மையாகவே ஓராளுக்கு ஓரால் தெம்பு சொல்லிக் கொண்டிருந்தோம். (நாங்களெல்லாம் வடிகட்டின அப்பாவிகள் என்பதற்கு இப்படியான நம்பிக்கைகளையும் ஒரு உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.)

ஒருநாள் மதிய போசனத்தின் பின்னர் தொழிலகத்தில் வேலையிலீடுபட்டிருந்தபோது, வாகனமொன்று சைரன் ஒலியெழுப்பியவாறு மேலே அவசரமாகச் சுழன்று எச்சரிக்கும் லைட்டுடன் ஓடிவந்து நின்றது. அதிலிருந்து சில அதிகாரிகள் இறங்கி இன்னும் வேகமாக, மிஸ்டர் பூப்பேயின் அலுவலகத்திற்கு ஓடிவந்தார்கள். நாங்கள் பரபரப்படைந்தோம்.

‘யுத்தம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுவிட்டதாம். இன்று மாலை இந்தத் துறைமுகத்தை ஈரானியப் படைகள் தாக்கக்கூடும். உடனடியாக எல்லோரையும் வெளியேறுமாறு பணிக்கப்பட்டிருக்கிறது...’

செய்தியைக் கேட்டதுமே அரைவாசிப்பேருக்கு மூச்சு நின்றது போலாகிவிட்டது. எந்தப் பக்கத்தால் ஓடித்

தப்புவது என்றும் தெரியவில்லை. முன் பின் தெரியாத இடம். மனைவிமாரையும் பிள்ளை குட்டிகளையும் நினைத்து சில குடும்பஸ்தர்கள் கலங்கி அழவும் செய்தார்கள். “எங்களுக்கு ஏதாவது நடந்திட்டால் அதுகளை ஆர் பார்க்கிறது?” என மிகப் பொறுப்பான கேள்விகளையும் ஆளுக்காள் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

“உனக்கென்றால் பிரச்சனையில்லை... நீ தனி ஆள். செத்தாலும் பரவாயில்லை...” என ஒருவித பொறாமையுணர்வுடன் என்னைப் பார்த்து அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்கள். எனக்கு அப்போது திருமணமாகியிருக்கவில்லை என்பது உண்மைதான். எனினும் நான் சாகத் தயாராயில்லை. என்னையும் மரணபயம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது மிஸ்டர் பூப்பே அலுவலத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு வந்தார். நாங்களெல்லோரும் அவர் முன் கூடினோம். எங்களைப் பார்த்து ஆதரவாகப் புன்முறுவல் பூத்தார்.

“ஒருத்தரும் பயப்படவேண்டாம். நானிருக்கிறேன். உங்களையெல்லாம் பாதுகாத்து பத்திரமாக உங்களுடைய வீடுகளுக்கு அனுப்பிவைப்பது எனது பொறுப்பு. உங்களுக்குத் தெரியுமா... நான் ஹிட்லரின் படையிலிருந்தவன். ஹிட்லரின் கடற்படையில் பணியாற்றிய அனுபவம் எனக்கு இருக்கிறது. போரின்போது தற்காப்புக்கு எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியும். முதலில் இந்தத் தொழிற்தலத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டியது எங்களுடைய கடமை. ஒரு சிறிய ஸ்பனரையாவது வேலை செய்த இடங்களில்

விட்டுவிடாமல் ஸ்டோர் கீப்பரிடம் ஒப்படையுங்கள். இயந்திரங்கள் மற்றும் கருவிகளையும் அததற்குரிய பாதுகாப்பான முறையில் வைக்கவேண்டும். எல்லாக் கதவுகளையும் லொக் பண்ணுவதற்கு ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யுங்கள்... இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்தில் நாங்கள் இங்கிருந்து வெளியேற வேண்டும்... சீக்கிரம்..."

அவர் ஹிட்லரின் படையிலிருந்தவர் என்ற செய்தி அப்போதுதான் எங்களுக்குத் தெரிய வந்தது. அது எங்களுக்குப் பெரிய தெம்பைத் தந்தது. ஹிட்லரென்றால் லேசுப்பட்ட ஆளா? மிஸ்டர் பூப்பேயில் துணிச்சலைப் பற்றி ஏற்கனவே எங்களுக்குத் தெரியுமாயினும், அவர் ஹிட்லரின் படையிலிருந்தவராகையால் எப்பேற்பட்ட ஆளாயிருக்கும் என்ற துணிச்சலும் எங்களுக்கு வந்துவிட்டது. ஓடிஓடி தொழிற்சாலையை இழுத்து மூடிவிட்டு, ஏற்கனவே தயாராயிருந்த பஸ்களில் ஏறி குவார்ட்டேஸை நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

குவார்ட்டேசிற்கு வந்து சேர்ந்தோம். வேறு வழி இல்லை... சுற்றவர இராணுவ முகாம்கள் பரபரத்துக் கொண்டிருந்தன.. துறைமுகத்திற்கு மிக அண்மையிந்தான் குவார்ட்டேஸ் அமைந்துமிருக்கிறது. (ஊரிலென்றால் எங்காவது கோயில்களிலோ பள்ளிக்கூடங்களிலோ, குண்டு விழாது என்ற அசட்டு நம்பிக்கையுடனாவது போயிருக்கலாம்.) தங்குமிடத்தை வந்தடைந்த எங்களை ஒருவித பயஉணர்வு அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

மாலை ஐந்து மணியிலிருந்து ஆறு மணிவரைதான் இரவுச் சாப்பாட்டு நேரம். சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு (சாப்பாடே இறங்கவில்லை என்பது வேறு

விடயம்.) முன்னே முற்றத்தில் கூடிக் கூடிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். யுத்தம் பற்றிய ஒவ்வொருவருடைய கற்பனைகளும் அபிப்பிராயங்களும் ஒவ்வொரு விதமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு நடை தொலைவிற்கு முன்னே பிரதான வீதி. வழமையான பொதுசன வாகன ஓட்டங்கள் எதுவுமில்லை. ஆனால் இராணுவ ட்றக் வண்டிகளும் கனரக வாகனங்களும் இங்குமங்குமாகப் பறந்துகொண்டிருந்தன. அதிலெல்லாம் இராணுவத்தினர் துப்பாக்கிகளை ஏந்தியபடி, ஆடிப் பாடி (ஆனந்தித்து...?) செல்வதைப் பார்க்கக்கூடியதாயிருந்தது. இவற்றைவிட வேறு எந்தக் குண்டுச் சத்தங்களோ யுத்தத்துக்கான அசுமாத்தங்களோ தென்படவில்லை.

அப்போது முற்றத்திற் கூடிநிற்கும் எங்களை நோக்கி மிஸ்டர் பூப்பே தனது அறையிலிருந்து வந்தார். அவரைக் கண்டதும் இயல்பாகவே நாங்கள் அவருக்கு அண்மையிற் கூடினோம். பொறுப்பும் பாசமுமுள்ள ஒரு தந்தையைப் போல அவர் எங்களுடன் ஆதரவாகப் பேசித் தெம்பூட்ட முயன்றார். தன் பக்கத்தில் நின்ற சிலரை முதுகுக்குக் கை கொடுத்து பக்கவாட்டில் அணைத்துக் கொண்டு, 'பயப்பட வேண்டாம்' எனக் கூறினார். இவ்வளவு கடுமையான மனுசன் இவ்வளவு மென்மையாக நடந்து கொள்கிறாரே என, எங்களிற் சிலருக்கு ஆனந்தக் கண்ணீர்கூட உகுத்தது. தான் ஹிட்லரின் படையிற் சேவை செய்தபோது, இப்படியான யுத்த நேரங்களில் படையினரிடையே நடந்த சில ஹாஸ்ய சம்பவங்களைக் கூறி அதற்குத் தானே சிரித்துச் சிரித்து எங்களையும் சிரிப்பூட்ட முயன்றார். ஆனால் நாங்களோ சிரிப்பு என்பதையே மறந்தவர்கள் போல பேயறைந்து போய் நின்றோம்.

அப்போது இருளப் போகும் நேரம்.

‘சட.. சட’ எனச் சூடும் சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கியது. துப்பாக்கி வேட்டுக்களைத் தொடர்ந்து பாரிய குண்டுச் சத்தங்களும் கேட்டன. வானத்தில் பெரிய பந்து போன்ற நெருப்புக் கோளங்கள் அங்குமிங்கும் சீறிக் கொண்டு பறந்தன.

மிஸ்டர் பூப்பே சடாரென விழுந்தார். கைகளையும் விரித்துக் கொண்டு முகம் குப்புற அவர் கிடந்த விதத்தைப் பார்த்தால், ஒருவேளை சாஸ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்கிறாரோ என்றுகூடத் தோன்றியது. “எல்லாரும் விழுந்து படுங்கோ... எல்லாரும் விழுந்து படுங்கோ... எல்லாரும் விழுந்து படுங்கோ..” எனச் சத்தமும் போட்டார்.

ஆனால் நாங்கள் எவருமே அப்படிச் செய்யவில்லை. அவர் ஏன் அப்படிச் செய்கிறார் என்பது பலருக்குப் புரியவில்லை. மிஸ்டர் பூப்பே குரல் அடைக்க அடைக்கக் கத்திக்கொண்டேயிருந்தார். “கீழே படுங்கள்... கீழே படுங்கள்...”

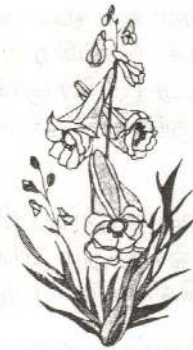
இந்த நிலைமை ஓர் ஐந்து நிமிடம் வரை நீடித்தது. குண்டுச் சத்தங்கள் ஓய்ந்ததும் மிஸ்டர் பூப்பே தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு எழுந்தார்.

‘இது ஒரு தற்காப்பு முறை. குண்டு போடும்போது அது வெடித்துச் சிதறும் துகள்கள்தான் எங்களைத் தாக்குகிறது. நிலத்தில் விழுந்து படுத்தால் அதிலிருந்து தப்பிக் கொள்ளலாம்..’ என விளக்கமளித்தார்.

நாங்கள் அப்போது சிரிக்கத் தொடங்கினோம். அது அவர் விழுந்து படுத்ததற்காக அல்ல. அது ஒரு தற்காப்பு

முறை என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் மிஸ்டர் பூப்பே பேசமுடியாதவர்போல வெடவெடத்துக் கொண்டிருந்தார். நடுக்கம் அவரது தேகத்தில் உதறலெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஹிட்லரின் படைவீரனையும் பயம் பிடித்துக் கொண்டதே என்பதுதான் எங்களுக்குச் சிரிப்பு மூண்டதற்கான காரணம்.

பின்னர் தெரியவந்தது... ‘அவை சும்மா சமிக்ஞைக் குண்டுகளாம். தங்களது சக இராணுவ முகாம்களின் தயார் நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு ஒருவர்க்கொருவர் செய்துகொண்டே சமிக்ஞைதான் அது.’”

தூக்கம் கண்களைத் தழுவட்டும்

யுத்த முஸ்தீபுகள் ஒருபக்கமும் மிஸ்டர் பூப்பேயின் கூத்துக்கள் இன்னொரு பக்கமுமாக நாங்கள் பதட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்த இடத்தில் நண்பன் மகேந்திரனைக் காணவில்லை...! மிஸ்டர் பூப்பே பயந்து நடுங்கிய விஷயத்தை மகேந்திரனிடம் கூறவேண்டுமெனத் தோன்றியது எனக்கு. ஆனால் அவனைக் காணோம்.

மகேந்திரன் இலங்கையில் என்னுடன் ஒன்றாக வேலை செய்தவன். ஒரே ஃபிளைட்டில் பயணித்து என்னுடன் இங்கு வந்தவன். குவார்ட்டேஸிலும் ஒரே அறையில் குடியிருந்தோம். அதனால் ஒருவர்க்கொருவர் சுக துக்கங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளுமளவிற்கு எங்களுக்குள் நெருக்கமிருந்தது.

ஒரு விஷயத்தை முதலிற் சொல்ல வேண்டும்.

ஒருசில நாட்களுக்கு முன்னர்தான் மகேந்திரன் மிஸ்டர் பூப்பேயிடம் மூக்கு உடைபட வேண்டிக்கட்டியிருந்தான். ஏச்சு என்றால், மனுசன் மட்டு மரியாதையில்லாமற் கத்துவார். என்ஜினியர் என்றும்

பாராது தொழிலாளர்களுக்கு முன்னே சத்தம் போட்டது மகேந்திரனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இத்தனைக்கும் தன்மேல் ஒரு தவறும் இல்லை எனச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். நடந்தது இதுதான்... மிஸ்டர் பூப்பே ஒரு வேலையை இன்னமாதிரிச் செய்யுமாறு அவனிடம் விபரித்துக் கூறியிருக்கிறார். மகேந்திரனின் கற்கை நெறிப்படி அந்த முறை அவனுக்குச் சரியாகப் படவில்லை. எனவே, அதைத் தன் அறிவுக்கு எட்டியபடி செய்தானாம். பின்னர், பூப்பேயை (அவன் அப்படித்தான்... மிஸ்டர் போடாமல் வெறுமனே பூப்பேய் என்றுதான் சொல்வான். 'அது பூப்பேயில்லை... பேய்' என்றும் சொல்வான்.) அவரது அலுவலகத்திற் போய்க் கூட்டிவந்து, தான் செய்திருக்கும் காரியத்தைக் காட்டியிருக்கிறான். அவர் தனது அறிவுத் திறனை மெச்சுவார் என்ற எதிர்பார்ப்பு இருந்திருக்கிறது. ஆனால் அந்தோ பரிதாபம்...! மகேந்திரன் செய்துவைத்திருக்கும் வேலையைப் பார்த்ததும், அவருக்கு உண்மையிலேயே பேய் உச்சத்தில் ஏறிவிட்டது. "நான் சொன்னதைச் செய்யாமல் இதென்ன வேலை செய்து வைத்திருக்கிறாய்? உனக்குக் கனக்கத் தெரியுமென்று நினைக்க வேண்டாம்" எனக் கத்தல் போட்டிருக்கிறார்.

இப்போது மிஸ்டர் பூப்பே பயந்து நடுங்கிய விஷயம் மகேந்திரனுக்கு ருசிகரமான செய்தியாயிருக்கும். அவனைத் தேடி அறைக்குப் போனேன்.

அவனைப் பற்றிய இன்னும் சில கதைகளை இங்கு சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

மகேந்திரனுக்கு இங்கு வந்த நாள்முதல் ஒரு மனக் குறை இருந்தது. கிழமைக்கு ஒருமுறையாவது எண்ணெய்

தேய்த்து முழுக்குப் போட வேண்டுமென, ஊரிலிருந்து வந்தபோது அவனது தாயார் சொல்லிவிட்டிருந்தாராம். சீயக்காய், அரப்பு, வெந்தயம் போன்றவற்றையும் பதனப்படுத்தி அவனிடம் கொடுத்தனுப்பியிருந்தாள் அம்மா. (ஆனால் நல்லெண்ணெய் பயணம் போகும்போது கொண்டு போவது கூடாது. பின்னர் யாராவது வரும்போது அனுப்பிவிடுவதாக அம்மா கூறினாளாம். அவ்வாறே... அடுத்த கிழமையளவில் வந்தவர்களில் ஒருவரிடம் கொடுத்துவிட்டிருந்தாள். அவரும் ஒரு விக்கினமுயில்லாமல் நல்லெண்ணெயைக் கொண்டுவந்து சேர்த்திருந்தார்.)

அது கிடைத்த நாள்முதல், “ஒரு எண்ணை முழுக்குப் போடவேணும். நேரம்தான் கிடைக்குதில்லை. எனக் குறைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் மகேந்திரன். தொழிலகத்தில் நிர்மாண வேலைகள் நடந்துகொண்டிருந்தமையால் ஓய்வொழிச்சல் இல்லை. காலையில் ஏழு மணிக்குப் போனால் திரும்ப வர இரவு எட்டு ஒன்பது மணியாகிவிடும். ஓஃப் டேய்சும் இன்றி ஒரே வேலைதான். அதனால் அவனது முழுக்கு பின்தள்ளிப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

யுத்த நிலை காரணமாகத் தொழிலகம் மூடப்பட்டு அறைக்கு வந்து சேர்ந்த நேரமுதல் மகேந்திரன் பரபரப்படைந்திருந்தான். சீயக்காய், அரப்பு போன்றவற்றை எடுத்துக் கொதிக்க வைத்தான். ஆடைகளைக் கழற்றிவிட்டு தேகத்துக்கு எண்ணெய் பூசினான். தனது அங்கங்களைத் தானே மஸாஜ் செய்தான். கால்களை நீட்டித் தரையில் அமர்ந்தான். சைகளை உயர்த்தி அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமுமாக முன்வளைந்து, குனிந்து பாதங்களைத் தொட்டு உழைவு எடுக்கத்

தொடங்கினான். எனக்கென்றால் அவனைப் பார்க்க வியப்பாகவும் வினோதமாகவும் இருந்தது. சற்று எரிச்சலாயுமிருந்தது. வெளியே யுத்தம் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இவன் வலு நிலாக்ஸாக எண்ணெய் முழுக்குக்குத் தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான்.

அதன் பின்னர் மகேந்திரன் 'ரசம்' தயாரிக்கும் அலுவலில் ஈடுபடத் தொடங்கினான். (அம்மா கொடுத்தனுப்பிய) ரசப் பவுடரையும் புளியையும் கரைத்து ஒரு பாத்திரத்திலிட்டு அடுப்பில் வைத்தான். உள்ளிப் பருக்கைகளை வெட்டி அதனுள் போட்டான். ஏற்கனவே தயாராய் வைத்திருந்த பெருங்காயத்திலும் ஒரு துண்டு வெட்டிப் போட்டான். இப்படியாக ரசம் தயாராகும் படிமுறைகளை அதற்குமுன் அருகிலிருந்து நான் அனுபவித்ததில்லை. சூடாகும்போது அதன் வாசனை எழுந்து நாக்கில் ஜலத்தை ஊறச் செய்தது. அதை வெளிக்காட்டாமலிருக்க எனக்கு மிகவும் பிரயத்தனப் படவேண்டியிருந்தது.

மகேந்திரன் அதைக் கவனித்திருப்பானோ என்னவோ, "கொஞ்சம் குடிச்சுப் பார் மச்சான்..." என ரசபானத்தை ஒரு கிளாசில் ஊற்றி என்னிடம் நீட்டினான். அந்த நேரமாகப் பார்த்துக் கதவு தட்டப்பட்டது.

'யுத்தம் தொடங்கிவிட்டது போல...' என்று பதட்டத்துடன் ஓடிச்சென்று கதவைத் திறந்தேன். வாசலில் நின்றது... எங்கள் கம்பனியின் சமையற்காரன்.

"என்ன நல்ல மணம் குணமாயிருக்கு... சமையலா?"

“இதுதான் ஸ்பைஸ் சூப்...” பெருமையுடன் கூறியபடி அந்த கிளாஸ் நிறைந்த ரசத்தை சமையற்காரனிடம் கொடுத்தான் மகேந்திரன். அதைக் குடித்துவிட்டு, “ஆஹா... ஓகோ... வெரிசூட் வெரிசூட்...!” எனப் புகழ்ந்தவாறு சமையற்காரன் (ஆனந்தக்) கண்ணீர் மல்க வெளியேறினான்.

மகேந்திரன் என்னிடம், “கொஞ்சம் இருந்துகொள் மச்சான்... டக்கென வந்திடுவன்...!” என பாத்தூழுக்குள் நுளைந்தவாறே கூறினான். அப்போது நேரம் ஐந்து மணியை எட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“நீ இப்ப சாப்பிட வரயில்லையா...” எனச் சத்தம் போட்டேன். “நீ போ மச்சான்... நான் பிறகு வாறன்...!” உள்ளிருந்தவாறே குரல் தந்தான். பின்னர் ஷவரைத் திறந்துவிட்டு பாடிப் பாடி நீராடத் தொடங்கினான். நான் வந்துவிட்டேன். அதன்பின் அவனை மறந்தே போயிருந்தேன்...

அவனைத் தேடித் திரும்ப அறைக்கு வந்தபோது, ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தான். அண்மையிற் சென்றேன். என்னைப் பார்த்துக் கூச்சமடைந்தான். வேறொன்றும் இல்லை. காதலிக்குக் கடிதம் எழுதுகிறான். வந்த நாள் முதல் அந்த நாள்வரை தனது காதலியைப் பற்றி எனக்கு நிறையச் சொல்லியிருக்கிறான். எதையாவது மனம் விட்டுக் கதைத்துச் சந்தோஷமடைகிறானென நானும் கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன். இப்போது கடிதம் எழுதுகிறான். இதை எப்போது போடப் போகிறான், போட்டாலும் போய்ச் சேருமா என்றெல்லாம் எனக்குக் குழப்பமாயிருந்தது. எனினும் அவனிடம் அதுபற்றி எதுவும் கேட்கவில்லை.

“உனக்கு ஒரு முசுப்பாத்தி தெரியுமா?”
மகேந்திரனின் கவனத்தைத் திருப்பி மிஸ்டர் பூப்பேயின்
கதையைச் சொன்னேன்.

“ஐயோ... பாவம்...” எனக் கவலைப்பட்டான்.
“வயதான மனுசன்.. பயந்திட்டார்போல...!” என்று
அவருக்காகக் கவலைப்பட்டான். உண்மையிலேயே அவன்
அவருக்காக இரக்கப்படுவது தெரிந்தது.

அப்போது இன்னொரு புதிய செய்தி வந்தது. ‘இன்று
இரவு ஈரானிய படைகள் இந்த இடத்தில் பரகுட்டில்
இறங்கக்கூடுமாம். முன்னேயுள்ள இராணுவ முகாமிலிருந்து
தகவல் வந்திருக்கிறது.’

பதட்டநிலை மீண்டும் கூடியது. ஒவ்வொருவராக
அறைகளிலிருந்து வெளிவந்து கூடினார்கள். தகவல்
உண்மையாயிருக்குமா எனச் சிலர் கேள்வி எழுப்பினார்கள்.
‘உண்மையாயிருக்கும்... உளவறிந்திருப்பார்கள்... நாங்கள்
இங்கு வெளிநாட்டுக்காரர்கள். இராணுவ முகாம்களுக்கு
இடையில் இருக்கிறோம். எச்சரிக்கையாய் இருக்கட்டுமே
என எங்களுக்குத் தெரிவித்திருப்பார்கள்...’ என இன்னும்
சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள்.

இதற்கு நாங்கள் என்ன செய்வது? பலருக்கு விழிகள்
பிதுங்குவதை அந்த இருளிலும் காணக்கூடியதாயிருந்தது.
இருள்தான். அறைகளிலும் விளக்குகள் போட வேண்டாம்,
சிகரட் பற்றவைப்பதற்கு சிறு லைட்டர் கூட
ஒளிரிடக்கூடாது என இராணுவ முகாமிலிருந்து ஓடர்
வந்திருந்தது. இப்படி ஆளுக்காள் பயப் பிராந்தியுடன்
நிற்பதைக் கண்டு மிஸ்டர் பூப்பே ஒரு வழி கூறினார்.

‘இரவு இரு மணித்தியாலத்துக்கு ஒருமுறை மாறி மாறி, இரண்டிரண்டு பேராக என்னினியர்கள் விழித்திருந்து (காவல்) பார்க்க வேண்டும். மற்றவர்களெல்லாம் பயப்படாமல் அறைகளுக்குள் சென்று படுத்துக் கொள்ளலாம்.’

எட்டு மணியளவில் திருவிழா தொடங்கியது. அந்தப் பிரதேசத்தையே அதிரவைக்கும் குண்டுச் சத்தம். ரொக்கட்போல நெருப்பைக் கக்கியவாறு, ஆனால் குத்தென மேலெழாது ஓரளவு பூமிக்கு 45 பாகை உயர் கோணமாக உயரத்தில் சீறிக்கொண்டு போனது ஏவுகணை. அதன் இரைச்சல் காதைச் செவிடாக்கிவிடும் போலிருந்தது. ஒரு குறிப்பிட்ட நேர இடைவெளியில் தொடர்ந்து அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பக்கத்து இராணுவ முகாமிலிருந்து ஏவப்படுவதால், அவை எங்களுடைய தலையையே உரசிக்கொண்டு போவதுபோல பய உணர்வை ஏற்படுத்தியது.

“இதேமாதிரி ஈரானிலிருந்து இவர்களுக்கும் மிசைல்ஸ் அடிப்பார்கள்தானே... அது எங்கட குவார்ட்டேசில்தான் விழுமோ... என்னவோ...” என மகேந்திரன் ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டான். இதைக் கேட்டதும் நான் கலங்கிப்போய் மனதிற்குள் கோளறு பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கிவிட்டேன். ‘வேயுறு தோழி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன்...’

இரவு பத்திலிருந்து பன்னிரண்டு மணிவரை நானும் மகேந்திரனும் காவல் பார்க்க வேண்டிய நேரம். சற்று நேரம் அங்குமிங்கும் நடந்தோம். யாரும் வெளியில் இல்லாமல் அறைகளுள் பதுங்கியிருந்தார்கள். உறங்கிப்போயிருப்பார்களோ என்பது தெரியவில்லை.

அடிக்கடி பெரும் இரைச்சலுடன் மிசைல்கள் விண் அதிரப் போய்க் கொண்டிருந்தது. முற்றத்தில் கதிரைகளைப் போட்டு அமர்ந்தோம். வானத்தை என் கண்கள் ஊடுருவிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. பெளர்ணமியை அடுத்து வந்த ஒரு நாளான அன்று சந்திரனைக் கூடத் தெரியவில்லை. புகைமூட்டம் வானத்தை மூடிக் கொண்டிருந்தது. அது ஏவுகணைகள் கக்கிய புகையா அல்லது மேகமூட்டமா என்றும் புரியாமலிருந்தது.

“பரசூட்டில் இப்ப அவங்கள் வந்து இறங்கினால் நாங்கள் என்ன செய்யிறது?” எனது நியாயமான சந்தேகத்தை மகேந்திரனிடம் வினவினேன்.

“பிளேனில இருந்து தொகை தொகையாய் அவங்கள் குதிக்கிறதைப் பார்க்க நல்ல வடிவாயிருக்கும்...” என அவன் ஜோக் அடித்தான்.

நேரம் மிக மெதுவாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. இருள். இருளிலும் ஓடும் கனரக வாகனங்களின் இரைச்சல் ரோட்டிற் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஏவுகணைகள் சீறிக் கொண்டு போகும் ஒவ்வொரு கணமும் இன்னுமின்னும் நெஞ்சிடி அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. வீட்டிலுள்ளவர்களின் நினைவுகளும் வந்தது. வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பெரிய வட்டமாக மங்கிய ஒளி ஒன்று தென்பட்டது. வெண்மதி. புகை மூட்டத்தினூடு பூரண சந்திரனைப் பார்க்கும்போது சோகமாயிருந்தது.

அப்போது பக்கத்திலிருந்து, ‘கொர்ர்...கொர்ர்...’ எனச் சத்தம். திரும்பிப் பார்த்தேன். மகேந்திரன் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்! தட்டி எழுப்பினேன்.

“என்னடா காவல் பார்க்க விட்டிருக்கு.. நீ குறட்டை விடுகிறாய்?”

“இப்ப பார்த்துக் கொண்டிருந்து என்ன செய்யப்போறம்?” கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு மீண்டும் உறங்கிப் போனான்.

இப்படி ஸ்விச் போட்டது போல சட்டென உறங்கிப் போவது அவனுக்கு ஒரு கொடுப்பினை. இரவு படுக்கும் நேரங்களில், பக்கத்துக் கட்டிலிற் கிடந்தபடி ஏதாவது அவனுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பேன். சற்று நேரத்தில் அவனது குறட்டை ஒலியைக் கேட்கலாம். அது சரி.. இந்தப் பதட்டமான நேரத்திலுமா?

“எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் மனசில போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டு தேவையில்லாமல் தலையைப் போட்டு உடைக்கிறதில் என்ன பயன்? நடக்கிறதெல்லாம் நல்லபடி நடக்கும் என்று நம்பிக்கொண்டு எங்கட கடமையைச் செய்ய வேண்டியதுதான்” எனக் கீதோபதேசம் போல, அடிக்கடி சொல்லுவான்.

உண்மைதான். மகேந்திரன் யுத்தத்தின் சத்தங்களைப் பற்றிய எந்தக் கவலையுமின்றி ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

3

உயர்த்தும் செயல்கள்

பூரி என்றால் ஒருவகை உணவுப் பண்டம் என்றுதான் அதுவரை நினைத்திருந்தேன். மாலைப் பிசைந்து ரொட்டிபோலத் தட்டி, அப்பளம் போல எண்ணெயிற் பொரித்து எடுக்கப்படும் பலகாரம். ஆனால் பூரி என ஒரு மனிதருக்கும் பெயருள்ளது என்பது ஈராக்கில் பணியேற்ற போது தெரியவந்தது. பூரி, அந்தக் கம்பனியின் உரிமையாளர். லெபனான் தேசத்தைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர். பிரான்ஸிற் குடியிருந்தார். லண்டன், கிரீஸ் போன்ற நாடுகளிலும் அவருக்கு வீடு வாசல் சொத்துப் பத்துக்கள் இருந்தன. உலகத்திலுள்ள சுமார் பதினைந்து நாடுகளில் அப்போது அவரது நிறுவனம் பல்கிப் பெருகியிருந்தது. அவரைப் பற்றி இங்கு சொல்வதற்குக் காரணமுண்டு.

நாங்கள் ஈராக்கில் யுத்தகளத்தில் இருந்தபோதுதான் அவருடனான நேரடி அறிமுகம் கிடைத்தது.

நான்கு நாட்கள் கடந்துவிட்ட நிலையிலும் யுத்தம் இன்னுமின்னும் உக்கிரமடைந்து கொண்டிருப்பதற்கான அறிகுறிகள்தான் தென்பட்டன. இரவும் பகலும்

விண்ணதிரும் குண்டுச் சத்தங்கள் காதுகளையும் செவிடாக்கிக் கொண்டிருந்தன. எங்காவது ஒரு குண்டு விழுந்தால், அது குவார்ட்டேஸ் கட்டடத்தையே ஓர் உலுக்கு உலுக்கும். குண்டுச் சத்தத்தைக் கேட்டதுமே வயிற்றைக் கலக்கும் வருத்தம் பலருக்குத் தொடங்கியிருந்தது. பய உணர்வுக்கும் வயிற்றுக்கும் உள்ள தொடர்பு பலரைப் படாத பாடு படுத்திக் கொண்டிருந்தது. 'யுத்தம் தொடராது... இரண்டொரு நாட்களில் ஒரு செற்றில்ட்மென்ற் வந்து ஓய்ந்து போகும்' என்ற எங்கள் நம்பிக்கைகள் எல்லாம் ஓய்ந்து போயின. இன்னும் நிலமை மோசமடைவதற்கு முன்னர், இங்கிருந்து வெளியேறிவிட வேண்டும் எனும் ஏக்கம் தொழிலாளர்கட்கிடையே ஏற்பட்டிருந்தது.

இலங்கையிலிருந்து வந்திருந்த தொழிலாளர்கள் என்ஜினியர்களாயிருந்த எங்களுக்கு நெருக்குதல் தரத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

“நீங்கள் பேசாமலிருந்தால் கம்பனி ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கமாட்டுது... ஏதாவது ஒழுங்கு செய்து எங்களை இலங்கைக்கு அனுப்பச் சொல்லுங்கள்...” ஆள் மாறி ஆள் இதே கோரிக்கையுடன் அறைக்கு வந்து கரைச்சல் தரத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

நாங்களும் இதுபற்றி மிஸ்டர் பூப்பேயிடம் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால், அவராலும் செய்வதற்கு ஏதுமில்லை என்பதுதான் உண்மை. நிறுவனத்தின் நிர்வாக அலுவல்களைக் கவனிக்கும் அலுவலகம் பாஸ்றா நகரத்திலிருந்தது. சுமார் நூறு மைல்கள் தூரத்திலுள்ள அந்த நகரத்துக்குரிய போக்குவரத்துக்கூட

துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது. தொலைபேசிகளும் தொடர்பிழந்து தொல்லை தரத் தொடங்கிவிட்டன. இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக உள்நாட்டு வெளிநாட்டு பயணிகள் விமான சேவைகளெல்லாம் ரத்துச் செய்யப்பட்டுவிட்டன.

இந்தக் கதைகள் ஒன்றையும் தொழிலாளர்களிடம் கூறவேண்டாமென மிஸ்டர் பூப்பே எங்களிடம் கேட்டுக்கொண்டார். அவர்கள் குழப்பமடையக் கூடுமாம். ஏற்கனவே அவர்கள் வயிற்றுக் குழப்பமடைந்திருக்கும் விஷயத்தையும் மகேந்திரன் பூப்பேயிடம் தெரிவித்தான். ஒருவாறு அவர்களைச் சமாளித்துக் கொள்ளுமாறும், எப்படியாவது தான் மிஸ்டர் பூரியுடன் தொடர்பு கொண்டு பயணத்துக்குரிய ஒழுங்குகள் செய்து தருவதாகவும் கதை விட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆனால்... 'அவர்களை நாங்கள் எப்படிச் சமாளிப்பது...? அவர்கள் தாங்களாகத்தானே (வயிற்றுக் குழப்பத்தை) சமாளிக்க வேண்டும்...?' என மகேந்திரன் அப்பாவித்தனமாக அவரிடம் கேட்டான்.

'பக்கத்திலுள்ள பாஸ்றா நகரத்துடனேயே தொடர்பு கொள்ளமுடியவில்லை. இவர் எப்படி பிரான்சிலிருக்கும் பூரியுடன் தொடர்பு கொள்ளப் போகிறார்?' என எனக்குத் தோன்றியது.

எங்களுக்கோ தர்ம சங்கடமான நிலையாயிருந்தது. தொழிலாளர்களைச் சமாளிப்பதென்பது இலகுவான காரியமல்ல. 'கூடிய சீக்கிரம் எங்களை இலங்கைக்கு அனுப்பாவிட்டால்... நாங்கள் சாப்பிடப்போவதில்லை, உண்ணாவிரதம் இருப்போம்' என மிரட்டத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

இதைக் கேட்டதும் வார்டனாகப் பணியாற்றிய ஆங்கிலேயருக்குச் சந்தோஷமாயிருந்தது. ஏனெனில்... சீக்கிரம் எல்லோருமே உண்ணாவிரதம் இருக்க வேண்டிய நிலைமை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதாக அவர் தெரிவித்தார். உணவு வகைச் சாமான்கள் கையிருப்பிலிருந்து வெகுவாகக் குறைந்து வருகிறதாம். அதனால் சாப்பாட்டைக் கொஞ்சம் கட்டு மட்டாக, குறைத்து எடுக்க வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

இதைக் கேட்டதும் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் வேறுவடிவம் எடுத்தது. 'இங்கே வைத்து எங்களைப் பட்டினி போட வேண்டாம்... ஒழுங்காகச் சாப்பாடு போடுங்கள் அல்லது ஊருக்கு அனுப்பி வையுங்கள்...'

எப்படியாவது இங்கிருந்து போய்விட வேண்டுமென்ற கவலை எனக்கும் இருக்கவே செய்தது. வாணத்தில் குண்டு வீச்சு விமானங்களின் கோர இரைச்சலைக் கேட்கும்போதெல்லாம் நெஞ்சுறையும் பயம் ஏற்படும். எனினும் அதை அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொள்ளாமல் துணிஞ்சு கட்டை போல பாவனை செய்து கொண்டிருந்தேன். எப்படியாவது அவர்களது மனோதையத்தைக் கெடச் செய்யாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

குவார்ட்டேசின் பின்புறத்தில் நின்று பார்த்தால், அந்தப் பாலைவன வெளியில் வெகு தொலைவில் அணி அணியாகச் செல்லும் யுத்தத் தாங்கிகள் தெரியும். அவை ஈராக்குக்குச் சொந்தமானவையா, ஈரானிய தாங்கிகளா என மனதிற சஞ்சலம் அதிகரிக்கும். எனினும் மாலைச் சூரியனின் ஒளியில் சிறு எறும்புகள் போல ஊர்ந்து செல்லும் யுத்த தாங்கிகளைப் பார்ப்பதில் ஒரு திறில் இருந்தது.

பாலைவன வெளிகளிற் திரியும் கட்டாக்காலி நாய்களெல்லாம் குவார்ட்டசிற்கு அண்மையில் வந்திருந்தன. (குண்டு முழக்கங்கள் அவைகளையும் கலக்கியிருக்கிறது) உருண்டு திரண்டு பருத்த கறுப்பு நிற காய்கள்.

“இவை பொல்லாத நாய்கள். கடித்துக் குதறி ஆளையே முடித்து விடும்...” என எங்களில் ஒருவர் கதை அளந்தார். அவர் ஏற்கனவே பல வருடங்கள் அரபு நாடுகளில் பாலைவன வெளிகளில், தான் வேலை செய்த அனுபவத்தையும் இப்படி நாய்களிடம் மாட்டிக் கொண்டு சாதுர்யமாகத் தப்பிய விதத்தையும் எடுத்துக் கூறினார். அதனால் நாங்கள் அந்த நாய்களைக் கண்டதும் ஓடினோம். அவை எங்களைக் கண்டு ஓடின!

ஒரு மாறுதலுக்காக ரெலிவிசனைப் பார்த்தால் அதில் எந்த நேரமும் போர் ஊக்கப் பாடல்களைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அதைப் பார்த்தால் (பாஷை புரியாவிட்டாலும், துவக்குத் தூக்க வேண்டும்போல) ஒருவித உற்சாகம் ஏற்படவே செய்தது.

எனினும், பொதுவாகச் சொல்வதானால் எல்லோரும் சோர்ந்து போனோம். பட்டரி வீக் ஆகிய பொம்மைகளைப் போல ஒவ்வொருவரின் இயக்கமும் இருந்தது. அத்தருணத்தில்தான் அவர் வருகை தந்தார்.

ஆறாவது நாள் காலை ஒன்பது மணியளவில் ஒரு ஜீப் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து அவர் இறங்கினார். கிளீன் சூட் ரை சகிதம் பளிச் என்ற தோற்றம். நடுத்தலை வரை வெளித்திருக்கும் நெற்றி.

பாஸ்றா அலுவலகத்திலிருந்து யாராவது வந்திருக்கிறார்களாயிருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் அவருக்கு

அண்மையாக, புதினம் அறியும் ஆவலுடன் எல்லோரும் கூடினார்கள். தங்களுக்குத் தெரிந்த அரைகுறை ஆங்கிலப் புலமையைக் கொண்டு அவரைக் கேள்விகளால் துளைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். அவர் புன்முறுவலுடன் பதிலளித்துக் கொண்டிருந்தார். “டோன்ற வொறி, எல்லாரும் வீடுகளுக்குப் போகலாம்...” என அடிக்கடி கூறினார்.

பின்னர், பொது அறையில் மிஸ்டர் பூப்பேயுடனும் என்ஜினியர்மார்களுடனும் ஒரு கலந்துரையாடல் நடந்தது.

“இவர் தான் மிஸ்டர் ஜோர்ஜ் பூரி...!” என பூப்பேய் அவரை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

“அட!” என ஓர் ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. கோடானு கோடி பணம் புரளும் சர்வதேச நிறுவனமொன்றின் சொந்தக்காரர், இப்படி ஓர் இக்கட்டில் மாட்டியிருக்கும் தன் தொழிலாளர்களை விடுவிக்க, யுத்த முனைக்கு வருவார் என்பதை நம்ப முடியவில்லை. தனது நிறுவனத்தில் பணிபுரியும் யாரையாவது அவர் ஒழுங்கு செய்து அனுப்பியிருக்கலாம். கதியற்றுப் போயிருந்த எங்கள் அவல நிலையை உணர்ந்து வந்திருந்தது, அவர் மேல் பெருமதிப்பை ஏற்படுத்தியது. அவர் சொன்ன செய்தி மகிழ்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது.

“விமான சேவைகள் எல்லாம் நிறுத்தப்பட்டு விட்டன. எனினும் தரைமார்க்கமாக குவைத்துக்குப் போய், பின்னர் அங்கிருந்து உங்கள் நாட்டுக்கு பிளேனில் போக ஒழுங்குகள் செய்திருக்கிறேன். ஆனால் முதலில் 125 பேருக்குத்தான் சீற் கிடைத்திருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்குள் ஒழுங்கு செய்யலாம். இன்றைக்கு இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு ஃபிளைற.

இன்றைக்கு போகக் கூடிய ஆட்களின் லிஸ்ட்டை தயார் செய்து தாருங்கள்.”

லிஸ்ட்டை தயார் செய்வதற்குள் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது. இன்னும் இரு நாட்கள் றிஸ்க் எடுத்து இங்கு நிற்க யாரும் தயாராயில்லை. யாரைச் சேர்ப்பது? யாரை விடுவது? இவர்களுையெல்லாம் பாதுகாப்பாக ஊருக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டுமல்லவா?

மூன்று மணியளவில் ஆயத்தமாகி, பெரிய பஸ்களில் புறப்பட்டோம். முன்னே பூரியின் ஜீப் சென்று கொண்டிருந்தது. குவைத்திற்குள் பிரவேசிப்பதற்கான ஈராக்க போடருக்கு வந்து சேரும்போது மாலை ஆறு மணி.

குடிவரவு, குடியகல்வு நிலையத்துக்கு அண்மையாக பஸ்கள் நிறுத்தப்பட்டன. இனித் தொடர்ந்து பஸ்களில் போக முடியாதாம். இங்கு உரிய பத்திரங்களை நிரப்பி பாஸ்போட்டில் பதிவு செய்து கொண்டு, குவைத் குடிவரவு, குடியகல்வு நிலையம் வரை நடக்க வேண்டும். இடைப்பட்ட தூரம் சுமார் ஆறு கிலோ மீட்டர் எனச் சொல்லப்பட்டது. போர்க் குணம் கொண்ட சிலர் இதைக் கேட்டு முறுகத் தொடங்கி விட்டார்கள். “அதெப்படி? இவ்வளவு தூரம் நடப்பது?”

எப்படியோ பெட்டி படுக்கைகளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு நடக்கத்தான் வேண்டும். படுக்கைகளையும் சிலர் சுமந்து வந்திருந்தது உண்மைதான். கம்பனியால் கொடுக்கப்பட்ட கம்பளி போன்ற படுக்கைவிரிப்புக்கள் - விட்டு விலகும்போது அவர்களிடமே விட்டுச் செல்ல வேண்டிய சொத்து - அவற்றை விட மனமில்லாது கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

அவர்களுடைய சமையைக் கண்டு மனமிரங்கியவர் போல, மிஸ்டர் பூரி பாரமான ஒரு தொகை பொதிகளை கூடுமானவரை தனது ஜீப்பின் உள்ளேயும் மேலேயும் லோட்பண்ணும்படி கூறினார். முன்னே மெதுவாக ஜீப்பை ஓட்டிச் செல்லுமாறு ட்றைவரிடம் பணித்துவிட்டு அவர் எங்களோடு சேர்ந்து நடக்கத் தொடங்கினார்.

“அடடே...!” எனக்கு இன்னொரு முறை ஆச்சரியம். இவ்வளவு எளிமையாக எங்களோடு சேர்ந்து நடந்து வருகிறாரே! ‘இவருக்கு இந்தப் பெரிய கொம்பனியின் முதலாளியாக இருக்கத் தகுதியே இல்லை...’ எனச் சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். நடந்து நடந்துகொண்டே எங்களோடு மிக அன்னியோன்யமாக பேசத் தொடங்கினார் பூரி.

இரண்டொரு கிழமைக்கு முன்னர்தான் அனேகர் வேலையிற் சேர்ந்திருந்தார்கள். வெளிநாட்டில் நிறைய உழைக்கும் கனவுகளுடன் வந்தவர்கள். “போன மச்சான் திரும்ப வந்தான்” எனத் திரும்ப நேரிட்டாலும் உள்ளூர் அவர்களுக்குக் கவலையிருந்தது. “ஊரில் போய் வேலை வெட்டி இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமே, திரும்ப இந்த வேலை கிடைக்குமா...?” இப்படி இப்படிக்கற்பனைகள்... கலக்கங்கள்.

இதை உணர்ந்து கொண்டது போல பூரி கூறினார். “கவலைப்படாமல் போங்கள். குடும்பத்தினருடன் சந்தோசமாயிருங்கள். சீக்கிரமாகவே திரும்ப உங்களை எனது கம்பனியின் மற்றைய நாடுகளிலுள்ள புறஜெக்டுகளுக்கு கூப்பிடுவேன்... நீங்கள் வீட்டில் நிற்கும் நாட்களுக்கெல்லாம் சேர்த்து சம்பளப் பணம் கிடைக்கும்.”

அவரது செயல்கள் இன்னுமின்னும் ஆச்சரியத்தையே தந்தன. அவர் தனது தொழிற் துறையில் உயர்ச்சி நிலை அடைவதற்கும் இவ்வாறான குணவிசேடமும் காரணமாயிருக்கலாம் என எண்ணிக்கொண்டே நடந்தேன்.

குவைத் குடிவரவு நிலையத்தை வந்தடைந்த போது இரவு எட்டு மணியைத் தாண்டிவிட்டது. பன்னிரண்டு மணிக்கு ஓபிளைற். அதைத் தவற விட்டுவிடுவோமோ எனப் பூரி அவசரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவரது அவசரம் புரியாமல் கெளண்டருக்குள் இருந்த அலுவலர் மிகச் சோம்பேறியாயிருந்தான். நீங்கள் போனாலென்ன வந்தாலென்ன என்பது போல அவன் தேனீரைச் சுவைத்துக் குடிப்பதும், இடைசுகம் ஒரு கருமத்தைச் செய்வதுமாக இருந்தான்.

எங்களை முன்னேயுள்ள வெளி நிலத்தில் போய் நிற்குமாறு பூரி பணித்தார். நாங்கள் அங்கு போய் நெடுநேரமாகக் காத்திருந்தோம். நேரம் ஒன்பது, பத்து எனக் கடந்து கொண்டிருந்தது. எங்களுக்கும் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இங்கிருந்து எத்தனை மணிக்குத்தான் கிளம்புவது? விமான நிலையத்துக்குப் போய்ச் சேர எவ்வளவு நேரமாகும்...? அதுவரை விமானம் காத்து நிற்குமா?

பூரியின் ட்றைவர் அப்போது வந்தான். “இங்குள்ள ஒரு என்ஜினியரைக் கூட்டிவருமாறு பூரி அழைக்கிறார்...” எனத் தகவல் தந்தான். அவனோடு போனேன்.

கரும பீடத்தின் முன் நின்றுகொண்டு, எங்களுடைய பாஸ்போட்களை விரித்து விரித்து அதிலுள்ள பெயர் விபரங்களை ஒரு பத்திரத்தில் எழுதி, அதில் ஒட்ட

வேண்டிய முத்திரைகளை தனது நாக்கால் ஈரமாக்கி ஓட்டிக் கொண்டிருந்தார் பூரி.

என்னைக் கண்டதும், “எனக்கு சற்று உதவி செய்ய முடியுமா?” எனக் கேட்டார். கரும் பீடத்தினுள் நிற்பவனை சமிக்ஞையால் காட்டி “இவன் சரியான சோம்பேறி. இவனை விட்டால் இந்த அலுவலை நாளைக் காலையிலும் முடிக்க மாட்டான். பிளேனை சற்று தாமதப்படுத்தும்படி கேட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் எனக்குக் கொஞ்சம் உதவி செய்யுங்கள். உங்கள் பெயர்களை சட்டென வாசித்து எழுதுவதற்கு சிரமமாயிருக்கிறது.”

அவரை இன்னும் ஆச்சரியத்துடனும் பிரமிப்புடனும் பார்த்தேன். அலுவல்களை முடித்து, பாஸ்போர்ட்டுக்களை கௌண்டருக்குள் கொடுக்க அவன் ரப்பர் ஸ்டாம்பை மட்டும் மிகவும் சிரமப்பட்டு அடித்துத் தந்தான். வெற்றிச் சந்தோஷத்துடன் வெளியே வந்தோம். ‘அப்பாடா இனிப் போய்விடலாம்...’ என நெஞ்சில் ஆறுதலும் ஏற்பட்டது. ஏற்கனவே தயாராயிருந்த பஸ்களிற்குள் குதூகலத்துடனும் அவசரத்துடனும் பாய்ந்து, எல்லோரும் இடம் பிடிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

ஆனால் அந்தச் சந்தோஷம் நீடிக்கவில்லை... விமானம் புறப்பட்டுவிட்டதாகச் செய்தி வந்தது.

நடக்கும் விதங்கள்

நள்ளிரவு கடந்துவிட்ட அந்த வேளையிலும் முனீர் எங்களுக்காகக் காத்திருந்தான். நாங்கள் பயணம் செய்து வந்த பஸ்களுக்குக் கேற்றைத் திறந்து வழி விட்டான். முனீர் அந்த இடத்தின் இரவுக் காவலாளியாக இருக்கலாம் என நினைத்துக் கொண்டேன். அவனது பெயர் முனீர் என்பதும், அவன் சிரியா நாட்டைச் சேர்ந்தவன் என்பதும் அடுத்த நாட் காலை அவனோடு விபரமாகப் பேசிய போதுதான் தெரியவந்தது. (குவைத் போடரில் பாஸ்போர்ட் கிளியரன்ஸ் அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு நாங்கள் புறப்பட ஆயத்தமானபோது, இலங்கை வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த விமானம் புறப்பட்டுவிட்டது என்ற செய்தி கிடைத்த இடத்திலிருந்துதான் இது தொடருகிறது.)

“ஈராக்கிலிருந்து மற்றவர்களையும் நாளைக்கு இங்கு கூட்டி வர ஒழுங்கு செய்கிறேன். பின்னர் பிரத்தியேகமாக ஒரு விமானத்தை ஏற்பாடு செய்து, எல்லோரையும் கூடிய சீக்கிரம் உங்கள் நாட்டுக்கு அனுப்பி வைப்பேன். இன்றைக்கு இரவு தங்குவதற்கு ஒரிடம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது... ட்றைவர் கூட்டிப் போவார்” எனக்

கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார் பூரி. அப்படி வந்து சேர்ந்த இடம்தான் இது.

பஸ்களிலிருந்து ஆட்கள் இறங்கி பயணப் பொதிகளை இறக்கிய போது, முனீர் எல்லோருக்கும் உதவி புரிந்தான். குனிந்து பொதிகளைத் தூக்கும்போது முன்விழுகிற தலைமுடியை அலட்சியமாக ஒதுக்கிவிட்டான். பாகவதர் முடி கழுத்துவரை செழித்து வளர்ந்திருந்தது. முனீர் யாருடனும் பேசவில்லை. ஒரு புன்முறுவல்கூட அவனது வதனத்திற் தென்படவில்லை. அவன் இன்னார், எப்படியானவன் என்பது புரியாதபடியால் நாங்களும் எதுவும் பேசவில்லை. (அவனது இறுக்கமான முகத்தோற்றம் சற்று பயத்தைக்கூட ஏற்படுத்தியது.)

பொதிகளை இறக்கியபின் ஒரு பெரிய ஸ்டோரின் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டான். உள்ளே காட்டி “ஸிலீப்...!” எனக் கூறி, உறங்குவதுபோல தலையிற் கை வைத்து சைகையும் செய்தான். (அவனுக்கு ஆங்கில அறிவு குறைவாயிருக்கலாம் என நினைத்தேன். அல்லது எங்களுக்கு ஆங்கிலத்திற் புரியாது என அவன், கைப்பாஷையைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம்.) அவன் கூறிய விதம் கட்டளையிடுவதுபோலிருந்தது. யாரும் உள் நுளையாமல் நின்றோம்.

அன்று முழுதும் பயண அலைச்சல்களில் எல்லோருமே களைப்படைந்திருந்தனர். சாக்குகள் போன்ற பொருட்கள் போடப்பட்டிருந்த அறைக்குள் படுக்கச் சொன்னது எரிச்சலையூட்டியது.

“எங்களை என்ன ஆடுமாடுகள் என்று நினைச்சாங்களோ?” எனச் சிலர் சத்தம் போட்டார்கள். அவர்களைக் கொஞ்சம் அமைதியாக இருக்குமாறு

கேட்டேன். அந்த ஸ்டோருக்குள் படுப்பதற்கு எனக்கும் சம்மதமில்லைதான்.

முனீர் இறுக்கமான முகத்துடன் எங்களை மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

“அவனுக்குச் சொல்லுங்க, இது சரிப்படாது... எங்களுக்கு ஹோட்டல் அரேஞ் பண்ணித்தரச் சொல்லுங்க...!” என்னுடன் வந்திருந்தவர்களின் கோரிக்கை இது. நான் தயங்கினேன். முனீரின் முகத் தோற்றம் எச்சரிக்கை செய்வது போலிருந்தது. ஏதாவது பேசினால் கழுத்தைப் பிடித்து (ஸ்டோருக்கு) உள்ளே தள்ளுவான் போன்ற பார்வை.

இதுபற்றிப் பூரியுடன்தான் பேசவேண்டும். ஆனால் அவர் எங்களோடு சேர்ந்து வந்திருக்கவில்லை. “எக்ஸ்கியூஸ் மீ..!” என ஆரம்பித்து முனீருடன் பவ்யமாகப் பேசத் தொடங்கினேன். “உங்களுக்கு மிஸ்டர் பூரியின் ரெலிபோன் நம்பர் தெரியுமா...? அவரோடு பேசவேண்டும்...”

“எதற்கு...?”

“இந்த இடம் ஆட்கள் படுக்கக்கூடிய இடமாக இல்லை...”

முனீர் சற்று நேரம் யோசித்தான்... “அவரோடு பேச முடியாது. அவர் உறங்கிக் கொண்டிருப்பார்... குழப்புவது சரியில்லை.. இப்போது வேறு இடம் பார்க்கவும் முடியாது... நீங்கள் இங்கேதான் படுக்க வேண்டும்...”

எனக்கு ஏறிவிட்டது... “முடியாது... இங்கு படுக்க முடியாது..! நான் இப்போது பூரியுடன் பேசவேண்டும்” என உரத்துச் சத்தம் போட்டேன்.

முனீர் என்னை அழைத்துக்கொண்டு சென்று அங்கிருந்த அலுவலக அறையைத் திறந்தான். தொலைபேசியை எடுத்து மிஸ்டர் பூரியுடன் சற்று நேரம் அரபு பாஷையில் கதைத்துவிட்டு என்னிடம் தந்தான். மறுமுனையில் மிக மென்மையாக பூரி பேசுவது கேட்டது.

“எனக்குத் தெரியும்... என்னைப் போல் நீங்களும் களைத்துப் போயிருக்கிறீர்கள். உறங்குவதற்கு நல்ல படுக்கை தேவை. ஆனால் இப்பொழுது நாற்று இருபத்தைந்து பேருக்கு ஹோட்டலில் இடம் கிடைக்காது. ஒரு நாஸ்தானே? தயவு செய்து சமாளித்துக் கொள்ளுங்கள். நாளைக்கு ஈராக்கிலிருந்து மற்றவர்கள் வந்ததும் உங்கள் நாட்டுக்குப் பயணமாகலாம். நீங்கள் தங்கியிருக்கும் இடம் எங்கள் கம்பனியின் ஸ்டோர்தான். அங்குள்ள மிஸ்டர் முனீர் மிகவும் பொறுப்பான மனிதர். தயவுசெய்து ஒத்துழையுங்கள்.”

அந்த விளக்கம் எனக்குச் சரியாகவே பட்டது. அதை மற்றவர்களிடம் சென்று கூறினேன். ஆனால் அதற்குப் பலர் சம்மதிக்க மறுத்தனர். இலங்கையிலிருந்து இங்கு வேலைக்காக வந்தபோது இடைத்தங்கல் நாடுகளில் ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல்களில் தங்க வைத்ததை சிலர் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

“தங்களுக்குத் தேவையானபோது மட்டும் உபசாரம் செய்வார்கள். திரும்ப அனுப்பும்போது மந்தைகளைப் போல கணிக்கிறார்கள்.” இந்த மாதிரியான குரல் குறிப்பாக ஒருசிலரிடமிருந்துதான் வந்து கொண்டிருந்தது. இலங்கைத் துறைமுகத்தில் ஏற்கனவே கிறேன் ஓப்பரேட்டர்களாகப் பணிபுரிந்து விட்டு வந்தவர்கள். குழப்பக்காரர்கள் போல எந்த நேரமும் சண்டைக் குணமும் சத்தமுமாக

இருந்தார்கள். பலமுறை அதைக் கவனித்திருந்தாலும் சகித்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது கோபம் தலைகேறியது.

“நிலமைக்குத் தகுந்த மாதிரி நடக்கத் தெரிய வேண்டும். இப்பொழுதே இரண்டு மணியாகி விட்டது. இன்னும் நான்கு மணித்தியாலங்கள் படுப்பதற்கு உங்களுக்குச் சொகுசு தேவையா? விருப்பமில்லாதவர்கள் அங்கே வீதியோரத்தில் போய்ப் படுக்கலாம்...” எனச் சத்தம் போட்டவாறு வெளியே கையைக் காட்டினேன். அது வேலை செய்தது. அவர்கள் ஒவ்வொருவராக உள்ளே போகத் தொடங்கினார்கள்.

சற்று நேரத்தில் அவர்களில் இருவர் எனக்கு அண்மையாக வந்தார்கள். நல்ல பிள்ளைகளைப் போல குரலைத் தணித்துப் பேசினார்கள். “மஹத்தயா... எங்களுக்குப் பசிக்கிறது. இப்போது சாப்பிட வேண்டும்.”

தங்கள் எதிர்ப்புணர்வைக் காட்டுவதற்காகத்தான் இந்தக் கோரிக்கையுடன் வந்து நிற்கிறார்கள் என்பது புரிந்தது. உண்மையில் எனக்கும் பசி இருந்தது. அந்த நேரத்தில் எங்கே போய் சாப்பாடு எடுப்பது? அதை அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறினேன். ஆனால் அதைக் கேட்க அவர்கள் தயாராயில்லை. முனீரைத் தேடிப் போனேன். என்னைக் கண்டதும் அண்மையில் வந்தான்.

“இன்னொரு பிரச்சினை முனீர். அவர்களுக்குப் பசிக்கிறதாம். (எனக்கும்தான்) ஏதாவது சாப்பாடு எடுக்க முடியுமா?” முனீர் யோசித்தான்.

“கொஞ்சம் பொறுத்திருங்கள். பார்த்து வருகிறேன்...” என அங்கிருந்த பிக்அப் வாகனத்தை

எடுத்துக் கொண்டு வெளியே சீறிப் போனான். வாகனம் நிறைய அப்பிள்கள், பிஸ்கட், மற்றும் தகரத்தில் அடைக்கப்பட்ட உணவு வகைகளுடன் திரும்ப வந்தான் முனீர்.

“இந்த நேரத்தில் இவற்றைத்தான் எடுக்கக் கூடியதாயிருந்தது. ஒருவாறு சமாளிக்கலாமா?”

“இல்லை... இதுவே போதும்... நன்றி!”

ஆனால் அது அவர்களுக்குப் போதுமானதாக இருக்கவில்லை.

“இது என்ன பசிக்குச் சாப்பிடும் சாப்பாடா... ருசிக்குச் சாப்பிடும் சாப்பாடா?” என ஏளனம் செய்வது போலக் கேட்டார்கள். நான் வெகு நிதானமாகச் சொன்னேன்.

“நிலமைக்குத் தகுந்த மாதிரி அஜஸ்ட் பண்ணத் தெரியவேண்டும். அது தெரியாவிட்டால் பட்டினி கிடக்கலாம்...” பின்னர் வெளியேறி நடந்தேன். முனீர் ஸ்டோருக்கு வெளியே உலாவிக்கொண்டு நின்றான். அவனது டெனிம் ரௌசரும் கைநீளச் சேரட்டுடனுமான தோற்றம் மேலைநாட்டுச் சினிமா நாயகரை நினைவூட்டியது.

“அவர்கள் யுத்த சூழ்நிலையிலிருந்து கஷ்டப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள்மேல் கோபப்பட வேண்டாம்...” முனீர் எனக்கு அண்மையாக வந்து இவ்வாறு கூறினான்.

“நீங்கள் எனது அறையிற் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்” எனத் தனது அறையைத் திறந்து விட்டு இரவுக்காவலுக்காக வெளியே போய்விட்டான்.

ஆனால் அவனே அந்த ஸ்டோரின் பொறுப்பாளன் என்பது அடுத்த நாட் காலையில் பேசியபோது தெரியவந்தது. காலையில் இன்னும் பல வேலையாட்கள் வந்தார்கள். அவர்களை எல்லாம் வந்திருக்கும் எங்களுக்கு உதவும்படி பணித்தான். எல்லோரும் குளிப்பதற்கும் ரொய்லெட் வசதிகளுக்கும் உரிய ஒழுங்குகளைச் சுறுசுறுப்பாகச் செய்தான் முனீர்.

காலைச் சாப்பாடு சுட்சுட வந்தது. தனது எலக்ரிக் கேத்தலை தேநீர் தயாரிப்பதற்காகக் கொடுத்தான். எல்லோருக்கும் அது போதாது என்பதால் இன்னும் இரண்டு கேத்தல்களைப் புதிதாக வேண்டி வந்து கொடுத்தான். ஓடி ஓடித் தேவையான சேவைகளைச் செய்தான்.

இரண்டு நாட்கள் அங்கு தங்க நேர்ந்துவிட்டது. ஈராக்கிலிருந்து மற்றவர்கள் வரத் தாமதமானதால் அந்தச் சுணக்கம். பூரி வந்து அனைவருடனும் கலந்து பேசினார். பெட்சீட், தலையணை போன்றவற்றை வழங்கி மேலும் சில வசதிகளை ஏற்படுத்தித் தந்தார். இன்னும் ஒரு நாளில் போய்விடலாம் என்பதால் ஹோட்டல் வசதி தேவையில்லை, சமாளித்துக்கொள்ளலாம் என ஒத்துக் கொண்டோம். இரண்டு நாட்களும் முனீரைக் கவனித்ததில், சுறுசுறுப்பாக அலுவல்களைச் செய்வான். மற்ற நேரங்களில் புத்தக வாசிப்பில் ஈடுபட்டிருப்பான். புத்தகத்துள் மிக ஆழ்ந்து மனக் கண்ணால் வாசிப்பதைக் காணக் கூடியதாயிருக்கும்.

பிரத்தியேக விமானம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு, எல்லோரும் அங்கிருந்து புறப்பட ஆயத்தமானபோது எங்கள் தொழிலாளர்களில் ஒருவன் வந்து சொன்னான்,

“சேர்... அவரது எலக்ட்ரிக் கேத்தல்களைத் திரும்பக் கொடுக்கவுமில்லை... அவற்றைக் காணவுமில்லை.”

“எங்கே போனது?”

“யாரோ சுருட்டியிட்டாங்கள்... பாய்க்குகளைத்தான் சோதிச்சுப் பார்க்க வேணும்.”

“முனீருக்குத் தெரியுமா?”

“கேட்டார்... அப்பதான் நாங்கள் தேடினோம்... காணவில்லை.”

என்ன செய்வதென்று கவலையாயிருந்தது. முனீர் என்னிடம் இதுபற்றித் தெரிவிக்கவில்லை. எனினும் வெட்கமாயிருந்தது. அனைவரையும் கூட்டி மெல்லக் கேட்டேன். “தயவு செய்து... யாராவது எடுத்திருந்தால் திரும்பக் கொடுத்துவிடுவது நல்லது. அது யாரென்று எனக்குத் தெரியவும் வேண்டாம். இப்படிக்களவாகக் கொண்டு போவது எங்கள் எல்லாருக்கும் கீழ்த்தரமான செயலாயிருக்கும்.”

அதற்குப் பலன் கிட்டவில்லை. யார் எடுத்திருக்கக்கூடும் என ஊகிக்க முடியாமலுமிருந்தது. இது பற்றி எந்த முகத்தை வைத்துக்கொண்டு முனீருடன் பேசுவது எனக் கூச்சமாயிருந்தது. எனினும் பேசியே ஆக வேண்டும். முனீரை அணுகி முகத்தை மனத்தால் மூடிக் கொண்டு பேசினேன்.

“பரவாயில்லை... அதை மறந்து விடுங்கள். அது பிரச்சினையே இல்லை” என முனீர் என்னை ஆறுதற்படுத்த முயற்சித்தான். அதை அப்படியே விட்டுவிட எனக்கு விருப்பமில்லை.

“ஒரு வேலை செய்யலாம்.. எல்லாருடைய ‘பாய்க்’ குகளையும் திறந்து செக் பண்ணுவோம்.”

அதைக் கேட்டு முனீர் பதறிப் போனான். “என்ன இது?... அப்படிச் செய்வது கீழ்த்தரமான செயல். தயவு செய்து கவலைப்படாமல் போங்கள்.”

பஸ்களில் பொதிகளை ஏற்றுவதற்கு உதவி செய்து, அனைவரும் ஏறும்வரை பார்த்து நின்றான் முனீர்.

பஸ்கள் நகரத் தொடங்கியதும் கையசைத்து விடை தந்துகொண்டிருந்தான். நான்கு பஸ்களிலும், கடைசியாக நான் ஏறியிருந்த பஸ் போனது. சற்றுத் தூரம் போனதும் எதேச்சையாகத் திரும்பிப் பார்த்தேன். முனீர் ஓடி வருவது தெரிந்தது.

சினிமாப் படங்களிற் பார்த்திருக்கிறேன் - கடத்திக் கொண்டு ஓடப்படும் கதாநாயகியைக் காப்பாற்றுவதற்காக அல்லது வாகனத்தில் வீச்சாக ஓடும் தனது எதிரியையோ வில்லனையோ பிடிப்பதற்காக கதாநாயகன் காலோட்டமாகத் துரத்திக்கொண்டு ஓடுவான். ‘இது சாத்தியமா, சும்மா புலுடா விடுகிறார்கள்’ என்றுதான் தோன்றும். ஆனால் முனீர் நிஜமாகவே ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான். கட்டுமஸ்தான தேகத்தைக் கொண்ட முனீர் ஓடிவரும் வீச்சைப் பார்த்தால் பஸ்சைப் பிடித்து விடுவது சாத்தியம் என்றே பட்டது.

ஆனால் முனீர் எதற்காக ஓடி வருகிறான்? இன்னும் ஏதாவது பெறுமதியான பொருட்களை இவ்வாறு சுருட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டார்களோ? அப்படியானால் எவ்வளவு வெட்கக் கேடு? அந்தத் தலைகுனிவை எப்படித் தாங்கிக்

கொள்வது? பேசாமல், தெரியாதது போலப் போய்விடுவோமா என்று கூட யோசித்தேன். எனினும் என்கை உயர்ந்து பட்டனை அழுத்தி பஸ்சை நிறுத்தச் செய்தது.

முனீர் பஸ்சிற்கு அண்மையாக ஒரு பிறேக் அடித்து நின்று மூச்சு வாங்கினான். கதவைத் திறந்து கேட்டேன். “என்ன முனீர்...?” எனக்குள்ளே தயக்கமும் தடுமாற்றமும்.

கையிலிருந்த புத்தகத்தை என்னிடம் நீட்டினான்.

“இதைத் தவறவிட்டு வந்துவிட்டீர்கள். திரும்ப அறைக்குப் போனபோது கண்டேன்..”

“இதுக்காக இப்படி ஓடி வர வேண்டுமா?”

“இந்தப் புத்தகத்தை நீங்கள் எந்த நேரமும் வாசித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டிருக்கிறேன். இதிலுள்ள பாஷையும் எனக்குத் தெரியாது. ஏதாவது நல்ல புத்தகமாயிருக்கலாம். புத்தகங்கள் எவ்வளவு முக்கியமானவை என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனாற் தான் எப்படியாவது கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று ஓடி வந்தேன்.”

“தாங்ஸ்...!” கை கொடுத்துக் கையசைத்து விடை பெற்றேன். கையசைத்துக் கண் மலர்த்திப் பார்த்து நின்றான். புத்தகத்தை ஒப்படைத்துவிட்ட திருப்தி முனீரின் முகத்தில் மலர்ந்திருந்த காட்சி இன்னும் என் மனதில் பதிந்திருக்கிறது.

செய்வொழில் செய்வம்

பெரிய பிரித்தானியா தேசத்தைச் சேர்ந்தவர் பொப் கோல். முன்னர் ஈராக்கில் நான் பணியேற்றபோது, அங்கு முதன்மைப் பொறியியலாளராகக் கடமையாற்றியவர். குவைத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட புதிய புறஜெக்டிற்கு முகாமையாளராக வந்திருந்தார். ஈராக்கிலிருந்து திரும்ப வந்து சுமார் ஆறு மாதங்களில் இங்கு பணியாற்ற வருமாறு எனக்குத் தகவல் வந்தது.

ஈராக்கிலிருந்து இலங்கைக்குத் திரும்ப வந்த அனைவரும் குவைத்துக்கு அழைக்கப்படவில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினருக்குத்தான் முதற்குழுவில் விசா அனுப்பப்பட்டிருந்தது. அதில் என்ஜினியர்களாக என் பெயரும் மகேந்திரனின் பெயரும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. எங்களைவிட கூடிய காலம் வேலை அனுபவமுள்ள சில என்ஜினியர்கள் அழைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் கம்பனியுடன் தொடர்பு கொண்டு தங்கள் அதிருப்தியைத் தெரிவித்தார்கள். தங்களுக்கே வேலை அனுபவம் கூடிய காலம் உள்ளதாகவும், தாங்கள் வேலைக்கு வர ரெடியாக

இருப்பதாகவும், எனவே முதலில் தங்களையே எடுக்க வேண்டும் எனவும் கேட்டிருந்தார்கள். இதன் காரணமாக நாங்கள் தவிர்க்கப்பட்டு விடுவோமோ என எங்களுக்கு சற்றுக் கவலையாயிருந்தது. ஏனெனில் ஏற்கனவே ஆறு மாதங்களளவில் வீட்டில் இருந்ததில் அலுப்படிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

‘குவைத் புறஜெக்டின் முகாமையாளராக உள்ள மிஸ்டர் பொப் கோல் தெரிவு செய்த பெயர்களைத்தான் இப்போது எடுத்திருக்கிறோம். நீங்கள் எங்கள் நிறுவனத்தின் ஏனைய இடங்களுக்கு அல்லது பின்னர் குவைத்துக்கு எடுக்கப்படுவீர்கள்’ எனத் தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து அவர்களுக்குப் பதில் வந்தது.

எங்கள் குழுவில் இருபது பேர் முதலிற் குவைத்திற்குப் பயணமானோம்.

“நீங்கள் இருவரும் நல்ல சுறுசுறுப்பான இளம் என்ஜினியர்கள்... ஈராக்கில் உங்களைக் கவனித்திருக்கிறேன். அதனாற்தான் உங்களை முதலில் எடுக்க விரும்பினேன். இன்னும் பத்து நாட்களில் புறடக்சன் தொடங்கவேண்டும்... இயந்திரங்கள் பொருத்தும் வேலைகளை விரைவில் முடிக்க வேண்டும்” என எங்களைத் தட்டிக் கொடுத்து வரவேற்றார் பொப் கோல்.

இயல்பாகவே நான் எந்த வேலையை எடுத்தாலும் அதை என் சொந்த வேலையைப் போலக் கடமையுணர்வுடன் செய்பவன்தான். என்னோடு சில காலம் கூட இருந்த புண்ணியத்தில் மகேந்திரனுக்கும் இந்த சபாவம் தொற்றியிருந்தது.

பொப் கோலின் வெளிப்படையான பாராட்டு வார்த்தைகள் உச்சத்தில் ஏற்றிவிட்டது போலிருந்தது எங்களுக்கு - ஓடி ஓடி வேலை செய்தோம்.

இந்த நிறுவனம் உலகளாவிய ரீதியில் சீமெந்து வர்த்தகத்தில் ஈடுபடும் ஒரு கம்பனியாயிருந்தது. சில நாடுகளில் அவர்களுக்குச் சொந்தமான சீமெந்துத் தொழிற்சாலைகள் இருந்தன. வேறு சில நாடுகளுக்கு கப்பல்களில் சீமெந்தைக் கொண்டு சென்று விநியோகம் நடைபெறும்.

சுமார் 75000 தொன்வரை கொள்ளளவுள்ள பாரிய கப்பல்களில், சீமெந்து பையிடக்கூடிய வசதியுள்ள மெசீன்கள் பொருத்தப்பட்ட மிதக்கும் தொழிற்சாலைகள் அவர்களிடமிருந்தது. இம் மிதக்கும் தொழிற்சாலை சீமெந்து விநியோகிக்கப்பட வேண்டிய நாடுகளுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு அங்குள்ள துறைமுகத்திற்கு அண்மையாக நங்கூரமிட்டு நிறுத்தப்படும். இதிலிருந்து சீமெந்துப் பைகள் லொறிகளில் ஏற்றப்படுவதற்காகத் தரையை நோக்கி, 'பெல்ட் கொன்வேயர்'கள் பொருத்தப்படும். லொறிகளுக்கு நேரடியாகவே பெல்ட்டில் ஓடிவரும் சீமெந்துப் பைகளை லோட்பண்ணும் ஒழுங்கு முறை இது. தொழிற்சாலைக் கப்பலில் உள்ள இயந்திர அமைப்பு, வேறு கப்பல்களிற்கு கொண்டுவரப்படும் சீமெந்தை உள்ளெடுக்கும் வசதிகளைக் கொண்டது. குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டுக்கு, அந்த நாட்டு அரசாங்கத்துடன் அல்லது தனியார் நிறுவனங்களுடன் செய்து கொள்ளப்படும் வர்த்தக ஒப்பந்தத்திற்கு அமைய, நாளொன்றுக்கு இவ்வளவு தொன் எனும் அடிப்படையில் சீமெந்து விநியோகிக்கப்படும்.

தாய்க் கப்பலுக்குள் இருப்பு முடிவடைவதற்கு முன் வேறு கப்பல்கள் வரிசைக்கிரமமாக சீமெந்தை ஏற்றி வரும். பக்கவாட்டில் வந்து இதனுடன் சேர்ந்து ஒட்டிக்கொண்டு நிற்கும். அதனுள்ளிருக்கும் சீமெந்தை எடுத்துக் கொண்டதும், அது போக, இன்னொரு கப்பல் பக்கத்தில் வரும். இங்கு பையிடப்படும் சீமெந்து இரவு பகலாக லொறிகளில் ஏற்றப்படும்.

முன்னர் ஈராக்கில் யுத்த காரணமாக அந்த புறஜெக்ட் மூடப்பட்டாலும், அங்கிருந்து மிதக்கும் கப்பலை நகர்த்த முடியவில்லை. இங்கு வேறொரு புதிய கப்பல் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தது. குவைத்தினூடாக ஈராக்கிற்கு சீமெந்து விநியோகிக்கும் திட்டம் இது. (விசித்திரம் என்னவென்றால் ஒரு பக்கத்தில் யுத்தம் கட்டடங்களை உடைத்துக் கொண்டிருக்க, இன்னொரு பக்கத்தால் கட்டுமானத்துக்காக சீமெந்து விநியோகிக்கப்படப்போகிறது.) ஒப்பந்தப்படி நாளொன்றுக்கு ஏழாயிரம் முதல் எண்ணாயிரம் தொன் சீமெந்து விநியோகிக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த புறஜெக்ட்டில் தொழில்நுட்பத் தரத்திலுள்ள தொழிலாளர்களும் ஒப்பரேட்டர்களும் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தனர். ஆங்கிலேய என்ஜினியர்கள் மூவர் இருந்தனர். லொறிகளுக்கு சீமெந்தை லோட்பண்ணும் தொழிலாளர்கள் ஈரான் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள். (இது இன்னொரு வேடிக்கை... ஈரான் ஈராக்குடன் யுத்தம் புரிகிறது... இங்கு ஈராக்கிற்கு அனுப்பப்படும் சீமெந்து ஈரானியர்களால் ஏற்றப்படுகிறது.)

இன்னும் பத்து நாட்களுக்குள் சீமெந்து விநியோகம் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். ஓடி ஓடி வேலை செய்தோம். ('விழுந்திட வேண்டாம்.....' என நானும் மகேந்திரனும் இடையிடையே விளையாட்டாக ஒருவர்க்கொருவர் கூறிக் கொள்வோம். அவ்வளவு உற்சாகமாக விளையாட்டுப் போல் வேலைகள் போய்க் கொண்டிருந்தது.) புதிதாக சில இயந்திரங்கள் வந்திருந்தன. அந்த மெசீன்கள் பொருத்தப்படுவதற்காக, அவற்றை வழங்கிய நிறுவனத்திலிருந்து இரு ஜேர்மனிய என்ஜினியர்களும் வழிநடத்தல் விளக்கங்களைத் தருவதற்கு வந்திருந்தனர். இயந்திர அமைப்புக்கள், பொருத்தப்பட வேண்டிய முறை போன்றவை பற்றிய வரைபடங்களுக்கான விளக்கங்கள் ஜேர்மன் மொழியிற் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அவற்றைப் புரியவைப்பதும் அவர்களது வேலை. ஓரிரு நாட்களில் அவர்களது உதவி இல்லாமலே வரைபடத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலை நாங்கள் பெற்றுவிட்டோம். இது இன்னும் விரைவாக வேலைகளைச் செய்ய உதவியது.

“நீங்கள் ஏற்கனவே ஜேர்மனிய மொழி படித்திருக்கிறீர்களா...? அல்லது இதற்குமுன்னர் ஜேர்மனியில் வேலை செய்திருக்கிறீர்களா...?” என அந்த என்ஜினியர் எங்களிடம் கேட்டார்.

மகேந்திரன் சட்டெனப் பதிலளித்தான்... “யா... யா...!” எனக்குள் சிரிப்பு. அவர்களும் உற்சாகத்துடன், “வெரி..குட்...!” எனப் பாராட்டினார்கள்.

“ஜேர்மனிய மொழி படித்ததாக ஏன் அவர்களிடம் பொய் சொன்னாய்...?” என மகேந்திரனிடம் கேட்டேன்.

“இல்லை என்று சொன்னால்... அந்தக் கிழவன் எங்கள் பாட்டுக்கு வரைபடத்தைப் பார்த்துச் செய்ய விடமாட்டான்... ஒவ்வொரு அலுவலிலும் மூக்கை நுழைத்துக் கொண்டிருப்பான்... அது தேவையில்லாத சுணக்கத்தை ஏற்படுத்தும்...”

அது எனக்கும் சரியாகவே பட்டது. எப்படியோ தெரியவில்லை. மகேந்திரனுக்கு இப்படித் தக்க தருணங்களில் சற்றும் கூசாமல் ஏதாவது பொய்யைக் கூறிக்கருமங்களைச் சாதிக்கும் தந்திரம் வாய்த்திருந்தது.

எல்லாம் சரி. குறிப்பிட்ட நாட்களுக்கு இரு நாட்கள் முன்னதாகவே நிர்மாண வேலைகளெல்லாம் செய்து முடிக்கப்பட்டுவிட்டன. இது பொப் கோலுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. அதை அவரது முகமே காட்டியது. கடந்த சில நாட்களாக அவரது முகத்தில் ஓர் இறுக்க நிலையே தென்பட்டது. குறுகிய கால அவகாசத்தில் சீமெந்து விநியோகிக்கப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து அவருக்குச் சுமத்தப்பட்டிருந்தது. நாங்கள் வேலை செய்துகொண்டிருந்த போதெல்லாம் அடிக்கடி வந்து பார்ப்பார். ‘இன்ன திகதிக்கு முதல் முடிக்க முடியுமா...? என ஒரு அப்பாவியைப் போலக் கேட்பார். நாங்கள் அவரது இக்கட்டை உணர்ந்து இரவு பகலாக வேலை செய்தோம். இப்போது நெருக்கடியிலிருந்து விடுபட்டவர் போல சந்தோஷமாகக் காணப்பட்டார். அது எங்களையும் மகிழ்வித்தது.. (மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவிபோன்ற உணர்வு.)

குறிப்பிட்ட தினத்தில் சீமெந்து விநியோகம் தொடங்கப்பட்டது. எவ்வித இடைத் தடங்கலுமின்றி

மெசீன்கள் இயங்கின. பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டதைப் பார்வையிடும் நோக்கில் கம்பனி உரிமையாளர் பூரி அவர்கள் வருகை தர இருப்பதாக செய்திகள் அடிபட்டன.

எங்கள் நாட்டு மந்திரிமார் பாவிப்பது போன்ற சொகுசான காரில் ஜோர்ஜ் பூரி வந்து இறங்கினார். தூர நின்று நாங்கள் கவனித்துக் கொண்டிருந்தோம். ஈராக்கிலிருந்து திரும்பியபோது அவருடன் கிடைத்த அறிமுகத்தில், அவர் எங்கள் மதிப்புக்குரியவராயிருந்தார். எனினும் நாங்கள் தெரியாதவர்கள் போல ஒதுங்கி நின்றோம். அதுதான் அந்தப் பெரிய மனிதனுக்குக் கொடுக்கும் மரியாதை எனக் கருதினோம்.

வாகனத்திலிருந்து இறங்கி வந்த பூரியை பொப் கோல் எதிர்கொண்டு வரவேற்றார். இருவரும் சேர்ந்து வந்தபோது பொப் கோல் சற்று அப்பால் நிற்கும் எங்களைக் காட்டி ஏதோ சொல்வது போலிருந்தது. பூரி எங்களைப் பார்த்துக் கையசைத்தார் - “என்ன மறந்துவிட்டீர்களா.. எப்படி சுகமாயிருக்கிறீர்களா..?” நாங்கள் அதற்குப் பதிலாகப் புன்முறுவல் செய்துகொண்டு அவருக்கு அண்மையில் வந்து கை கொடுத்தோம்.

“நீண்ட நாட்கள் வீட்டில் நின்றிருக்கிறீர்கள்... என்ன செய்தீர்கள்...? திருமணம் முடித்தீர்களா...?” என ஜோக்காகக் கேட்டார்.

திருமணம் என்ற சொல்லைக் கேட்டதுமே எங்களுக்கு நாணம் வந்துவிட்டது. மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவும் முடியவில்லை. “இல்லை...” என்றவாறு ஒருவாறு சிரித்துச் சமாளித்தோம்.

“அதுதான் நல்லது... மணமுடிக்க வேண்டாம்... அப்படியானாந்தான் இப்படி எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டேயிருக்கலாம்...” என நகைச்சுவைத்துக் கொண்டு பொப் கோலுடன் அலுவலகத்திற்குள் போனார்.

மாலை நேரம் அலுவலகத்துக்கு வருமாறு எனக்கும் மகேந்திரனுக்கும் பொப் கோலிடமிருந்து தகவல் வந்தது. போனபோது அங்கே பூரியும் அமர்ந்திருந்தார். அங்கிருந்த கதிரைகளைக் காட்டி அமருமாறு பொப் கோல் கூறினார். அமர்ந்தோம் (சற்று நடுக்கத்துடன்). அவர்கள் மிக இயல்பாகவே பழகினாலும், எதற்காக அழைக்கமாட்டோம் என்று புரியாத ஒரு பயம் சற்று நடுக்கத்தைத் தரவே செய்தது.

“உங்களைப் பற்றி நிறைய நல்ல விடயங்கள் கேள்விப்பட்டேன்” பூரிதான் இப்படிக் கூறினார். எங்களால் அதை நம்ப முடியவில்லை. இதுவும் அவரது வழமையான ஜோக்குகளில் ஒருவகைதானோ என்று தோன்றியது. கேள்விக்குறியுடன் அவரைப் பார்த்தோம்.

“மிஸ்டர் பொப் கோல் உங்களைப்பற்றிக் கூறினார். நீங்கள் இவ்வளவு கெட்டித்தனமாக வேலை செய்வது எனக்குச் சந்தோஷம் தருகிற செய்தியாயுள்ளது. அவர் உங்களுக்கு உடனடியான சம்பள உயர்வு சிபார்சு செய்திருக்கிறார்... உங்கள் சம்பளத்தின் 25 வீதம் இம் மாதத்திலிருந்தே அதிகரிப்பதற்கு ஒழுங்குகள் செய்யப்படும்...”

நாங்கள் இப்போது பொப் கோலை வியப்புடன் நோக்கினோம். இலங்கையில் பல வருடங்கள வேலை செய்த அனுபவத்தில், மேலதிகாரிகள் என்பவர்கள் ஏதோ

கோபுரத்தில் தாங்கள் இருப்பதாகக் கருதிக் கொள்பவர்கள் என்றுதான் கருதக்கூடியதாயிருந்திருக்கிறது. தன்கீழ் வேலை செய்பவர்களுடன் சிநேகபூர்வமாகப் பழகுவது தப்பான செயல் என எண்ணுபவர்கள் அவர்கள். வேலை செய்யும் இடத்தில் தங்களுக்குப் பந்தக்காரர்களாகச் சில தகமையில்லாத பரிவாரங்களை வைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய சொல் கேட்டு, கேடுகெட்ட நிர்வாகம் செய்பவர்கள். அதற்கும் மேலாக, தங்களுக்குக் கீழ் பணி புரிபவர்களின் சாதனைகளையெல்லாம் தாங்களே சாதித்தது போலப் பெயர் போட்டுக் கொண்டு உயர் நிலைக்குப் போய்விடுபவர்கள்.

இப்படியான தலைகீழ் நிலைமைகளையே இயல்புநிலை எனப் பழக்கப்பட்டுப் போயிருந்த எங்களுக்கு பொப் கோலின் செய்கைகள் ஆச்சரியத்தை அளித்தது. வேலையிற் சேர்ந்து ஓரிரு கிழமைகளுக்குள்ளேயே இப்படியொரு சம்பள உயர்வு கிடைத்திருக்கிறதே என நன்றிகூடச் சொல்ல முடியாத அதிர்ச்சி நிலைக்குள்ளாகிவிட்டோம் நாங்கள்.

“உங்களுக்கு இன்னொரு சலுகையும் பொப் கோல் சிபார்சு செய்திருக்கிறார். ஏற்கனவே செய்துகொண்ட வேலை ஒப்பந்தப்படி வருடத்துக்கு ஒருமுறை என்றில்லாமல்... ஆறுமாதங்களுக்கு ஒருமுறை ஒரு மாத லீவில் வீட்டுக்குப் போய் வரலாம்...” பூரி மேற்கொண்டு இவ்வாறு கூறினார். “இன்னும் உங்கள் நண்பர்கள் யாராவது வர விரும்பினால், அவர்களது பெயர்களை மிஸ்டர் பொப் கோலிடம் கொடுங்கள்... எனக்குத் தேவையான என்ஜினியர்களை இலங்கையிலிருந்து எடுக்க விருப்பமாயுள்ளது.”

பூரி சென்றபின்னர் பொப் கோலிடம் சென்று நன்றி கூறினோம்.

“எதற்கு...?” எனக் கேட்டார், தனக்கு இதிலெல்லாம் சம்பந்தம் இல்லை என்பதுபோல.

“எங்களுக்கு சம்பள உயர்வுக்காக சிபார்சு செய்திருக்கிறீர்கள்...”

“அது சம்பள உயர்வல்ல... உங்களுடைய தகுதிக்கு உரிய நிலையில் வைத்திருக்கிறோம். அவ்வளவுதான்..” என மிகச் சாதாரணமாகக் கூறினார் பொப் கோல்.

விசுவரூபம்

சரத் பெரேரா ஒரு முரட்டுத்தனமான ஆள். அவனது சுபாவம் மட்டுமல்ல, தோற்றமும் அப்படித்தான். மெலிந்த தேகமாயினும், நல்ல உயரமானவன். ஒருபோதுமே வாரிவிடப்படாத பரட்டைத் தலைமுடி. காய்ந்த முகம், குழி விழுந்து வாடிய கண்கள். பட்டன் பூட்டப்படாது நெஞ்சைத் திறந்து காட்டும் சேர்ட். கைகளைப் பின்நோக்கி அசைத்து நெஞ்சை முன் தள்ளுவது போன்ற நடை. அடாவடித்தனத்துக்கென்றே படைக்கப்பட்டவன்போல அவனது நடவடிக்கைகள் இருந்தன.

சரத் பெரேரா கட்டுநாயக்காவைச் சேர்ந்தவன். விமான நிலையத்தில் வான் வைத்திருந்து ஹயர் ஓடியவன். குவைத்திற்கு பெல்ட் ஒப்பரேட்டராக வந்திருந்தான். அவனுக்கு அந்த வேலையில் முன் அனுபவமும் இல்லை.

வெளிநாட்டு வேலைகளுக்குப் போய் வருகிறவர்கள் விமான நிலையத்திற் சுமந்து வருகிற ரீவி, டெக் போன்ற உன்னதப் பொருட்களை அவன் தனது வானில் ஏற்றி இறக்கியிருக்கிறான். மத்திய கிழக்கிற்கு 'ஹெளஸ் மெயிட்'டாகப் போய் வருபவர்கள்கூட உள்ளத்தைக்

கொள்ளை கொள்ளும் பொருட்களைக் கொண்டு வருகிறார்களே என அவனுக்கு ஆசை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதுதான் வெளிநாட்டுக்குப் போகும் ஆசையை அவனுக்குள் ஏற்படுத்தியது. வெளி நாடுகளுக்கு ஆட்களை எடுக்கும் உள்நாட்டு ஏஜன்ட்டுக்கு ஒரு தொகைப் பணத்தைக் கட்டிவிட்டு குவைத்துக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தான். இந்த விஷயங்களையெல்லாம் அவன் என்னிடம் ஒப்புவித்தது ஒரு தவிர்க்க முடியாத சந்தர்ப்பத்திந்தான்.

சரியான வேலை அநுபவம் இல்லாதவர்களைத் திரும்ப அனுப்பிவிட வேண்டுமென்பது கம்பனியின் விதிமுறை. நடத்தை சரியில்லாவிட்டாலும் திரும்ப அனுப்பிவிடலாம். வேலை முன் அனுபவம் உள்ளதாக ஏற்கனவே சில சேர்ட்டிபிக்கட்டுக்களை சமர்ப்பித்திருக்கிறான் சரத் பெரேரா. ஆனால் முதன்முதலில் பெல்ட்டை இயக்குவதற்கு நேரடியாக விடப்பட்ட போது பிடிபட்டுப் போனான். அவனுக்கு அந்த விஷயத்தில் ஆனாவும் தெரியாது, ஆவன்னாவும் தெரியாது என்பதைப் பக்கத்தில் நின்று என்ஜினியர் ஒருவன் கண்டுபிடித்துவிட்டான். 'வேலை செய்த முன் அனுபவம் இல்லையா..?' என அந்த என்ஜினியர் கோபத்துடன் கேட்டபோது இந்த முரட்டுத்தனமான ஆள் பயந்துவிட்டான். சரணடைந்து உள்ளதைச் சொல்லிவிட்டான். பொப் கோலுக்கு விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

'இது மோசமான ஏமாற்று வேலை...' என அவரும் கோபப்பட்டார். 'இவனை இலங்கைக்கு அனுப்பிவிட்டு... அதற்குப் பதிலாக வேறு ஆளை எடுக்கலாம்...' எனக் கூறிவிட்டார். சரத் பெரேரா சோகத்தில் ஆழ்ந்து போனான். இந்தச் சம்பவங்களின்போதெல்லாம் (மொழிபெயர்ப்பு

செய்யும் காரணமாக) நான் பக்கத்தில் நின்றேன். எனக்குக் கவலையாக இருந்தது.

பின்னர் அவனைத் தனிமையிற் கூப்பிட்டு விசாரித்தேன். சரத் கிட்டத்தட்ட அழுகிற கட்டத்துக்கே அப்போது வந்துவிட்டான். தனது வாணை விற்று அந்தப் பணத்தை ஏஜன்ட்டுக்குக் கட்டித்தான் இந்த வேலைக்கு வந்ததாகக் கூறினான். இனித் திரும்பப் போனால் ஏஜன்டிடம் பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. தனது வாழ்க்கையே அஸ்தமித்துப் போகும் எனத் தெரிவித்தான். முரட்டுத்தனமான ஒருவன் என்முன்னே கலங்கிக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டு நான் உருகிப்போனேன். 'ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம்.... நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்...' என 'யாமிருக்கப் பயமேன்' ஸ்டைலிற் சொன்னேன்.

இத்தனைக்கும் 'பெல்ட் ஒப்பரேட்டர்' என்பது அப்படியொன்றும் பாரதூரமான வேலையல்ல. அதற்குக் கல்வி ஞானமோ வேறு எவ்வித உடற்பலமோ தேவையுமில்லை. இதிலுள்ள சூட்சுமம் என்னவென்றால், ஒரே நேரத்தில் ஆறு லொறிகளுக்கு சீமெந்து ஏற்றும் வசதி கொண்ட பெல்ட் தொகுதியை இடைநிறுத்தல் இல்லாமல் தொடர்ச்சியாக இயக்க வேண்டும். (இப்படி தொடர்ச்சியாக ஓடினாந்தான் உற்பத்தி பாதிக்கப்படாமல் நாளொன்றுக்கு ஏழாயிரம் எண்ணாயிரம் தொன் சிமெந்து விநியோகிக்கக்கூடியதாயிருக்கும்.) பெல்ட்டில் ஓடிவரும் சீமெந்துப் பைகளை லொறிக்கு லொறி மாற்றுவதற்கான உருளை முறையிலான 'கேற் கொன்வேயர்'களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த பெல்ட் கொன்வேயர் தொகுதியின் மத்தியில் ஸ்டீல் வரிசைகளைக் கொண்ட

‘கொன்றோல் பனல்’ உள்ளது. இதில் நடு நாயகமாக இருந்து கொண்டு பெல்ட்களை இயக்குவதுதான் அந்தப் பணி. இந்த வேலையை சிலநாட்கள் பயிற்சி கொடுத்து சரத்தைப் பழக்கியெடுத்துவிடலாம் என எனக்கு நம்பிக்கையிருந்தது.

ஆனால் ஏற்கனவே அவன்மேற் கோபம் கொண்டிருக்கும் பொப் கோலைச் சமாளிக்க வேண்டும். ‘சரத் பெரேராவைத் திருப்பி அனுப்பினால்.. பாவம்.. வேலை ஏதுமில்லாமல் கஷ்டப்படுவான்... இங்கு வருவதற்காகத் தனது வாகனத்தையும் விற்றுவிட்டான்..’ என அவரது இதயத்தின் மென்மையான பக்கத்தை மெல்லத் தொட்டேன். அது வேலை செய்தது. ‘இரண்டொரு நாட்களில் அவனைப் பழக்கியெடுப்பது எனது பொறுப்பு..’ என அவருக்கு நம்பிக்கையூட்டினேன். அவர் அதற்கு ஒத்துக் கொண்டார்.

சரத்துக்கு இந்தத் தகவலைக் கூறியபோது, அவனது வாடிய கண்களில் ஒரு வெளிச்சம் வந்தது. ‘சீக்கிரம் பழகிவிடுவாயென அவருக்கு உறுதியளித்திருக்கிறேன்... எனது வார்த்தையைக் காப்பாற்ற வேண்டும்..’ எனக் கேட்டுக்கொண்டபோது சரத் அந்தச் சவாலை ஏற்றுக் கொண்டான்.

விரைவில் சரத் பெரேரா ஒரு கை தேர்ந்த பெல்ட் ஒப்பரேட்டர் ஆகிவிட்டான். ஏனைய ஒப்பரேட்டர்களை விடத் திறமையாக வேலை செய்தான். வேலைகளில் சுறுசுறுப்பாயிருந்தாலும், அவனது வழமையான முரட்டு சுபாவத்திற்குக் குறைவில்லை. முப்பது நாற்பது வருடங்களாக ஒருவன் தான் வளர்ந்த சூழ்நிலையில் பழக்கப்பட்ட பழக்கத்தை மாற்றுவது கஷ்டம் அல்லது

முடியாதுதான். எனவே அவனை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

சுவார்ட்டேசிலும் மற்றவர்களுடன் சண்டை சச்சரவு என முறைப்பாடுகள் அடிக்கடி வரும். சரத்திற்கு என்னைவிட வயது சற்று அதிகமானாலும், எனது சொல்லுக்கு மறுகதை பேசமாட்டான். சற்று அடங்குவான் என்றும் சொல்லலாம். ஆனால் அது அந்த நேரத்துக்கு மட்டும்தான். பிறகு வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் ஏறிவிடும்.

இலங்கையிலிருந்து சுமார் நூறுபேர்வரை இந்த புறஜெக்டிற்கு வந்திருந்தார்கள். இலங்கையின் பல பாகங்களிலுமிருந்து வந்தவர்கள். பலவித பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுத்து வந்தவர்கள். சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லீம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், பெளத்தர்கள், இந்துக்கள் எனப் பலவிதமான பிரிவுகளின் சங்கமம். ஊரிலே தங்களது நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான உறவுகளைப் பிரிந்து வந்திருப்பவர்கள் இவர்கள். பிரிவாற்றாமை ஏக்கத்திலும் அந்தக் கவலைகளிலும் மூழ்கியிருப்பவர்கள். அவ்வித மன அழுத்தங்களால் வேறு பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுக்கும்போது சட்டெனக் கோபத்திற்கு ஆட்படக்கூடியவர்கள். புதிய நண்பர்களாகச் சேர்ந்திருந்தாலும் சிறுசிறு பிரச்சனைகளுக்கே முரண்பட்டு முண்டிக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தன.

பிரச்சனைகள்... அல்லது சச்சரவு வேறு வேறு இனத்தையோ மதத்தையோ சார்ந்தவர்களுக்கிடையில் வந்துவிட்டால், துவேஷத் தீ பக்கெனப் பற்றிக் கொள்ளும். ஒருவர் மற்றவரது இனத்தையோ மதத்தையோ இழுத்துத் தூஷிக்கும் அபாயமும் நேரும். இவர்களையெல்லாம் மனோநுட்பத்துடன் அணுகி சுமுக நிலையில் வைத்திருக்க

வேண்டிய கைங்கரியத்தையும் நாங்கள் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

சரத் பெரேராவுக்கு ரசூலைப் பிடிக்காது. ரசூல் 'ரலி கிளார்க்' ஆக இங்கு வேலைக்கு வந்திருந்தான். கண்டியைச் சேர்ந்தவன். லொறிகளுக்குள் ஏற்றப்படும் சீமெந்துப் பைகளை எண்ணிக் கணக்கிடுவது இவன் வேலை. லொறியொன்றுக்கு ஐம்பது தொன் சீமெந்து ஏற்றப்பட வேண்டுமெனில், லொறியில் நிற்கும் ரலி கிளார்க் பெல்ட் ஒப்பரேட்டருக்கு இத்தனை வரிசையில் இத்தனை பைகள் வீதம் போடப்படவேண்டும் எனக் கூறுவான். அதற்கு ஏதுவாக ஒப்பரேட்டர் பெல்ட்டை மூல் பண்ணிக் கொடுக்க வேண்டும். இறுதி வரிசையில் பைகள் போடப்படும்போது, ரலி கிளார்க் இன்னொருமுறை ஒப்பரேட்டருக்கு நினைவூட்டுவான். இதில் எங்காவது தவறு நிகழ்ந்துவிட்டால், ரலி கிளார்க்குக்கும் ஒப்பரேட்டருக்கும் இடையில் வாக்குவாதமும் வந்துவிடும்.

ஈரானிய லோடர்கள் சில சமயம் இரண்டொரு சீமெந்துப்பைகளை நெருக்கி அடுக்கி, மேலதிகமாகப் போட எத்தனிப்பார்கள். (அதற்கு லொறி சாரதிகளிடமிருந்து அவர்களுக்கு மறைமுகமான கொடுப்பனவு கிடைக்கும்.) அப்படி ஏதாவது நிகழ்ந்துவிட்டால் பெல்ட்டை நிறுத்தும்படி ரலி கிளார்க் ஒப்பரேட்டரிடம் கத்துவான். (திரும்ப எண்ணவேண்டும்.) இது பெல்ட் ஒப்பரேட்டருக்கு கோபத்தை ஊட்டும். ('எங்க பிடரிக்கையா கண்ணை வச்சிருந்தாய்..?') ரலி கிளார்க்காக இருந்தவர்களுக்கு சரத்தை விட வயது குறைவு. அதிலும் சிலர் முஸ்லிம் மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தனர். அவர்கள் தன்னை மதிக்கிறார்களில்லை என்பதும் சரத்தின் ஆதங்கம்.

பெல்ட்டை, 'நிறுத்து' 'இயக்கு' என அவர்கள் கட்டளையிடுவது போலக் சுத்துவது (அது தொழில் ரீதியாக தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தாலும்) சரத் பெரேராவுக்குக் கிரகிக்க முடியாமலிருந்தது. இவர்களுக்கு சரியாகக் கணக்கெடுக்கத் தெரியாததாற்தான் அடிக்கடி பெல்ட்டை நிறுத்த வேண்டியிருக்கிறது என முறையிடுவான். நான் அதற்கு ஏதாவது சமாதானம் கூறினால், 'தம்பிலாவுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது சேர்...' எனத் துவேஷம் கொட்டுவான்.

ரசூல் கொஞ்சம் வாய்த் துடுக்கானவன். சரிக்குச் சரி பேசுவான். விட்டுக் கொடுக்கமாட்டான். இதனால் சரத்துக்கும் ரசூலுக்குமிடையே வாக்குவாதம் உச்சக்கட்டத்தை அடைவதுமுண்டு.

இவர்களுக்கிடையேயான சச்சரவு மறைமுகமாக ஒருவித குரோதமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. வேலைநேரம் முடிந்தபின்னரும், குவார்ட்டேசிலும் இந்தப் பிரச்சனைகள் கதைக்கப்பட்டு சரத்திற்கு ஆதரவாக ஒரு குழு அவனுடனும் ரசூலுக்கு ஆதரவாகச் சிலர் இவனுடனும் சேர்ந்திருப்பதும் அறிய வந்தது. இயன்றவரை அட்வைஸ் பண்ணி நாங்கள் சுமுக நிலையைப் பேணிக் கொண்டிருந்தோம்.

சரத் பெருங்குடிமகன். ஆனால், குவைத்தில் குடிவகை எடுக்க முடியாது. எனினும் அரிசி, அப்பிள் துண்டுகள், சீனி, திராட்சை ரசம் போன்ற திரவியங்களை தண்ணீர் கலந்து புளிக்க வைத்து ஒருவகைக் குடிவகை தயாரிக்கும் முறையை சரத் கண்டுபிடித்திருந்தான். இது வெளித் தெரிய வந்தால் பொலீஸ் கேசில்தான் போய் முடியும். இதுபற்றிய தகவல்களையும் ரசூல்

வெளிப்படுத்துகிறான் எனும் சந்தேகமும் சரத்துக்கு இருந்தது.

சீமெந்து விநியோகம் நாள்முழுதும் நடைபெறும். இரண்டு ஷிப்ட்களில் வேலை. காலை ஏழு மணி முதல் இரவு ஏழு மணிவரை ஒரு ஷிப்ட். இரவிலிருந்து பகல்வரை மற்றது.

ஒரு நடுச்சாமம் இது நிகழ்ந்தது.

அந்த ஷிப்டிற்குப் பொறுப்பான என்ஜினியராக நான் இருந்தேன். வேலை மும்முரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. வழக்கம்போல வேலைகளைக் கண்காணித்து ஒரு சுற்று வந்து கொண்டிருந்தேன். சீமெந்து பையிடும் பகுதிக்கு நான் வந்து நின்றபோது, சட்டென சகல இயந்திரங்களும் நின்றன. (அவசர நேரங்களில் நிறுத்தப்படுவதற்கென ஆங்காங்கே 'எமெஜன்சி ஸ்விச்' சுக்கள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. அதை அழுத்தினால் ஒரேயடியாக எல்லா மெசின்களும் நின்றுவிடும்.) யன்னலூடு வெளியே பார்த்தேன். நிறுத்தப்பட்ட பெல்ட்களின் மேல் சீமெந்துப் பைகள் அப்படி அப்படியே ஓடாது கிடந்தன. சரத் பெல்ட்டுக்கு மேலாக ஏறி ஒரு லொறியை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அந்த லொறியில் ரகூல் நின்றுகொண்டிருந்தான். ஏதோ இழுபறி நடந்தது. (சரத் பெரேராதான் கொன்றோல் பனலிலுள்ள எமெஜன்சி ஸ்விச்சை அழுத்தி மெசின்களை நிறுத்தியிருக்கிறான்.)

சீமெந்து பையிடும் பகுதியிலிருந்து சிறிபால யன்னலூடு எட்டிப் பார்த்துவிட்டு சட்டெனக் குனிந்து அவ்விடத்திலிருந்த ஒரு இரும்புக் கம்பியை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினான். “வாங்கடா...!” என மற்றவர்களையும்

அழைத்துச் சத்தமிட்டவாறு பெல்ட் கொன்வேயர் பகுதியை நோக்கி ஓடினான் சிறிபால. கையிற் கிடைத்த இரும்புகளையும் பொல்லுகளையும் தூக்கிக்கொண்டு இன்னும் சிலர் அவனோடு ஓடினார்கள். ரசூலைத் தொலைக்கப் போகிறார்கள் என்று தோன்றியது.

நானும் அவர்களுக்குப் பிறகால் ஓடினேன். “கஹண்ட எப்பா... கஹண்ட எப்பா... (அடிக்க வேண்டாம்... அடிக்க வேண்டாம்..)” எனக் கத்திக் கொண்டே ஓடினேன். யாரை நோக்கி யாருக்குச் சொல்கிறேனென்று புரியாமலே ஓடிக் கொண்டிருந்தேன்.

அடிபடும் இடத்தில் கூட்டமாகக் குழுமிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவருக்கொருவர் இழுபறிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். குழுவாகச் சேர்ந்து அடிபடுவது போலிருந்தது. உதை விழும் சத்தங்களும் கேட்டன. சரத் முரடன். கண்மண் தெரியாமல் அடிக்கக்கூடியவன். அவனை முதலிற் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், ஆட்களை விலத்திப் புகுந்துகொண்டு போனேன். சரத் கையையும் காலையும் வீசி வீசி விளாசிக் கொண்டிருந்தான்.

“சரத்...!” என உச்சஸ்தாயியில் சத்தம் போட்டேன்.

“அடிக்கவேண்டாம்... இந்தப் பக்கம் வா...!”

அப்போதுதான் கவனித்தேன்... அடி விழுந்தது ரசூலுக்கு அல்ல! ஈரானிய லோடர்களுக்கு! அவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் (சரத், ரசூல் ஆகியோர்) இடையே சண்டை நடந்திருக்கிறது. சிலருக்கு முகங்களிற் காயம். இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஈரானிய லோடர்களின் சுப்பவைசருடன் பேசி குழப்பத்தைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தேன்.

சரத்தைப் பார்க்கக் கோபம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. “என்ன சரத் இது...? தேவையில்லாத சண்டை....?” என சத்தம் போட்டேன்.

“இல்லை சேர்... அவங்கள் ரசூலுக்கு அடித்தாங்கள்... அதுதான் அவங்களுக்கு நான் போய் அடித்தேன்...!”

ஒருவாறு நிலைமையைச் சமாளித்து மீண்டும் சீமெந்து லோட் பண்ணும் வேலையைத் தொடங்கினோம். நான் அந்த இடத்தை விட்டு விலகாமல் (மீண்டும் ஒரு குழப்பம் ஏற்படாமற் தவிர்க்குமுகமாக) சரத் பெரேராவுடன் நின்றேன். ஏதும் தடையின்றி வேலைகள் போய்க் கொண்டிருந்தது.

என் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்த கேள்வியை சரத்திடம் கேட்டேன். “ஏன் சரத்...? ரசூல் கிட்டத்தட்ட உனது எதிரிபோல... எந்நேரமும் பிடுங்குப்படுவீர்கள்... இப்போது எப்படி அவனுக்காக அவங்களுக்கு அடிக்கப் போனாய்...?”

அவன் சற்றும் தாமதியாமல் என்னிடம் பதிற் கேள்வி கேட்டான்.

“அது எப்படி சேர்..? எங்கட நாட்டைச் சேர்ந்தவனுக்கு அவங்கள் அடிக்க... அதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கேலுமா...?”

சரத் பெரேரா தோற்றத்தில் இங்குள்ள எல்லோரையும் விட உயரமானவன்தான்... இப்போது எனக்கு அவன் இன்னும் உயரமாகத் தோன்றினான்.

சின்னஞ் சிறுசுகள்

அமலதாசனை நான் முதலிற் கண்டது பாகிஸ்தானிந்தான். பாகிஸ்தானில் எங்களது கம்பனி புதிதாக ஒரு புறஜெக்டை ஆரம்பித்திருந்தது. குவைத்தில் சுமார் நான்கு வருடங்கள் பணிபுரிந்த என்னை அங்கு மாற்றியிருந்தார்கள்.

பாகிஸ்தானில் ஆரம்பத்தில் ஒரு ஹோட்டலிந்தான் தங்கியிருந்தோம். அங்குதான் அமலதாசனைச் சந்தித்தேன்.

அமலன் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவன். இயந்திரப் பொறியியலாளன். எங்கள் கம்பனியின் நைஜீரியா கிளையில் பணி புரிந்தவன். அங்கிருந்து இந்த வேலைத்தலத்திற்கு மாற்றப்பட்டிருந்த சிலரில் அவனும் ஒருவன். இங்கு வந்து சேர்ந்த ஏனையவர்களில் அவன் மட்டும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருந்தான். அதனால்தானோ என்னவோ அறிமுகமானதுமே அவனுடன் சட்டென ஒரு நெருக்கம் ஏற்பட்டது.

ஒரு சில சிங்கள என்ஜினியர்கள், மற்றும் ஜோர்தான், ஜேர்மனி, கிரீஸ் போன்ற நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களுமாக பத்துப் பதினைந்து பேர் வரை நிரந்தரமான இருப்பிடம் ஒழுங்கு செய்யும் வரையில் ஓரிரு மாதங்கள் ஹோட்டலில்

தங்கியிருக்க வேண்டும். வேற்று நாட்டவர்களாயினும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் போல எங்கள் நாளாந்த வாழ்க்கை போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒரே வாகனத்தில் வேலைக்குப் போய் வருவது, ஒரே நேரத்தில் சாப்பாட்டு மேசைக்குப் பிரசன்னமாவது, சுவைத்துச் சாப்பிடுவது, சிரித்துப் பேசுவது... என எங்களுக்குள் எந்த வேறுபாடும் இல்லாது அந்த நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அமலதாசனை அறிமுகமானதும் நான் முதலில் கேட்ட கேள்வி, “உனக்குத் திருமணமாகிவிட்டதா?” என்பதுதான்.

அவன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான். அவனது சிரிப்பு அப்படியானதுதான். அவனைப் பழகிய குறுகிய நேரத்திற்குள்ளேயே அதனைக் கவனித்திருந்தேன். அதனால் அந்தச் சிரிப்பு என்னுள் ஏதும் மிரட்சியை ஏற்படுத்தவில்லை.

“என்னைப் பார்த்தால் எப்படித் தெரியுது?” எனக் கேட்டுவிட்டு மீண்டும் அதே சிரிப்புச் சிரித்தான்.

அவனது உச்சியில் கொஞ்சம் ஐஸ் வைக்கலாம் என்று தோன்றியது எனக்கு, “தோற்றத்தைப் பார்த்தால் இளம் ஆள் போலத்தான் இருக்கு” என்றேன்.

அவனுக்குக் குளிர்ந்து விட்டது. அப்போது அந்தச் சிரிப்பு வெளிப்படவில்லை. நாணப்படுவது போற் தோன்றியது.

“அப்பிடித்தான் எல்லாரும் சொல்லுகினம். ஆனால் எனக்குக் கல்யாணமாகி வயசுக்கு வந்த மகளும் இருக்கிறாள்.”

“நல்ல விஷயம்தானே? அதுக்கு ஏன் கவலை?”

“கவலை அதுக்கில்லை... மனிசி பிள்ளைகளைப் பிரிஞ்சு எவ்வளவு காலம் இப்படி வெளிநாடுகளிலை வேலை செய்யிறது? அதுதான் கவலை.”

“மனைவியை இங்கு கூட்டிவர விருப்பமா?” என நான் மறுகேள்வி கேட்டேன். அவனது கறுத்த முகம் வெளித்தது.

“விருப்பம்தான்... ஆனால் எப்பிடி?... இந்தக் கொம்பனியிலை இருக்கிறவரை அது சரிவராது...”

“சரிவரும்.. கவலையை விடு. முதலிலை நிர்மாண வேலைகள் முடியட்டும். புறடக்கன் தொடங்கட்டும்...”

அந்தக் கணத்திலிருந்து அவன் எனது உற்ற நண்பனாகினான். எனினும் மனைவியை இங்கு அழைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதில் அவநம்பிக்கையாயிருந்தான். ஏனெனில், கம்பனியின் நிபந்தனைகளில் அதுவும் ஒன்று. வேலை செய்யும் நாட்டுக்கு குடும்பத்துடன் வந்திருக்க முடியாது. அமல்தாசன் அந்த விடயத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னான். “இவங்கள் ஒருபோதும் உடன்பட மாட்டார்கள்.”

இப்படியான ஆட்களை எனக்குக் கொஞ்சம் பிடிக்காது.

எந்த விஷயத்தையும் ‘சரிவராது’ என எண்ணி சோர்வடைபவர்களால் ஏதும் சாதிக்க முடியாது. நான் அவன்மேல் கோபப்படவில்லை. அதற்குக் காரணமும் இருந்தது. என் மனைவியையும் இங்கு கூட்டிவரும்

எண்ணம் எனக்கு. அமலதாசன் மனைவியை அழைத்து வந்தால் என் மனைவிக்கும் ஒரு துணையாக இருக்குமே என்ற நல்லெண்ணம்தான் காரணம்.

“அமலன்... எல்லாம் சரிவரும்.. கவலைப்படாதே. அதுக்குரிய ஒழுங்குகளை நான் செய்வன்..!”

அந்தக் கூற்றை அவன் முழுமையாக நம்பவில்லையாயினும் என்னுடன் ஒட்டிக் கொண்டான். எப்படியாவது காரியம் ஆகட்டும் என்ற எண்ணமாயிருக்கலாம். நிர்மாண வேலைகளிலும் உற்சாகமாக ஈடுபட்டான். அமலன் ஒரு திறமையான என்ஜினியர் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

நிர்மாண வேலைகள் முடிவடைந்து உற்பத்தி வேலைகள் சீராக இயங்கத் தொடங்கின. உரிய நேரத்தில் உரிய முறையில் நிர்வாகத்தினருடன் பேசி குடும்பத்தினரை அழைத்துக் கொள்வதற்கு அனுமதியும் பெற்றுக் கொண்டேன்.

இரு குடும்பத்தினரும் ஒரே வீட்டில் இருப்பதே நல்லது எனத் தீர்மானித்தோம். புதிய இடம். நாங்கள் வேலைக்குப் போன பின்னர் மனைவிமார் ஓராளுக்கொரார் துணையாக இருக்கக்கூடியதாயிருக்கும். சகல வசதிகளுடனும் கூடிய ஒரு வீட்டை கம்பனி எடுத்து வழங்கியது.

“ஒரே வீட்டில் இரண்டு சமையல் எதற்கு? அதையும் ஒன்றாகவே வைத்துக் கொள்ளலாம்...” என்றான் அமலதாசன். “ஆகட்டும்...” என்றேன். ஆகியது.

அமலதாசனுக்கு இரு பெண்கள். மூத்தவள் அமலாவுக்கு பதின்மூன்று வயது. இளைய மகள் ஜீவாவுக்கு ஆறு வயது. அவர்களுக்கும் கராச்சியிலுள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றில் இடம் எடுத்தோம்.

எனக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த காரில் பிள்ளைகளைப் பாடசாலையில் விட்டுவிட்டு நானும் அமலனும் வேலைக்குப் போவோம். இப்படியாக ஒரே வீட்டில் இரு குடும்பங்களின் அன்னியோன்ய வாழ்க்கை...! குதூகலத்தில் அவர்கள் துள்ளிக் குதித்தனர். (ஃபிளாட்டின் நாலாவது மாடி உச்சியில் வீடு அமைந்திருந்தது.)

பிள்ளைகள் என் மனைவியுடன் ஒட்டிக் கொண்டனர். அப்போது பிள்ளைச் செல்வங்கள் இல்லாதிருந்த எங்களுக்கு (மணம் முடித்த புதிது!) அமலாவும் ஜீவாவும் பிள்ளைகள் போலாயினர். எப்போதும் “அனா...அனா... அங்கிள்...” எனும் கீச்சிடும் குரல்கள் வீட்டில் ஒலித்துக் கலகலப்பாயிருந்தது. மாலை வேளைகளிலும் லீவு நாட்களிலும் பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு கடற்கரை, பூங்கா எனப் புதிய புதிய இடங்களை உல்லாசமாகச் சுற்றி வந்தோம்.

இந்தக் கட்டத்திற்குள்ளே எனக்குக் கம்பனியில் உதவி முகாமையாளராகப் பதவி உயர்வு கிடைத்தது. பொது முகாமையாளராக ஜேர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒருவர் இருந்தார். அவர் இவ்வேளையில் சில விடயங்களைக் கூறினார்.

“உங்களை முகாமையாளர் பதவிக்கு உயர்த்தும் நோக்கம் கம்பனிக்கு உள்ளது. நிர்வாக நிலைக்கு வருவதால் உங்கள் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் சில

நடவடிக்கைகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். பிஸினஸ் ரகசியங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது மிக முக்கியம். வேலைத் தலத்தில் உங்கள் நண்பர்களை விட்டு விலகியிருக்க வேண்டும். இங்கு ஃபிரண்ட்சிப் எல்லாம் வேண்டாம். நிர்வாக முறையிலான தொடர்புகள் மட்டும் இருக்கட்டும். சாப்பாட்டு வேளையிற்கூட உங்களுக்குக் கீழ் பணிபுரியும் நண்பர்களுடன் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அமர வேண்டாம். காலையில் வேலைக்கு அமலதாசனை ஏற்றி வருவதற்கு இனி கம்பனியின் மினிபஸ் வரும். நீங்கள் உங்கள் காரில் தனியாக வரலாம்.”

அடுத்த நாள் தொடக்கம் மினிபஸ் வந்தது. எனக்கு வருத்தமாயிருந்தது. இந்த விடயங்களை அவர்களுக்கு எப்படிப் புரிய வைப்பது? அதை எப்படி எடுத்துக் கொள்வார்களோ?

அப்படித்தான் எடுத்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் என்னைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. பதவி வந்ததும் எனது தலைக்குக் கனதி வந்துவிட்டது என நினைத்தார்கள். அல்லது எனது பதவி உயர்வை அவர்களால் கிரகிக்க முடியவில்லை. அமலதாசன் சற்று மனத்தாங்கலுடனேயே எனக்கு முகம் கொடுத்தான். வேலைத் தலத்திலும் வீட்டிலும் என்னைத் தவிர்க்கத் தொடங்கினான்.

வேலைத்தலத்தில் நிர்வாக வேலை வேறு, வீட்டில் உறவு முறைகள் வேறு என அவர்களுக்குப் புரிய வைக்க முயற்சித்து முயற்சித்துத் தோற்றுக் கொண்டிருந்தேன்.

வீட்டில் “அனார்...அனார்... அங்கிள்...” எனக் கீச்சிடும் இனிய குரல்கள் அடக்கப்பட்டன. எங்களோடு சேர்ந்து பிள்ளைகள் எங்காவது வருவதற்கும் தடை விதிக்கப்பட்டது.

அம்மாவின் அறைக்குள் பிள்ளைகள் அடைக்கப்பட்டார்கள். அல்லது வெளியே போய் வேறு பாகிஸ்தானிய நண்பர்கள் வீட்டில் விளையாட விடப்பட்டார்கள். என் மனைவி அழுது தீர்த்தாள்.

வீடு இருண்டுபோனது போலிருந்தது. ஒரே வீட்டிலிருக்கும் ஒவ்வொருவரினதும் முகங்கள் இருண்டுபோனால் வெளிச்சம் எந்தப் பக்கம் இருந்து வரும்?

“அந்தப் பிள்ளைகளைக் கூட என்னுடன் சேர விடுகிறார்கள் இல்லையே..” என மனைவி கவலைப்பட்டாள்.

“என்ன செய்வது?... வளர்ந்தவர்கள் சின்னஞ்சிறுசுகள் போல சிறுபிள்ளைத்தனமாக நடந்து கொள்கிறார்கள்...!” என்று மட்டும் கூறி மனைவியைத் தேற்ற முயன்றேன்.

ஒன்றாக நடந்து கொண்டிருந்த சமையலும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் முறித்துக் கொள்ளப்பட்டது.

“அதுவும் நல்லதுக்குத்தான்” என மனைவியைச் சமாதானப்படுத்தினேன். எதுவரை போகுமோ அதுவரை போகலாம் எனக் கூறினேன். ஒரே வீட்டில் ஒரே சமையல் அறை. அங்கு இரண்டு வேறு சமையல்கள். ‘தடாங்...படாங்...!’ என பாத்திரங்களின் சத்தங்கள்.

ஒரு நாள் அமலதாசன் மனைவியுடன் வெளியே போயிருந்தான். பிள்ளைகளைக் கீழே ஒரு வீட்டில் விட்டுப் போயிருந்தார்கள். அவர்கள் போன சற்று நேரத்தில் வீட்டுக் கதவு ‘சட சட’வென (அவசரமாக) தட்டப்பட்டது. கோலிங் பெல்லும் ஒலித்தது. கதவைத் திறந்தோம்.

அமலாவும் ஜீவாவும் -

“அன்ரீ...!” என அழைத்தபடி ஓடிவந்து என் மனைவியைக் கட்டிக்கொண்டார்கள். அழத் தொடங்கினார்கள். விம்மலெடுத்து அழுதார்கள். என் மனைவியும் அழத் தொடங்கி விட்டாள். எனக்குக் கூட கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு மனைவி அறைக்குள் வந்தாள்.

“அன்ரி... எங்களிலை கோபமா?”

“இல்லையே...”

“அன்ரி... உங்களிலை எங்களுக்கு சரியான விருப்பம்... ஆனால் அப்பாவுக்கும் விசர்... அம்மாவுக்கும் விசர்...”

“அப்பா அம்மாவை அப்பிடிச் சொல்லக்கூடாது... அமலா..”

சொல்வதற்கு நிறைய வைத்திருந்து சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது எல்லாவற்றையும் கொட்டுவது போல பிள்ளைகள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். மனைவி அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தினாள். தேநீர் தயாரித்துக் கொடுத்தாள்.

“போயிட்டு வாறம் அன்ரி. அம்மா வந்தால் கத்தும்...!” எனக் கதவைத் திறந்துகொண்டு ஓடினார்கள்.

மனைவி என்னிடம் கூறினாள். “பார்த்தீங்களா... சின்னஞ் சிறுசுகள் போல சிறுபிள்ளைத்தனமாக நடக்கினம்

என்று சொன்னீங்கள்... ஆனால் பெரிய ஆட்கள்தான் அப்படி நடப்பினம். சின்னஞ் சிறுசுகள் கள்ளம் கபடம் தெரியாததுகள்.”

ஒரு வருடத்தின் பின்னர் எனக்கு இத்தாலிக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. அமலதாசனும் கம்பனியை விட்டு விலகி விட்டதாக பின்னர் அறிந்தேன்.

நீண்ட இடைவெளி.

தொடர்புகள் விட்டுப்போயிருந்தது. அமலாவினதும் ஜீவாவினதும் நினைவு அவ்வப்போது வரும். ‘இப்போது என்ன செய்கிறார்களோ? எங்கே இருக்கிறார்களோ?’ என்று தோன்றும்.

இரு வருடங்களுக்கு முன்னர் நான் எகிப்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒருநாள் ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

“கனடாவிலிருந்து பேசிறன்... ஆரென்று தெரியுதா?” எனக் கேட்டது அந்தக் குரல்.

“கேட்ட குரல் மாதிரி இருக்கு...” நான் யோசித்தேன்.

“ஓம்... ஓம்... உங்களுக்கு எப்படி எங்களை நினைவிருக்கும்?” என்ற கேள்வியை அடுத்து அந்த அட்டகாசமான சிரிப்பு.

“அட! அமலதாசனே? எப்பிடி நம்பர் கிடைச்சது?”

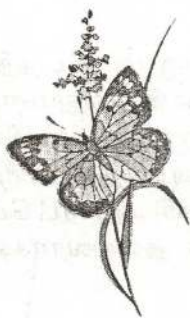
“உண்மையான அன்பிருந்தால்.. எப்படியும் தேடி எடுக்கலாம் தானே?” - இது அமலதாசன்.

‘அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்...!’ என்ற நிலைக்குட்பட்டு நான் பேசாமடந்தனாகினேன். (பேசாமடந்தை என்பதற்கு ஆண் பால்!)

பின்னர் சுதாரித்துக் கொண்டு, “அதுசரி, பிள்ளைகள் என்ன செய்யினம்?” எனக் கேட்டேன்.

“மூத்தவள் ஒரு கனடியன் என்ஜினியரை கலியாணம் முடிச்சிருக்கிறாள். ஒரு கொம்பனியில் வேலையும் செய்யிறாள். இளையவள் யூனிவசிட்டியிலை படிக்கிறாள். பார்ட்ரைம் வேலைக்கும் போய் வாறவள். எல்லாரும் நல்லாயிருக்கிறம்.”

அந்தத் தகவல் எனக்குப் போதுமானதாயிருந்தது. மனதில் வெற்றிடமாய்ப் போயிருந்த அவர்களது இடம் திரும்ப நிறைந்த மாதிரியும் இருந்தது.

கொடுத்து வாங்குவது

இம்ரான்கான் பாகிஸ்தானில் இஸ்லாமாபாத் நகரைச் சேர்ந்தவர். கராச்சியில் குடியிருந்தார். இது அந்த இம்ரான்கான் அல்ல. இவருக்குக் கிறிக்குெற் விளையாடத் தெரியாது. பார்த்த மாத்திரத்திலேயே ஒருவித மதிப்பு ஏற்படும் தோற்றம். சுமார் அறுபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க மனிதர். எப்போதும் பாகிஸ்தானிய தேசிய உடையில் காணப்படுவார். தூய வெண்மை ஆடைகளைத்தான் எப்போதும் அணிவார். பிரகாசிக்கும் முகம்.

கிளிஃப்டன் எனும் இடத்திலுள்ள 'கிளாக்சி அபார்ட்மென்ட்' டின் நான்காவது மாடியில் எங்களது வீடு இருந்தது. கீழே மூன்றாவது மாடியில் இம்ரானின் வீடு. தனது மனைவியுடன் குடியிருந்தார். மூன்று பிள்ளைகளும் வெளிநாடுகளில். கிளாக்சி அபார்ட்மென்ட் தொகுதியின் நலன் காக்கும் குழுத் தலைவராகவும் இம்ரான்கான் செயற்பட்டார்.

நாங்கள் குடிபோனபோது நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்தது. ஒரு விழா போலவே அந்த நிகழ்ச்சியை ஒழுங்கு செய்திருந்தார். சகல வீடுகளுக்கும் பொதுவான திறந்தவெளி முற்றத்தில் இரவுச் சாப்பாடு நடந்தது.

‘இந்த அபார்ட்மெண்டுக்குக் குடிவந்திருக்கும் முதலாவது வெளிநாட்டவர் இவர்கள். எங்களது நட்பு நாடான இலங்கையிலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள்’ என இம்ரான்கான் எங்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

எங்களுக்குத் தேவைப்பட்ட சகல உதவிகளையும் செய்து தந்தார். திருமணமாகிப் புதிதாகக் குடிபோகும் பிள்ளைகளுக்குத் தேவையான பாத்திர பண்டங்களை வாங்கித் தருவது போன்ற கரிசனையுடன் எங்களைத் தனது காரில் அழைத்துச் சென்று வீட்டிற்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்குவதற்கு உதவி செய்தார். இன்ன இன்ன இடங்களில் நல்ல பொருட்களை வாங்கலாம் என சுப்பர் மார்க்கட்டுகள், மீன் சந்தைகள் போன்ற சில இடங்களையும் கூட்டிச் சென்று காட்டினார். கராச்சியிலுள்ள சில இந்துக் கோயில்களுக்கு அழைத்துப் போனார். (கோயில்களுக்குக் கவனிப்புக் குறைந்து போயிருந்தாலும் பாகிஸ்தானிய இந்துக்கள் பிரார்த்தனைக்கு வந்துகொண்டிருந்தனர்.) அவ்வப்போது கோயில்களில் திருவிழாக்கள் நடக்கும் செய்தியையும் இம்ரான்கான் தெரியப்படுத்தினார்.

கராச்சியில் ‘தமிழ் கொலனி’ எனும் ஓர் இடம் உள்ளது. இந்தியாவிலிருந்து பாகிஸ்தான் பிரிந்தபோது இந்தப் பக்கம் பிரிக்கப்பட்டவர்களாயிருக்கலாம். நாங்கள் தமிழர்கள் என்று அறிந்ததும் அந்த இடத்துக்குக் கூட்டிப் போனார். (கிட்டத்தட்ட சேரி அமைப்புப் போன்ற வாழ்விடங்கள்தான். அங்கு கிருஸ்ணன் என்பவருடன் பேசினோம். அவர்களுடைய தற்போதைய பரம்பரைக்குத் தமிழ் எழுத வாசிக்கத் தெரியவில்லை. உருது மொழியில் படிக்கிறார்கள். தமிழ் பாட்டுக் கசட் தரமுடியுமா எனக்

கேட்டார் கிருஸ்ணன். தமிழ் மறக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இடங்களிலெல்லாம் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் சினிமாப் பாட்டுக்களின்மேல் அப்போது எனக்கு ஒரு மரியாதையும் ஏற்பட்டது.)

இவ்வாறாக, குடியிருக்கப் போன ஆரம்ப நாட்களில் வந்த லீவு நாட்களிலெல்லாம் இம்ரான் பல மணி நேரங்களை எங்களுக்காகச் செலவு செய்தார். நாளாக ஆக புதிய இடம் எங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டதும் இயல்பாகவே, நான் என் பாடு... நீ உன் பாடு என்றாகிவிட்டது. காலையில் ஏழு மணிக்கு வேலைக்குப் போனால் திரும்பி வர இரவு ஏழு மணியாகிவிடும். அதனால் இம்ரான்காணைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாயிருந்தன. காணும்போது புன்முறுவல்கள் மலர்த்தி... அல்லது ஓரிரு வார்த்தைகளில் நட்பைப் பகிர்ந்து கொள்வோம்.

நாட்கள் நகர்ந்து ஏழோ எட்டு மாதங்கள் கடந்திருந்தன.

ஒரு லீவு நாள். மாலை நாலு மணி போல நாங்களும் அமலதாசன் குடும்பத்தினரும் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு வெளியே போயிருந்தோம். திரும்ப வந்தபோது இரவு மணி எட்டு. வந்து உடைகள் மாற்றுவதற்கிடையிலேயே கோலிங்பெல் அடித்தது. கதவைத் திறந்தேன். இம்ரான்கான் எதிரில் நின்றார்.

அழைத்தும் உள்ளே வராமல் வாசலில் நின்றபடியே பேசினார். (அல்லது ஏசினார்.) மூச்சை அடக்கி அடக்கி சற்று பக்குவமாகத்தான் ஏசினார். (படியேறி வந்ததால் அவருக்கு மூச்சிரைத்ததா - அல்லது கோபத்திலா என்பது புரியவில்லை)

“வெளியே போகும்போது தண்ணீர் ரப்புகளை பூட்டிவிட்டுப் போங்கள். வீணாகத் தண்ணீர் ஓடுகிறது...”

தண்ணீர் குழாய்களை எல்லாம் பூட்டிவிட்டுத்தான் போயிருந்தோம். எனினும் மனைவியிடமும் அமலதாசன் குடும்பத்தினரிடமும் இன்னொருமுறை பாற்றும்களைப் பார்க்கச் சொல்லி உறுதி செய்து கொண்டேன். தண்ணீர் சற்றேனும் லீக் பண்ணி ஓடவில்லை. அதை அவரிடம் கூறினேன்.

இம்ரான்கானின் தொனி சற்று உயர்ந்தது... “பொய் சொல்ல வேண்டாம். தண்ணீரை வீணடிப்பது கூடாது. இது உங்களுக்கு விளங்க வேண்டும்.”

‘பொய்’ என்ற சொல் என் தன்மான நரம்புகளைச் சட்டெனத் தீண்டியது. சூடு பொங்கியது. “உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? தண்ணீர் இங்கு ஓடவில்லை. வேறு வீடுகளில் திறந்து விட்டிருப்பார்கள்... பொய்ப் பாருங்கள்...”

சத்தங்கள் உச்சஸ்தாயியை அடைய, அவருக்குப் பின்னால் அவரது மனைவி வந்து நின்று கலங்கினார். இங்கு என் மனைவி கையைப் பிடித்து உள் இழுத்தாள்.

அவர் இன்னும் சத்தம் போட்டார்... “சொக்கித்தார் சொன்னான்... இங்கிருந்துதான் தண்ணீர் வருகிறதாம்...”

சொக்கித்தார் என்பது இந்த வீட்டுத் தொகுதிக்குக் காவலாளி. அவன் சொல்வதை நம்புகிறார். என்னை நம்பவில்லை. நான் கத்தினேன்.... “அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? பூட்டியிருந்த வீட்டிற்குள் வந்து பார்த்தானா? மரியாதை கொடுத்துத்தான்... மரியாதை வாங்க வேண்டும். உங்களுக்குப் பேசத் தெரியவில்லை. எங்களை

நம்பாவிட்டால் போங்கள்... போய் வேறு எங்காவது பாருங்கள்...!”

ஓங்கி அடித்தேன் கதவில். சடாரென்று பெரிய சத்தத்துடன் அது பூட்டிக் கொண்டது! கதவு என்பது திறப்பதற்கும் பூட்டுவதற்கும் மட்டும் உதவுவதில்லை. முகத்தில் அடிப்பதற்கும், ஓங்கி அறைவதற்கும் உதவுகிறது.

அதன்பின் சத்தம் இல்லை. இம்ரான்கான் போய்விட்டார்.

நான் மென்மையானவன்தான். இங்கிதமாகப் பழகத் தெரிந்தவன்தான். ஒவ்வொருவருடைய குண இயல்புக்கேற்ப அஜஸ்ட் பண்ணிப் பழகவும் தெரியும். ஆனால் அந்தப் ‘பொய்’ என்ற சொல் என்னைச் சுட்டு விட்டது. நியாயத்துக்குப் புறம்பான அவரது பேச்சுக்கள் (ஏச்சுக்கள்) என்னைக் குதறிவிட்டன.

அதன் பின்னர் என்னைக் காண நேர்ந்தால் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு (அல்லது மாற்றிக் கொண்டு) போய்விடுவார் இம்ரான்கான். அவரது அத்தியாயம் இத்துடன் முடிந்தது என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால் இன்னும் இருக்கிறது.

பாகிஸ்தானுக்கு என் மனைவியை அழைத்து வந்ததற்கான முழுப் பலனும் எனக்கு இந்தக் கால கட்டத்திற்குதான் கிடைத்தது. அதாவது, தாயாகும் பரீட்சையில் அவள் பாஸாகியிருந்தாள். நாளும் பொழுதுமாக அவளது உடற்தோற்றத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. சிறிது சிறிதாகப் பெரிது பெரிதாகிக் கொண்டிருக்கும் வயிற்றுடன் அவள் நடக்கும் ஸ்டைலைக் காண இரக்கமாகவும் இருக்கும்.

கர்ப்பம் தரிக்கும் காலங்களில் பெண்களுக்கு சாப்பாட்டிற்கு மனமில்லாமலிருக்கும் எனக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதை அப்போது நேரடியாகவே அனுபவித்தேன். (அனுபவித்தேன் எனக் குறிப்பிட்டதற்குக் காரணம் உண்டு. மனைவிக்குத் தேவையான பணிவிடைகள் செய்யும் பொறுப்பு முழுமையாக என்மேல் விழுந்தது.) எதைச் சாப்பிட்டாலும் குமட்டுகிறது என வாந்தி எடுக்க பாத்திரம் பக்கம் ஓடுவாள். (அப்போதுதான் எனக்குப் பதவி உயர்வு கிடைத்த நேரம். அதனால் அமலதாசன் மிஸிசும் பாராமுகமாக இருந்தார்.) ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டேன்.

கதைகள் எழுதுவதற்குக் கற்பனை செய்வதைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைத்தேன். எப்படிக் கறி சமைக்கலாம் எனக் கற்பனை செய்யத் தொடங்கினேன். எனது படைப்புத் திறமையை சமையற் கலையில் பிரயோகித்தேன். புதிய புதிய சூப் வகைகள், கறி வகைகளை எல்லாம் அரிய ஆராய்ச்சிகளின் பின் கண்டுபிடித்தேன். அவற்றை என் மனைவி மட்டும் ரசித்து (சுவைத்து அல்ல) சாப்பிடுவாள். (ஏனெனில் எனக்கே அவற்றைச் சாப்பிட முடியாமலிருந்தது.)

ஆனால் எனது கைக்கு (கற்பனைக்கு) எட்டாத சங்கதிகளும் இருந்தன.

“கைக்குத்தரிசிச் சோறு சாப்பிட ஆசையாயிருக்கு...” என என் மனைவி ஒருநாள் கூறினாள்.

பாகிஸ்தானில் இதை எங்கே போய்த் தேடுவது? அங்கு பொதுவாகப் பாவனையிலுள்ளது பாஸ்மதி அரிசிதான். யாரிடமாவது இதைப்பற்றி விசாரிக்கலாமென்றால்... உரல், உலக்கை போன்ற

சமாச்சாரங்களை எப்படி ஆங்கிலத்தில் கூறுவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எனினும் சோர்ந்துபோய் விடவில்லை. கொழும்பிலிருந்த எனது தம்பிக்குத் தந்தி அடித்தேன். அடுத்த விமானத்தில் வந்து சேர்ந்தது கைக்குத்தரிசி.

இன்னொரு நாள் மனைவிக்குப் புளியங்காய் மேல் ஆசை வந்துவிட்டது. நான் அதுவரை பாகிஸ்தானில் புளிய மரங்களைக் கண்டதில்லை. அதன்பின் வேலைக்குப் போய்வரும்போதும் மற்ற வேளைகளிலும் பாதையோரங்களில் நோட்டமிட்டேன். ஆனால் புளிய மரங்களோ எங்கும் தென்படவில்லை. அதுபற்றி என்னுடன் வேலை செய்யும் பாகிஸ்தானியர்கள் சிலரிடம் விசாரித்தேன். அதற்குரிய ஆங்கிலப் பெயரைக் குறிப்பிட்டால் அவர்கள் வேறு வேறு சாமான்களைக் கொண்டு வந்து காட்டுகிறார்கள். அவர்கள் கறிக்குப் புளி பாவிப்பதில்லையோ?

எனக்கு ஒரு ஐடியா தோன்றியது. ஓவியக் கலையில் எனக்குள்ள ஆற்றலை முதன் முறையாகப் பயன்படுத்தி ஒரு புளியமரத்தை வரைந்தேன். பக்கத்தில் புளியங்காயையும் பெரிசு படுத்தி வரைந்தேன். கம்பனியில் மினிபஸ் ஓட்டும் ரபீக்கிடம் அதனைக் காண்பித்தேன். 'இது சாப்பிடக் கூடியது. சாப்பிட்டால் புளிக்கும்' போன்ற விபரங்களையும் முக பாவனையில் காட்டினேன்.

"சரி என்னுடன் வாருங்கள்!" என்றான் ரபீக். பயலுக்குப் புரிந்துவிட்டது என்று சந்தோசமாயிருந்தது. (மனைவிக்குப் புளியங்காய்க் கறி செய்து கொடுக்கலாம் என அந்தக் கணமே எனது கற்பனை சிறகடித்துப் பறக்கத் தொடங்கி விட்டது.) ஆனால் வாகனத்துக்குள் ஏறியதும்

தான் ரபீக் திட்டத்தைச் சொன்னான். அவன் ஒரு குறிப்பிட்ட ரோட்டில் ஓட்டிக்கொண்டு போவானாம். புளிய மரத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியது எனது பொறுப்பு. 'சரி' என்றேன்.

அவனும் லேசப்பட்ட ஆளல்ல. கொஞ்சம் விஷயம் தெரிந்தவன்தான். பெரிய மரங்கள் இருமருங்குமுள்ள வீதியில் என்னைக் கொண்டு ஓடினான். நானும் பார்த்துக் கொண்டே போனேன்... ஒரு திருப்பத்தில் அது நின்றது! அது காய்த்துக் குலுங்கிக் கொண்டு நின்றது.

“ரபீக்...! நிப்பாட்டு... நிறுத்து...!” இப்படித்தான் சொல்ல முயன்றேன். ஆனால் புளியமரத்தைக் கண்ட எனது பரவச நிலையில் சத்தம் சரியாக வெளிப்படாமற் போனது. வேறு ஏதோவிதமாக அது கேட்டிருக்கவேண்டும்.

எனது சத்தத்தைக் கேட்டு ரபீக் சடின் பிரேக் போட்டான்.

‘இதுதான்....’ என ஒரு குழந்தையைப் போலக் கையைக் காட்டினேன்.

அவன் மரத்தில் ஏறி, பை நிறையப் பிடுங்கி வந்தான். வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் வீட்டுக்குப் புளியங்காய்களைக் கொண்டு வந்தேன். என் மனைவி அதில் ஒன்றே ஒன்றைத் தெரிந்தெடுத்துக் கடித்தாள்.

“ஃ...ஃ... இந்தப் பழம் புளிக்குது!”

மாதங்கள் கடந்து கொண்டிருந்தபோது உடற் சோதனைக்காகவோ அல்லது வேறு தேவைகளுக்காகவோ வீட்டிலிருந்து கீழே இறங்கி ஏறுவது மனைவிக்குச்

சிரமமாயிருந்தது. வயிறு பெருத்துக் கொண்டு வந்தபோது அவளது கால்களும் சற்று வீக்கமடைந்தன. மனைவியின் கையை என் தோளின் மேல் போட்டுப் பிடித்துக் கொண்டு இன்னொரு கையினால் இடுப்பை அணைத்தபடி நாலாவது மாடியிலுள்ள வீட்டுக்கு ஏறுவேன்.

சில வேளைகளில் இம்ரான்கான் இந்தக் காட்சியைக் காணுவர். பேசாமல் தலையைக் குனிந்து கொண்டு போய்விடுவார். ஒருநாள் இம்ரான்கானின் மனைவி தங்கள் வீட்டு வாசலில் நின்றார். எங்களுக்காகவே காத்து நின்றது போலிருந்தது. கூச்சமோ தயக்கமோ அவரைப் பேசவிடாது தடுப்பது போலுமிருந்தது. எங்களுக்கும் அதே சங்கடம். இப்படி இரண்டொருமுறை சந்திப்பு நிகழ்ந்தது.

அடுத்து வந்த ஒருநாளில் பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் கதவு மணி ஒலித்தது. கதவைத் திறந்தால் திருமதி இம்ரான்கான். என்னைக் கண்டதும் தயங்கிப் பின் வாங்கினார். (நான் வேலைக்குப் போயிருக்கக்கூடும் எனக் கருதியிருப்பார்... ஆனால் அன்று நான் லீவ்) அறைக்குள்ளே சென்று மனைவியை அனுப்பி வைத்தேன்.

ஏதோ சாப்பாட்டு வகை செய்து வந்து மனைவிக்குக் கொடுத்திருக்கிறார் திருமதி இம்ரான். 'அவர் ஏசுவாரா?... அவர் ஏசுவாரா...?' என என்னைக் குறிப்பிட்டுப் பலமுறை மனைவியிடம் கேட்டிருக்கிறார். உள்ளே அழைத்தும் வரவில்லை என மனைவி கூறினாள்.

பின்னரும் பல தடவைகள் இது தொடர்ந்தது. "நீங்களும் எனது மகளைப் போல... கர்ப்ப காலத்தில் இப்படித் தனிய இருந்து கஸ்ரப்படுவது கவலையாயிருக்கு..." எனக் கூறுவாராம். வந்து நீண்ட

நேரம் தனக்குத் துணையாக இருந்து போவார் என மனைவி நன்றியுடன் கூறுவாள்.

பிரசவகாலம் நெருங்க நாங்கள் இலங்கை வர ஆயத்தமானோம். பயணப்படும் செய்தி அறிந்து அயல் வீட்டு நண்பர்கள் வந்து தங்கள் அன்பைத் தெரிவித்துக் கொண்டு போனார்கள்.

இம்ரான்கானின் வீட்டுக்குப் போய் பயணம் சொல்லிவிட்டு வரும்படி மனைவி வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தாள். 'சரி போகலாம்' என நானும் நேரத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்போது அவர் வந்தார். நான் சற்றும்கு எதிர்பார்க்கவில்லை. அமரச் சொல்ல முதலே உள்ளே வந்து அமர்ந்தார். குசலம் விசாரித்தார். அன்பாகப் பேசினார். போகும்போது எனது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு வாழ்த்தினார்.

“கூடாத சம்பவங்களை மனதில் வைத்திருக்க வேண்டாம்.... மறந்து விடுங்கள்...” எனக் கூறினார் இம்ரான்கான்.

பெருந்தன்மை மிக்க அந்தப் பெரிய மனிதன் விடை தந்து திரும்பப் போகும் போது வாசல்வரை வந்து, வழி விட்டுக் கதவைச் சாத்தக்கூட மனமில்லாது பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

புது நண்பர்கள்

அல்போன்சோவின் அறிமுகம் தற்செயலாகத்தான் எனக்குக் கிடைத்தது. அவன் எங்கள் கம்பனியில் வேலை செய்யும் ஆள் அல்ல.

இத்தாலியில் நாப்போலி எனும் இடத்தில் எங்களது கம்பனி புதிதாக ஒரு புறஜெக்டை ஆரம்பித்தது. இங்கு என்னை மாற்றப்பட்டபோது எனது பதவியும் தொழிற்சல முகாமையாளர் தரத்துக்கு உயர்ந்திருந்தது.

புதிய இடமாதலால் வேலை நேரத்தின் பின் ஒரு சில நண்பர்களுடன் சேர்ந்து அண்மையிலுள்ள வீதிகள் முடக்குகள் எல்லாம் நடந்து திரிவேன். புதிய இடத்தின் பழக்க வழக்கங்களையும் புதிய முகங்களையும் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம்தான் காரணம்.

ஒரு மாலை நேரம்.

இலங்கையைச் சேர்ந்த நண்பரொருவருடன் வீதியில் நடந்து கொண்டிருந்தேன். குறுக்கும் நெடுக்கும் நடக்கும் மனிதர்கள்... பாதையோர வியாபாரங்கள்... பளிங்கு போன்ற கட்டடங்கள்... வீதியிலோடும் புத்தம் புதிய மோட்டார் வாகனங்கள்... மஞ்சள் நிறத்தில் நவீனப்படுத்தப்பட்ட டிராம் வண்டிகள்... போன்ற

எல்லாமே மனதைக் கவர்ந்தன. மேலே பொருத்தப்பட்டுள்ள மின் வயர்களில் கையை உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு, அதன் விசையில் தார் ரோட்டுக்களில் பொருத்தப்பட்டுள்ள தண்டவாளங்களில் ஓடும் டிராம் வண்டிகள் நல்ல மனித சேவை இயந்திரங்கள். நகரத்தின் சன நெருக்கடியைக் குறைக்கும் பணியை சத்தமின்றி, புகையுமின்றிச் செய்கின்றன. அமைதியாக ஊர்ந்து வந்து, மெல்லக் கதவைத் திறந்து சனங்களை ஏற்றிச் செல்லும் காட்சிகள் நின்று பார்க்க வைத்தன.

அந்த மாலை நேரம்தான்.

சூரிய ஒளி அவளது முகத்திற் பட்டுத் தெறித்துப் பிரகாசமுட்டியது. ஒரு கடை வாசலில் நின்று தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்களிற் தென்பட்ட மாத்திரத்திலேயே அவளது அழகும், நின்று பார்க்க வைத்தது. சில காட்சிகளும் சிலரது தோற்றங்களும் இப்படித்தான். அன்றாடம் எத்தனையோ பேரைக் காண்கிறோம். சிலர் இப்படி நின்று பார்க்க வைத்து விடுகிறார்கள். தோள்களிற் தவமும் கரும் கருமையான கூந்தலுடன் அந்த வெள்ளை அழகி ஒரு தேவதை போலத் தோன்றினாள். (இந்த வயசுக்கு எந்தப் பொம்பிளையைப் பார்த்தாலும் இப்பிடித்தான் தெரியும் என என்னுடன் வந்த நண்பர் கிண்டலடித்தார். அவருக்கு வயது சற்று அதிகம்தான். அல்லது உள்ளூர் ரசித்தாரோ என்பது தெரியாது. ஏனெனில் என்னோடு அவரும் அந்த இடத்திலேயே நின்றுவிட்டார்)

“ஹலோ...!” என்றாள். (எங்களைப் பார்த்துத்தான்) நண்பர் திடுக்கிட்டுப் போனார்.

“ஹலோ...!” என்றேன்.

“என்ன பார்க்கிறீர்கள்?”

நண்பர் தடுமாற்றம் அடைந்தார். திரும்ப ஓடவும் ஆயத்தம். நான் உஷாரடைந்தேன். அவள் நின்ற கடை வாசலில் ‘சலூன்’ என பெரிய எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

“முடிவெட்ட வேண்டும்...” தலைமுடியைக் கோதினேன். (எனக்கு முடி வளர்ந்து விட்டதாம்... அந்த நோக்கத்திற்குதான் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருக்கிறேனாம்...)

“அப்படியானால் உள்ளே வரலாமே...? ஏன் வெளியே நிற்கிறீர்கள்...?”

அவளது மழலை ஆங்கிலம் இனிய மொழியாயிருந்தது. ஆச்சரியமும் தந்தது. பொதுவாக இங்கு யாரும் ஆங்கிலம் பேசுவதில்லை. ஆங்கிலத்தை விசேடமாகக் கற்றுக்கொண்டவர்களைத் தவிர, ஏனையோருக்கு அது என்ன சாமான் என்று விளங்கிக் கொள்ளவே விருப்பம் இல்லை போலிருந்தது. உலக யுத்தகாலங்களில் ஏற்பட்ட மோதல்களும் இதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம். இதைவிட, அவர்கள் தங்கள் பாஷையை மிக விரும்பினார்கள் என்று சொல்லவேண்டும்.

அவளுக்குக் கிட்ட நடந்தோம்.

“நீங்கள் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்..?”

சொன்னோம்.

“நீங்கள் வெளிநாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பார்த்ததுமே தெரிந்துவிட்டது. அதனாற்தான் உங்களுடன்

பேச விருப்பப்பட்டேன். எனக்கு ஆங்கிலத்தில் பேச விருப்பம்.”

அதைக் கேட்டதும் எனக்கு இரட்டிப்பு சந்தோஷம்! ஒன்று - அவளுக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்கிறது. மற்றது - மனம் விட்டுப் பேசவும் விரும்புகிறாளாம்!

வேறு வேறு நாடுகளுக்குச் செல்லும் போது பாஷைப் பிரச்சனை தலைமுடிவெட்டும் விடயத்தில் தலையிடி கொடுத்திருக்கிறது. பாஷை தெரியாதவர்களிடம் தலையைக் கொடுத்துவிட்டு அமர்ந்தால், அவர் தன் கை போன போக்கில் வெட்டித் தள்ளிவிடுவார். “நோ... ஷோர்ட் கட்... நோ... ஷோர்ட் கட்...!” என்று கத்தினாலும், அவர் “யேஸ்... யேஸ்...” எனத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டே எனது தலையிலிருந்து இறங்கமாட்டார். அதனால் முடி திருத்துவதற்கு ஆங்கிலம் தெரிந்த யாராவது கிடைக்கமாட்டார்களா எனத் தேடுவதுண்டு. இங்கு தேடாமலே கிடைத்திருக்கிறாள்.

மற்றது - அந்த அழகியின் கை பட்டு முடி வெட்டப் போகும் வாய்ப்பு. என்னுடன் வந்திருந்த (வயதான) நண்பர் பொறாமையுடன் என்னைப் பார்த்தார். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் அவர் முடி வெட்டியிருந்தார். அதுபற்றிய சோகத்தை அவரது முகத்திற் காணக்கூடியதாயிருந்தது.

அவள் உள்ளே எங்களை அழைத்துச் சென்றாள்.

“அல்போன்சோ.. இவர்கள் சிறீலங்காவைச் சேர்ந்தவர்கள்... முடி வெட்ட வேண்டுமாம்.”

யாருக்கோ முடி வெட்டிக் கொண்டிருந்த அல்போன்சோ திரும்பிப் பார்த்தான். “அமருங்கள்...!”

பின்னர் தனது வேலையை முடித்துக் கொண்டு வந்தான்.

தானும் வலன்ரீனோவும் (அடி, அதுதானா உன் பெயர்? - 'அடி நீதானா அந்தக் குயில்?' எனும் ஸ்டைலில்) எனிப்து நாட்டுக்குச் சென்று முடிதிருத்தும் கலையில் டிப்ளோமா பட்டம் பெற்று வந்திருப்பதாகக் கூறினான். இருவருமாகச் சேர்ந்து இந்த சலூனை ஆரம்பித்திருந்தார்களாம். விரைவில் திருமணம் செய்யப் போவதாகவும் அதற்காகத்தான் இருவருமாகச் சேர்ந்து கடுமையாக உழைப்பதாகவும் கூறினான்.

“நீங்கள் எங்களுடைய திருமணத்துக்கு வரவேண்டும்...” வலன்ரீனோ அப்போதே அழைப்பு விடுத்தான்.

“ஆங்கிலத்திற் பேசி எங்களது ஆங்கில அறிவை வளர்த்துக்கொள்ள ஆசை... ஆனால் அதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் இங்கு குறைவு. நீங்கள் வெளிநாட்டுக்காரர்களாயிருக்கிறீர்கள்... அடிக்கடி இங்கு வந்து போங்கள்...”

அவர்களது ஆங்கிலப் பரிச்சயம் எனக்கும் இத்தாலியப் பாஷையைப் படித்துக்கொள்ள உதவியது. அவர்களது குடும்ப நண்பனாகியதற்கு அது மட்டும் காரணமல்ல. வலன்ரீனோவின் அழகும்தான்.

அதை ஒரு நாள் அல்போன்சோவிடம் கூறினேன்.

“அல்போன்சோ... நீ அதிஷ்டக்காரன். இவ்வளவு அழகியை உனது மனைவியாகப் பெறப்போகிறாய். உண்மையைச் சொல்வதானால் அவளது அழகுதான் என்னை இங்கு இழுத்து வந்தது.”

“உண்மையாகவா...!” அல்போன்சோ மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

“எனக்கென்றால் அப்படித் தெரியவில்லை...” என வலன்ரீனோவைச் சீண்டினான். “அவள் ஒரு சிறந்த பெண். அதைத்தான் நான் விரும்புகிறேன்...” என் கண் முன்னாலேயே வலன்ரீனோவை அணைத்துக் கொண்டான்.

அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் மிகப் புரிந்துணர்வுடன் பழகும் பண்பு எங்களை இன்னும் நெருக்கமான நண்பர்களாக்கியது. நேரம் சிடைக்கும்போதெல்லாம் போய் வருவேன். அவர்களும் எனது இருப்பிடத்திற்கு வந்து போவார்கள். எனது அறைக்கு வந்திருந்தபோது ஒருநாள் வலன்ரீனோவின் இயல்பான தோற்றத்தைக் கமராவில் பிடித்துக்கொண்டேன். அந்த போட்டோ அழகாக வந்திருந்தது. அடுத்த முறை போனபோது அதை அல்போன்சோவிடம் கொடுத்தேன்.

“இதை எங்கு பிடித்தாய்...? எப்போது பிடித்தாய்...?”

அல்போன்சோவின் கண்கள் பிரகாசித்தன. “உண்மையாகவே வலன்ரீனோ நல்ல அழகிதான். இந்த போட்டோவைப் பார்த்த பின்புதான் தெரிகிறது.” எப்போதுமே வலன்ரீனோவைச் சீண்டுவது அவனது விளையாட்டாய் இருந்தது. பெண்கள், எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாயினும், அவர்களது அழகைப் பற்றிக் கூறியதும் நாணம் வந்து விடுகிறது. அதை வலன்ரீனோவின் கண்களும் காட்டின.

இனித்தான் இந்தக் கதையின் உச்சக்கட்டம் வருகிறது.

அப்போது அங்கு நான் முடி திருத்தப் போயிருந்தேன். எனது முறை வரும்வரை அல்போன்சோ பேசிக்கொண்டே தனது வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தான். எங்கள் பேச்சுக்களில் இரண்டு நாடுகளைப் பற்றிய விஷயங்களும் வரும். இத்தாலிய பாசையில் தெரியாத சொற்களையும் நான் கேட்டறிந்து கொள்வேன். அவர்களது பழக்கவழக்கங்களையும் அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாயிருக்கும்.

எனக்கு முடிவெட்டிக் கொண்டே இப்படியான பேச்சுக்களில் நாங்கள் லயித்திருக்கும்போது, வெளியே கார் ஹோரன் சத்தங்கள் கேட்டன. நேரம் போகப் போக பல வாகனங்கள் சேர்ந்து ஹோரன் அடிக்கும் சத்தங்கள் கேட்டன. பலர் சத்தமிட்டுப் பேசுவதும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. வெளியே போயிருந்த வலன்ரீனோவும் இன்னும் வரவில்லை. அல்போன்சோ இடையிடையே வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். வாகனங்கள் தொடர்ச்சியாக ஹோரன் அடிக்கும் சத்தங்களும், மனிதர்களின் ஏச்சுப் பேச்சுக்களும் உச்சஸ்தாயியை அடைந்திருந்தது. அல்போன்சோவிடம் கேட்டேன்.

“என்ன விஷயம்?”

“யாரோ ஒரு மடையன் ரோட் ஓரத்தில் காரை பார்க் பண்ணிவிட்டுப் போய்விட்டான். அது டிராம் வண்டி ஓடும் பாதை. பல வாகனங்கள் வந்து முன்னேயும் போக முடியாமல் பின்னேயும் போக முடியாமல் நிற்கின்றன. வாகனங்களில் இருப்பவர்களும் சத்தம் போடுகிறார்கள்.”

வெளியே எட்டிப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது எனக்கு. எனினும் முடி வெட்டும்வரை பொறுமையாய் இருந்தேன்.

“பாருங்கள் ஒரு முட்டாள் செய்திருக்கும் வேலையை? காரை எங்கே பார்க் பண்ணுவது என்று தெரியாதா...? இதனால் எத்தனை பேருக்கு இடைஞ்சலாய் இருக்கிறது!” சத்தம் போட்டுக் கொண்டே வலன்னோ உள் நுழைந்தாள். வாகன நெருக்கடிகளுடாக மிகத் தூரத்திலிருந்தே அவள் நடந்து வந்திருப்பதை வியர்வைத் துளிகள் காட்டின. (அவள் வந்து சேர்ந்து விட்டது எனக்கு ஒருவித ஆறுதலாயும் இருந்தது. அவளைப் பார்க்காமலே போய்விடுவேனோ என்ற கவலை தீர்ந்து விட்டது.)

முடி திருத்தும் வேலை முடிந்ததும் அவர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியே வந்தேன். வாசலில் நின்று ஒரு நோட்டம் விட்டேன். நீண்ட வரிசையில் பல டிராம் வண்டிகள். அதற்கு முன்னே எனது கார். அதைச் சூழப் பல மனிதர்கள். இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமுமான நெருக்கடி வாகனங்கள். அவற்றின் சத்தங்கள்.

(எங்கள் கம்பனியில் அலுவல்களுக்குப் பல வாகனங்கள் இருந்தன. அவை எனது பொறுப்பில் இருந்தன. மாலையில் சகல வாகனங்களின் சாவிகளும் என்னிடம் வந்து விடும். எனது விருப்பப்படி ஏதாவது ஒரு காரை எடுத்துப் போவதுண்டு. இந்த ரெனோல்ட் கார் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் வாங்கப்பட்டிருந்தது. அதை ஓட்டும் ஆசையில் கொண்டு வந்திருந்தேன். புதிய கார் என்பதால், அது எனது கார் என அல்போன்சோவுக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை.)

இப்போது எனது வாகனத்தை அண்மிக்கவே பயமாக இருந்தது. எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரே போடாகப் போட்டுவிடுவார்களோ...? எனினும் ஓர் அசாதத்தியத் துணிச்சலை வரவழைத்துக்கொண்டு காரை நோக்கி நடந்தேன்.

அண்மித்துக் கதவைத் திறந்தேன். கூடி இருந்தவர்கள் தாறுமாறாக ஏசத் தொடங்கினார்கள். எனக்குத்தான் இத்தாலியப் பாஷை சரியாகத் தெரியாதே! அதனால் அவர்களைத் துச்சமாக எண்ணிக் கொண்டு காரை ஸ்டார்ட் செய்தேன். சிலர் எனக்குக் கிட்டவாக வந்தார்கள். கார் கண்ணாடியூடு பின் பக்கம் பார்த்தேன். டிராம் வண்டி ஓட்டுனர் இறங்கி (கோபாவேசமாக) வருவதும் தெரிந்தது.

அவன் கிட்ட வந்து கதவைத் திறக்குமுன் நான் முந்திக் கொண்டேன். சட்டெனக் கதவைத் திறந்தேன். நான் வெளிப்பட்ட வேகம் அவனைப் பின்வாங்கி நிறுத்தியது. பெரிதாகச் சத்தம் போட்டான். இன்னும் சிலர் சேர்ந்து கொண்டனர். அவனது கை உயர்ந்தது. அடிக்கப் போகிறானோ? 'தொலைந்தோம்' என்று தோன்றியது. எனது கையையும் உயர்த்தினேன். அடிப்பதற்கல்ல. தடுப்பதற்கு!

ஒரு கணம் அல்போன்சாவின் பக்கம் எனது பார்வை சென்றது. வலன்ரீனோ பதற்றத்துடன் இந்தப்பக்கம் கை காட்டினாள். கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளிப்பட்ட அல்போன்சோ எய்த அம்பு போல வந்தான். பின்னே வலன்ரீனோவும் ஒரு குருவியைப் போலப் பறந்து வந்தாள். டிராம் ஓட்டுனரின் கையைப் பிடித்து உரத்து

வாக்குவாதிட்டான். (“அவர் எங்களது நாட்டவரல்ல. எங்களது பாஷையும் அவருக்குத் தெரியாது.”)

டிராம் ட்றைவரின் முகம் மாறியது. கோபம் தணிந்தது போலிருந்தது. பார்வை கனிந்தது. “ஃபிரண்ட்...” எனும் சொல்லைப் பாவித்து எனது கையைப் பிடித்தான்.

“போய் வாருங்கள்...!”

அல்போன்சோவின் செயலும், டிராம் ட்றைவர் சட்டெனத் தணிந்து கை கொடுத்த பண்பும் மனதைத் தொட்டது. கூடி நின்றவர்கள் சிரிப்பலைகளுடன் கையசைக்க எனது காரை அவ்விடத்திலிருந்து எடுத்துச் சென்றேன்.

10

முரட்டு நண்பன்

ஒரு மனிதக் குரங்கின் சாயல் அவனது தோற்றத்திற் தெரியும். உடலமைப்பும், முகத்தோற்றமும் மட்டுமல்ல. அவன் தாண்டித் தாண்டி நடப்பது, நின்று திரும்பிப் பார்ப்பது எல்லாமே அதே சாயலிந்தான். அதிகம் பேச மாட்டான். ஏதாவது பேச வேண்டிய தேவையிருந்தால் விழிகளை ஒருபக்கம் திருப்பி உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். ஏற்கனவே அவனைப் பழக்கமில்லாதவர்களுக்கு, சற்று பயத்தையோ கலவரத்தையோ ஏற்படுத்தக்கூடிய பார்வை அது. அவன்தான் நிக்கோலாஸ். பொதுவாகக் காட்டு வாழ்க்கை வாழ்கிற சிலர், மனித வாடையே இல்லாது மிருகங்களோடு வாழ்கிற சிறுவர்கள் மனிதக் குரங்கின் பழக்கவழக்கங்களை ஒத்திருப்பது போல கதைகளிலோ சினிமாக்களிலோ பார்த்திருக்கின்றோம். ஆனால் நிக்கோலாஸ் முன்னேற்றமடைந்த ஒரு நகரத்தைச் சேர்ந்தவன்.

இத்தாலிய புறஜெக்ட்டிற்கு, அந்நாட்டிலிருந்தே பணிக்கு அமர்த்தப்பட்டவர்களில் அவனும் ஒருவன். என்ஜினியர்கள், தொழில்நுட்பத் தரத்திலுள்ளவர்கள் மற்றும் லேபரர்கள் போன்ற வேலைகளுக்கு இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த வேலைத்தலத்திற்கு எடுக்கப்பட்டிருந்தனர். விற்பனை, விநியோகம்

சம்பந்தமான பகுதிகளுக்கான வேலைகளுக்கு இத்தாலியைச் சேர்ந்தவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தனர்.

வேலைகள் ஆரம்பித்தபோது நாப்போலி நகரைச் சேர்ந்த துறைமுக லேபரர் மட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்திலிருந்து எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. இலங்கையிலிருந்து வந்தவர்களைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டுத் தங்களுக்கே வேலை வழங்கப்பட வேண்டுமெனக் கோரிக்கை விடுத்தார்கள். எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வேலைகளுக்குத் தடங்கல் போட்டார்கள். சட்டபூர்வமான நடவடிக்கைகள் எடுத்து வேலைகளை இடைநிறுத்தம் செய்தார்கள். எங்களுடைய கம்பனியினருக்கோ முற்று முழுதாக இத்தாலியர்களை எடுக்கவும் விருப்பமில்லை. இலங்கைத் தொழிலாளர்களை விட்டுவிடவும் விருப்பமில்லை. இறுதியாக அவர்களுடன் ஒரு உடன்பாடு எடுக்கப்பட்டது. அதன்படி இலங்கையிலிருந்து இதற்கும் மேலதிகமான வேலையாட்களை எடுப்பதில்லை. இத்தாலியர்களையும் குறிப்பிட்டளவு பேரைச் சேர்த்துக் கொள்வது.

அப்படிச் சேர்க்கப்பட்டவர்களில் ஒருவன்தான் நிக்கோலாஸ். அந்தத் தொழிலாளர்களின் லீடர் போன்றவன். கம்பனியின் வாகன ட்ரைவராகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்தான்.

வேலைக்குச் சேர்க்கப்பட்டாலும் அவர்களிடமிருந்து வேலை வாங்குவதில் பல பிரச்சினைகள் தோன்றின. எங்கள் வேலைத்தலம் அமைந்திருந்ததோ நாப்போலித் துறைமுகத்தில். அந்தத் துறைமுகத் தொழிலாளர் சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாயிருந்த அவர்களின் நடடாமுட்டித் தனத்துக்குக் குறைவில்லாதிருந்தது. குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு வேலைக்கு வரமாட்டார்கள். வேலைகள் ஆரம்பிக்கும்

நேரம் காலை ஏழு மணி. அவர்கள் அந்த நேரத்திற்கு வந்து சேர மாட்டார்கள். எட்டு மணியாகும். அதுவரை வேலை செய்யும் ஏனையவர்களும் சீமெந்து லோட்பண்ணப்பட வேண்டிய லொறிகளும் காத்திருக்க வேண்டும். வேலைகளிலும் உற்சாகத்துடனோ சுறுசுறுப்புடனோ ஈடுபட மாட்டார்கள். இது குறித்து அவர்களுடன் பலமுறை ஏச்சு வார்த்தை நடத்தியும் பலனில்லை. அவர்கள் அந்த நேரத்திற்கு வர விரும்பவில்லை. அவர்களின் லீடர் என்ற வகையில் நிக்கோலாஸ்டன் பேசியும் முரட்டுத்தனமான பதில்கள்தான் கிடைத்தன.

சாதாரண தொழிலாளர் மட்டத்திலான அவர்களிடம் பென்ஸ், அல்பா -ரோமியா போன்ற ஆடம்பரக் கார்கள் இருந்தன. அந்த வாகனங்களில் தொழில் அதிபர்களைப் போல வந்திறங்குவார்கள். லேபரர் வேலை செய்கிறவர்கள் இவ்வளவு வசதியாக இருக்கிறார்களே எனச் சந்தோஷமாய் இருக்கும். ஆனால் தொழில் சார்பாக அவர்களது செயற்பாடுகள் எரிச்சலை ஊட்டும்.

அவர்களது கடமைகளை இலங்கையைச் சேர்ந்த வேறு தொழிலாளர்களைப் போட்டுச் செய்யவும் விட மாட்டார்கள். (தங்களது முக்கியத்துவம் இல்லாவிட்டால் வேலைகள் பறிபோய்விடக்கூடும் என்ற எண்ணமாய் இருக்கலாம்.) இதுபற்றி ஏதாவது பேசப் (ஏச) போனால் அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்துவிடுவார்கள். விழல் நியாயம் கதைப்பார்கள். இது எனக்குப் பெரிய தலையிடியாய் இருந்தது. தினமும் ஓரிரு மணித்தியாலங்களை இழப்பது உற்பத்தியில் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக்கொள்ள, நிக்கோலாஸைத்தான் கைக்குள் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும் எனத் தீர்மானிதேன். அவனோடு தனிமையில் பேச வேண்டும்.

நிக்கோலாஸ் சாப்பாட்டுப் பிரியன். அவனது தோற்றமும் நடைபாவணைகளும் போல சாப்பாட்டு விஷயத்திலும் அந்த மாதிரித்தான். நிறையச் சாப்பிடுவான். ஒருநாள் அவனைச் சாப்பாட்டிற்கு அழைத்து விருந்தளித்த போது இதைக் கவனித்துவிட்டேன். எனக்குப் பிடி கிடைத்து விட்டது.

தொடர்ந்தும் இரண்டொரு முறை சாப்பிட அழைத்தேன். விதவிதமான சாப்பாட்டு வகைகளைப் படைத்தேன். ஒவ்வொரு முறை சாப்பிட்டு முடித்ததும் அவனிடத்தில் திருப்தியையும், நன்றியுணர்வையும் கவனிக்கக் கூடியதாய் இருந்தது.

இத்தாலியத் தொழிலாளர்களைக் கையாள்வதில் நிக்கோலாஸுடனான நெருக்கம் உதவி செய்தது. அவர்களும் படிந்து வந்தனர். வேலைகள் ஓரளவு சுமுகமாகப் போகத் தொடங்கின. எனினும் காலையில் நேரத்திற்கு வரமாட்டார்கள். மதியத்திற்குப் பிறகு அங்கு இங்கு என மாறிவிடுவர்கள். இதுபற்றி நிக்கோலாஸுடன் பேசினேன். அவனது தொழிலாளர் நண்பர்களையும் ஒரு முறை விருந்துக்கு அழைத்தேன். நிக்கோலாஸுக்கு ஓரளவு ஆங்கிலம் தெரியும். அவன் மூலம் பக்குவமாக அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னேன்.

“இங்கு யாரும் யாருக்கும் எதிரியல்ல. உங்களுடைய தொழிலைப் பறிக்க நாங்கள் இங்கு வரவில்லை. எங்கள்

வயிற்றுப்பாட்டுக்கு உழைக்கவே வந்திருக்கிறோம். நீங்களும் உங்கள் வயிற்றுக்கு உழைக்கத்தான் வந்திருக்கிறீர்கள். நீங்களும் நாங்களும் நண்பர்கள். இங்கு வேலைகளில் கணக்கம் ஏற்படக்கூடாது. உங்களுக்குப் பல சோலிகள் இருக்கலாம். நீங்கள் வரும்வரை காத்திருக்க முடியாது. இலங்கைத் தொழிலாளர்களைப் போட்டு காலையில் வேலையைத் தொடங்கலாம் என நினைக்கிறேன். நீங்கள் உங்களுடைய நேரத்திற்கு வாருங்கள்.”

அது வேலை செய்தது. சம்மதித்தார்கள். ஆச்சரியம் என்னவென்றால் அவர்களும் படிப்படியாக நேரத்தோடு வரத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இதில் நிக்கோலாவின் பங்கு கணிசமானது என்பதையும் அறிந்து கொண்டேன்.

நாளடைவில் இன்னொரு விதமான பிரச்சினைக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. வேலை ஒப்பந்தப்படி, அவர்களுக்குக் கம்பனி சாப்பாடு வழங்க வேண்டியதில்லை. இலங்கையைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களுக்கு மட்டுமே சாப்பாடு வழங்கப்படும். வேலைத் தலத்துடன் சேர்ந்திருந்த குசினியில் தினமும் சமையல் நடக்கும். சமையல் வாசனை கிளம்பி வரும்போது சாப்பாடு ரெடியாகிவிட்டதை மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டு நிக்கோலாஸ் குசினிப்பக்கம் போய்விடுவான். பன்னிரண்டு மணிக்கு மதியச் சாப்பாட்டு நேரம் தொடங்குவதற்கு முதலே நிக்கோலாஸ், அவனது நண்பர்களும் வந்திருந்து ஒரு பிடி பிடித்து விடுவார்கள். என்னுடனான நட்புரிமையை அவர்கள் இவ்விதம் பாவிக்கத் தொடங்கியிருந்தார்கள். சமைத்த உணவை அவர்கள் வந்து எடுக்கும்போது சமையல்காரனாலும் அதைத் தடுக்க முடியாமலிருந்தது. இது எனது கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

சாப்பிடுபவனை எப்படி வேண்டாமென்று சொல்வது என்ற மனிதாபிமான உணர்வு ஒரு பக்கம். இதனால் எதிர்கொண்டுள்ள நிருவாகச் சிக்கல் மறுபக்கம். மற்றவர்களுக்காகச் சமைக்கப்பட்ட உணவை பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்களாக வந்து தீர்த்துவிட்டுப் போனால், சாப்பிட வேண்டியவர்களுக்கு என்ன செய்வது என்ற குழப்பம் இன்னொரு பக்கம். இவற்றையெல்லாம் விட, மேலதிகமான சமையலை எந்தக் கணக்கில் போய் எழுதுவது?

அவர்கள் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தபோது டைனிங் ஹோலுக்குப் போனேன். சற்றுக் கடுமையான தொனியில் அவர்களது கவனத்தைத் திருப்பினேன்.

“நான் இன்றைக்குச் சாப்பிடப் போவதில்லை...”

“ஏன்?” நிக்கோலாஸ் கேட்டான்.

“நீங்கள் வந்திருந்து இப்படிச் சாப்பிட்டுத் தீர்த்துவிட்டால் எனக்குச் சாப்பாடு ஏது? நான் மட்டுமல்ல... இங்கு கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்கிற மற்றவர்களுக்கும் மதியச் சாப்பாடு இல்லை. நிக்கோலாஸ், இது எனது வீடு அல்ல. இது ஒரு கம்பனி. அதற்கென சில விதிமுறைகள் உண்டு. அதைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்... உங்களைச் சாப்பிட வேண்டாம் என்று சொல்ல எனக்கு விருப்பமில்லை. எனக்குச் சங்கடத்தைத் தரவேண்டாம். தயவுசெய்து இதை உன் நண்பர்களுக்குப் புரிய வை..!”

அவர்களுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அதன்பிறகு அந்தப் பக்கமே வருவதில்லை. ஆனால் நிக்கோலாஸைச் சமாளிப்பது கஷ்டமாகவே இருந்தது. சாப்பாட்டு வாசனை கிளம்பியதும் அவனுக்கு மற்ற அலுவல்கள் மறந்து போகும்.

குசினிப்பக்கம் போய் விடுவான். அவனைப் பற்றிய முறைப்பாடு அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தது. அவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது பல தடவைகள் அந்த இடத்திற்குப் போய் தடுக்க வேண்டியிருந்தது. சில சமயங்களில் கோபம் தலைக்கு ஏறி கடுமையாக சத்தம் போட்டிருக்கிறேன். ஆனால் பதிலுக்கு அவன் ஏதும் பேசமாட்டான். ஒரு குற்றவாளியைப் போல பணிந்து கொண்டு நிற்பான். பின்னர் அதே கதைதான் தொடரும். சில சமயங்களில் நான் போகும் அசுகை அறிந்து பின்பக்கமாக உள்ள அரைச் சுவர் போன்ற பகுதியால் ஏறிக் குதித்து ஓடி மறைவான். பாவமாகவும் இருக்கும்.

ஆறு மாதங்களின் பின் நான் லீவில் இலங்கைக்கு வரும் நாள் வந்தது. வீட்டுக்கு வருவதென்றால் சந்தோஷம்தானே?

நாப்போலியிலிருந்து ரோம் விமான நிலையத்திற்கு நிக்கோலாஸ்தான் என்னைக் கூட்டிப் போவதாய் இருந்தது.

ஏற்கனவே எனது குடும்பத்தைப் பற்றியும், பிள்ளைகளைப் பற்றியும் நிக்கோலாஸ் கேட்டு அறிந்திருக்கின்றான். குடும்பத்தை விட்டு இங்கு வெகு தூரம் பிரிந்து வந்திருப்பதையிட்டு அவனது கவலையையும் அவ்வப்போது உணர்ந்திருக்கின்றேன்.

நான் வீட்டுக்குப் போவது நிக்கோலாஸிற்கும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளித்தது. எனது அறைக்கே வந்து பொதிகளை அடுக்கும் அலுவல்களில் எனக்கு உதவினான்.

மாலை நாலு மணிக்கு ஃபிளைட்.

நாப்போலியிலிருந்து ரோமுக்கு சுமார் முன்னூறு கிலோ மீற்றர் தூரம் என நினைக்கின்றேன். பன்னிரண்டு

மணியளவில் கிளம்பினால் மூன்று மணிக்குப் போய்விடலாம் என நிக்கோலாஸ் கூறினான். அதன்படி கிளம்பினோம்.

கம்பனியின் ட்றைவராக அவன் பணிபுரிந்தாலும் இப்போதுதான் முதன்முறையாக அவனோடு காரில் போகிறேன். வழக்கமாக வேலைக்கு வரும்போதும் போகும்போதும் அந்தக் குறுகிய இடத்திற்குள்ளேயே கண் இமைக்கும் ஸ்பீட்டில் வந்து கிறீச் என பிரேக் அடித்து நிற்பான். உறுமிக்கொண்டு றிவேஸ் எடுத்து சட்டென வெட்டிக் கொண்டு போவான். இது அவனது வழக்கமான ஸ்டைல். எனினும் 'ஹை வே'யில் இப்படி கண் மண் தெரியாமல் ஓடுவது எனக்குக் கலக்கத்தை அளித்தது. பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தேன். அவனது வேகம் அதிகரித்துக் கொண்டே போனது.

சில தடவைகள்... “ஸ்லோ...ஸ்லோ...” எனக் கூறிக் கொண்டே வந்தேன்.

“எனக்கு இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள்... நான் நல்லபடி வீடு போய்ச் சேர வேண்டும்... தயவு செய்து மெல்லப் போ...”

அவனது வேகம் குறைந்தது. என்னை ஒரு கடைக்கண் பார்வை மட்டும் பார்த்தான்.

இந்த வேகம் கூட அதிகம் என்பது போல ஊர்ந்து செல்ல வேண்டிய கட்டம் சீக்கிரமே வந்தது. வாகன நெருக்கடி ஹைவேயின் நான்கு பாதைகளும் நிரம்பியிருந்தன. அவற்றின் இடைவெளிகளுக்கு ஒருவாறு நுழைத்துப் புகுந்து வாகனத்தைச் செலுத்தினான்

நிக்கோலாஸ். பல தடவைகள் வாகனங்கள் நகர முடியாது நின்றன. நிக்கோலாஸ் இறங்கி எதிர்த் திசையில் வரும் வாகனக்காரர்களிடம் விசாரித்தான்.

‘அந்தப் பக்கம் பெரியதொரு விபத்து நிகழ்ந்திருக்கிறது. இரண்டு கொண்டைனர் லொறிகளும் இன்னும் சில வாகனங்களும் ஒன்றடி மன்றடியாக அடிபட்டுக் கிடக்கின்றன. பல கிலோ மீற்றர் நீளத்திற்கு வாகன நெருக்கடி.’

இந்த விஷயத்தை நிக்கோலாஸ் சொன்னதும் ஏற்கனவே எனக்குள் இருந்த பரபரப்பு அதிகரித்தது. இன்றைக்கு விமானத்தைத் தவறவிடத்தான் நேருமோ? நிக்கோலாஸிடம் கேட்டேன்.

“விமானத்தைப் பிடிக்க முடியாதா?”

அவன் மென்மையாகக் கூறினான். “மிஸ்டர் ராஜா... மெதுவாகப் போ, அப்படி இப்படி ஒன்றும் சொல்லக் கூடாது. உங்களை மூன்று மணிக்கு விமான நிலையத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது எனது பொறுப்பு.”

இந்தக் கட்டத்தில் அவனுக்குத் தலையாட்டுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை எனக்கு. “சரி” என்றேன். “எப்படிப் போகப் போகிறாய்..?”

“ஹைவேயில் போகமுடியாது. திரும்ப நாப்போலிக்குச் சென்று கிராமங்களுக்கூடான வேறு பாதையில் போகலாம்.”

நான் வாயை மூடிக்கொண்டேன். ஒருவாறு காரைத் திருப்பி எடுத்தான். வேறு பாதையில் கார் ஓடியது. ஓடியது என்று சொல்ல முடியாது... பறந்தது. விமானத்தில்

பயணிக்கும்போது அழுக்க வித்தியாசங்களைக் காதில் உணர்வது போல இந்தக் கார் பயணத்திலும் உணரக்கூடியதாய் இருந்தது. பெரும் மரங்களும், சிறு வீடுகளும் கொண்ட வளைவுப்பாதைகள். நிக்கோலாஸ் மிருகத்தனமாக ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். எதிர்ப்படும் வாகனங்களையும் முன்னே போகும் வாகனங்களையும் உரசி வெட்டி விலத்திப் போகும் லாவகம் பிரமிப்பை ஊட்டியது.

“எயார் போட்டுக்கு இன்னும் எவ்வளவு தூரம்?” என்று கூட நான் அவனிடம் கேட்கவில்லை. வீதியிலிருந்து அவனது கலனம் திரும்பிவிடுமோ என்ற பயம்.

விமான நிலையத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததும்தான் எனக்கு மூச்சு வந்தது. காரை நிறுத்திவிட்டு அப்போதுதான் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தான் நிக்கோலாஸ். தனது கையில் மணிக்கூட்டைத் தொட்டுக் காட்டினான்.

சரியாக மூன்று மணி.

பொதிகளைச் சுமந்து கொண்டு என்னுடன் விமான நிலையத்துக்குள் வந்தான். புறப்படுவதற்கு முன் அவனிடம் நன்றியுடன் விடை பெற்றேன்.

“தாங்க்ஸ்... நிக்கோலாஸ்..!”

ரிவோல்வரினால் தனது கன்னத்தில் தானே சுடுவது போல தனது கை விரலை நீட்டிக் கன்னத்தில் பதித்துப் பாவனை செய்தவாறு நிக்கோலாஸ் கூறினான்.

“மிஸ்டர் ராஜா... மூன்று மணிக்கு எயார் போட்டுக்கு உங்களைக் கொண்டு வந்து சேர்க்காவிட்டால்... நான் செத்துவிடுவது என்றே தீர்மானித்திருந்தேன்.”

11

புலி வந்தது

இவருடைய பெயரும் நிக்கோலஸ் என்பதுதான். பூர்வீகம் லெபனான். யுத்தம் காரணமாக இவரது பெற்றோர் அமெரிக்காவிற்குக் குடிபெயர்ந்திருந்தனர். இவரது பிறப்பு வளர்ப்பு எல்லாம் அமெரிக்காவிற்குத் தான். இவரது நடை, உடை, பாவனை, பேச்சுக்களில் அமெரிக்க ஸ்டைல் தெரிந்தது. அமெரிக்காவில் கல்வி பயின்றவர். நிர்வாகம் மற்றும் சந்தைப்படுத்தல் துறைகளில் அபிவிருத்தி பட்டம் எடுத்து வந்திருந்தார். இத்தாலிய புறஜெக்டின் முழு நிர்வாகத்தைக் கவனிக்கவும் இன்னும் விரிவாக்கவும் வேண்டிய தலைமைப் பொறுப்பில் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

ஈர்க்கிலைப் போன்ற ஓடிசலான தேகம். முதன் முதலில் வேலையைப் பொறுப்பேற்று வந்தபடியாலோ என்னவோ சற்றுப் பயந்த சுபாவம் கொண்டவர் போலவும் காணப்பட்டார். அதிகம் பேசவில்லை.

கம்பனி உரிமையாளரான மிஸ்டர் ஜோர்ஜ் பூரி இவரை வேலைத் தலத்திற்கு அழைத்து வந்து அறிமுகம் செய்து வைத்து வேலைத் தலத்தைச் சுற்றிக் காண்பிக்கும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

நிக்கோலஸை வேலைத் தலத்திற்கு அழைத்துச் சென்றேன். கோர்ட், சூட், ரை சுகிதம் மினுக்கிவிடப்பட்ட சப்பாத்தில் 'டொக் டொக்' என நடை பயின்று வந்தார். இந்த ஆடை வேலைத் தலத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்குச் சரிப்பட்டு வராது. சீமெந்து பக்கட் பண்ணப்படும் மெசின்களுக்கு அண்மையில் போகும்போது சீமெந்துப் புழுதி உடைகளில் படியும். அதுபற்றி நிக்கோலசிடம் கூறினேன்.

“இப்படியே போனால் உங்கள் ஆடையில் டஸ்டர் பிடிக்கும். உங்கள் உடுப்புக்கு மேலாக இந்த ஓவரோலைப் போட்டுக்கொள்ளுங்கள்.” ஸ்டோரிலிருந்து ஒரு ஓவரோலை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தேன்.

தொழிலாளர்கள் வேலையில் ஈடுபடும்போது அணிந்துகொள்ளும் ஆடை அது. காலிலிருந்து கழுத்து வரை ஒரே அங்கியாகத் தைக்கப்பட்ட ஆடை. முன்பக்கமாகத் திறப்பதற்கு கழுத்திலிருந்து இடுப்பு வரை சில பட்டங்கள் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். இதை அணிந்து கொள்ளும் முறை பழக்கப்பட்டவர்களுக்குத்தான் சுலபமாயிருக்கும். முதலில் கால்களை நுழைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பின்னர் கைகளைச் செருகி நரம்புச் சுளுக்கு வந்தது போன்ற பாவனையில் கைகளை மேலுயர்த்தி அணிந்து கொள்ளலாம். வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது வசதியாகவும் பாதுகாப்பாகவும் இருக்கக்கூடிய ஆடை.

அந்த ஆடையைக் கொடுத்தபோது நிக்கோலசின் முகம் சுளித்தது.

“இல்லை... வேண்டாம். இப்படியே வருகிறேன்.”

வேலைத் தலத்தில் தொழிலாளர்கள் எல்லாம் இதே யூனிபோர்மைத்தான் அணிகிறார்கள். அந்த மட்டத்துடன் அவர் தன்னை இணைத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லையோ என்று தோன்றியது. அல்லது அந்த ஆடையை அணிந்து கொள்வதிலுள்ள சிரமத்தை அவர் கற்பனை செய்து பார்த்திருக்கலாம்.

வேலைத் தலத்தினைச் சுற்றிப் பார்த்து வரும்போது உடையிற் படியும் சீமெந்துத் துகள்களை விரலினால் நுணுக்கமாகச் சுண்டித் தட்டிக்கொண்டு வந்தார். தொழிலாளர்கள் இந்தக் காட்சியை வேடிக்கையாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். சீமெந்து பையிடும் பகுதிக்குள் சென்றபோது ஒரு பை சொல்லி வைத்ததுபோல வெடித்தது. இயங்கிக் கொண்டிருந்த மெசினில் பையைப் பொருத்தும் வாயூடாக சீமெந்து எங்கும் சீறிப் பரவியது. ஒரே சீமெந்துப் புழுதி மண்டலம்.

நிக்கொலஸ் சீமெந்தினால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டு விட்டார். கண்ணைப் பொத்திக்கொண்டு வெளியே ஓடினார். அவரது ஆடை, தலைமுடி, முகம் எங்கும் ஒரே சீமெந்து மயம். (கண்ணாடி போட்டிருந்ததால் கண் தப்பித்துக் கொண்டது.)

அவரைத் தொடர்ந்து நானும் வெளியே ஓடி வந்தேன். அதிர்ச்சியடைந்திருந்தார். உடலில் நடுக்கம் தெரிந்தது. பார்க்கப் பரிதாபமாயிருந்தது. சீவியத்திலேயே இதுபோன்ற ஒரு தொழிற்சாலைக்குப் போயிராத கிளின் சூட்டிலேயே வாழ்க்கையைக் கழித்தவருடைய முதல் அனுபவம் இப்படி அமைந்துவிட்டது.

“ஐம் சொறி மிஸ்டர் நிக்கொலஸ்!”

கொம்பிறசர் எயார் லைனைத் திறந்து காற்றை அடித்து அவரது உடையிலும் தேகத்திலுமிருந்த சீமெந்துத் தூசியைப் போக்குவதற்கு உதவினேன்.

“என்ன இது? ஏன் இப்படி?” எனக் கேட்டார்.

“இது தவிர்க்க முடியாதது. மெசினில் பக்ட் பண்ணும்போது சில சமயங்களில் இப்படி நடக்கக்கூடும். சீமெந்துப் பையின் தரம் சரியில்லாவிட்டால், அல்லது மெசினில் ஏதாவது குளறுபடி ஏற்பட்டால், அல்லது பக்ட் பண்ணும் ஒப்பரேட்டர் சரியாகப் பையை மெசினில் பொருத்தாவிட்டால் இப்படி நடக்கக்கூடும். ஓடிக் கொண்டிருக்கும் மெசினிலிருந்து சீமெந்து சீறிப் பாய்கிறது.”

கோபப்படுகிறாரோ எனும் சந்தேகம் உள்ளூர இருந்தாலும் சரியான காரணத்தை இன்னும் விளக்கமாகக் கூறினேன்.

“அப்படியானால் உள்ளே நின்று வேலை செய்பவர்களின் கதி அதுதானா? அவர்கள் எப்படி சுவாசிக்கிறார்கள்? மூக்கில் போட்டிருக்கும் மாஸ்க் எந்த அளவிற்கு டஸ்றரை வடிகட்டும்?”

“இப்போதைக்கு அதுதான் கதி...”

“இந்த நிலைமையை இம்புறால் பண்ண ஏதாவது செய்ய முடியாதா..? இது சரியில்லை... தொழிலாளர்களை இப்படிக்க கஸ்டப்படுத்தக் கூடாது...”

அந்தக் கணத்திலேயே அவர் என் நெஞ்சைப் பற்றிக்கொண்டார். பல மேலதிகாரிகளுடன் பணி

புரிந்திருக்கிறேன். இப்படித் தொழிலாளர்களுக்காகப் பரிவு கொள்பவர்கள் மிகக் குறைவு. தொழிலாளர்களின் கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பல கோணங்களில் எடுத்துச் சொன்ன பின்னர்தான் சிலருக்குப் புரிய வரும். இன்னுஞ் சிலருக்கு (அல்லது பலருக்கு) அது புரியவே மாட்டாது (அல்லது புரிந்துகொள்ள விரும்புவதில்லை). நிக்கொலஸ் வித்தியாசமானவராயிருந்தார். இப்போதுதான் தன் கல்வியை முடித்துக்கொண்டு பணியேற்றிருக்கிறார். மிக உயர் பதவி. எனினும் அவரிடம் எந்தக் கிறுக்குத்தனமும் இல்லை.

இப்படித்தான் எங்கள் அறிமுகம் ஆரம்பமாகியது. சேர்ந்து பணி புரிவதற்கு உகந்த ஆளாயிருந்தார். எனது அபிப்பிராயங்களுக்கு மதிப்பளித்தார். வேறு அலுவல்களைக் கவனிக்க வேண்டிய நிர்வாகப் பொறுப்பு இருந்தாலும் தினமும் ஒருமணித்தியாலமாவது எங்கள் வேலைத் தலத்திலும் செலவிடுவார்.

அன்றாட செலவு விபரங்கள், வேலை விபரங்கள் மட்டுமின்றி தொழிலாளர்களுடைய குறைபாடுகளையும் தானாகவே கேட்டறிவார். சீமெந்து பையிடும் பகுதிக்கு மேலதிகமாக புளோவர்கள் பொருத்தப்பட்டு டஸ்ற் வெளியேறும் வசதிகள் செய்யப்பட்டன. அவர்களுடைய இருப்பிட வசதிகளை மேம்படுத்துவது, சாப்பாட்டின் தரத்தைப் போஷாக்குடையதாக்குவது, வேலை முடிந்தபின் பொழுதுபோக்குவதற்கு ரேபிள் ரெனிஸ் போன்ற விளையாட்டு வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது போன்ற சகல விடயங்களையும் பரிந்துரைத்தபோது ஆர்வத்துடன் தனது நிர்வாகப் பொறுப்பின் ஓர் அங்கமாக எடுத்துக் கொண்டு செயற்பட்டார்.

இதெல்லாம் அவரைப் பற்றிய ஒரு முன்னுரைதான். அவருடன் நான்கு வருடங்கள் வரை பணிபுரியும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தது. மிகவும் ஒத்துழைப்பு மனப்பான்மையுடன் பணியாற்றிய மேலதிகாரிகளில் அவரும் ஒருவர்.

இனித்தான் புலி வரப் போகிறது!

ஒருநாள் தனது அலுவலகத்திலிருந்து நிக்கொலஸ் என்னை ரெலிபோனில் அழைத்தார்.

“உடனடியாக வாருங்கள்!”

காரை எடுத்து வாகன நெருக்கடியான பாதைகளை ஊடறுத்துக் கொண்டு ஓடினேன்.

அவசரமாக அழைத்திருப்பதால் என்ன காரணமோ தெரியாது. தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து ஏதாவது விபரம் கேட்டிருக்கலாம். அதுபற்றி நேரில் கலந்துரையாட நிக்கொலஸ் விரும்புகிறார் போலும்... காலையில் வேலைத் தலத்திற்கு அவர் வந்து போனபோது இந்த அவசரம் இருக்கவில்லை. இது ஏதாவது விசேட காரணமாயிருக்கலாம். என்ன அது?

அலுவலகத்தில் அவரை முகம் பார்த்து அமர்ந்தபோது இரண்டு தாள்கள் கொண்ட ஒரு கடிதத்தை (?) எடுத்து என் முன் போட்டார்.

“படியுங்கள்..!”

வாசித்தேன். அது ஓர் அவதூறுக் கடிதம். எனக்கு எதிராக எழுதப்பட்டிருந்தது. இலங்கையிலிருந்து வந்திருக்கிறது.

இந்த இடத்தில் ஒரு விடயத்தை இன்னும் சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டும்.

இந்த நிறுவனத்தில் நான் வேலைக்குச் சேர்ந்து எட்டு வருடங்கள் பணியாற்றிய தருணம் அது. கம்பனியில் எனக்கு நல்ல பெயர் இருந்தது. (எனது பெயருக்கு மேலாக) அது நான் சம்பாதித்த பெயர். பல நாடுகளிலும் உள்ள தங்கள் பிரிவு நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான தொழிலாளர்களை இலங்கையிலிருந்து எடுக்கும்போது அவர்களைத் தெரிவு செய்யும் பொறுப்பை பல சமயங்களில் என்னிடம் தந்திருந்தார்கள். உடலுழைப்புத் தொழிலாளர் மட்டத்திலிருந்து பொறியியலாளர் தரத்திலுள்ளவர்கள் வரை ஆட்களை எடுப்பதுண்டு. தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களை உரிய நாடுகளுக்கு அனுப்புவதற்குத் தேவையான உள்ளூர் நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்பதற்கு இலங்கையில் ஓர் ஏஜண்டை கம்பனி நியமித்திருந்தது. (விசா ஒழுங்குகளைக் கவனித்தல், விமான ரிக்கட்டை பெற்றுக் கொடுத்தல் போன்ற கருமங்கள்.) தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களுக்கு விமான ரிக்கட் முதற்கொண்டு சகல செலவுகளையும் கம்பனி செலுத்தும். ஆனால் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்படுகிறவர்களிடமிருந்து ஏஜன்ட்காரன் ஒரு தொகைப் பணத்தை (மறைமுகமாக) அறவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். (ஆனால் ஏனைய முகவர்களைப் போல மிகப் பெரிய தொகை அல்ல.) இதை நான் கண்டும் காணாதவன் போலத்தான் இருந்தேன். இதற்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுத்தால் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களை (மருத்துவ நிலை சரியில்லை... எம்பசியிடமிருந்து விசா கிடைக்கவில்லை போன்ற ஏதாவது பொய்க் காரணங்களைக் காட்டி) நிறுத்திவிடக் கூடும்.

தொழிலாளர்களைத் தெரிவு செய்யும்போது அவர்களது குடும்ப நிலவரம், அதாவது பொருளாதார ரீதியான கஷ்ட நஷ்டங்கள் உள்ளவர்களையே கூடியவரை தெரிவு செய்தேன். இன வித்தியாசமின்றி சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் தொழிலாளர்களைத் தெரிவு செய்வதிலும் நியாயமான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தேன்.

இத்தாலியில் வேலைத்திட்டம் விரிவாக்கப்பட்டு, இன்னும் ஆட்கள் தேவைப்பட்டபோது இலங்கை வந்து தேவையானவர்களைத் தெரிவு செய்துவிட்டுப் போயிருந்தேன். ஏஜன்ட்காரன் அதில் சில பெயர்களைத் தவிர்த்துவிட்டு, வேறு பெயர்களைப் போட்டு அவர்களையும் நானே தெரிவு செய்ததாகக் குறிப்பிட்டுத் தலைமை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பியிருந்தான். இதுபற்றி அவனிடம் தொலைபேசியில் பேசியபோது, எங்கள் கம்பனியின் ஏனைய சில இடங்களில் பணிபுரியும் (சிங்கள) என்ஜினியர்களின் உறவினர்கள் அவர்கள் எனவும், அவர்களது வேண்டுகோளின்படிதான் பெயர்களை மாற்ற நேர்ந்ததாகவும் கூறினான். எனினும் ஏற்கனவே தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களையே எடுக்கவேண்டுமென்பதில் நான் உறுதியாயிருந்தேன். சரியான பெயர்களைத் தலைமை அலுவலகத்திற்கு அறிவித்து அவர்களை எடுப்பதற்கு உரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தேன். அவதூற்றுக் கடிதத்திற்கான காரணம் அதுதான்.

இலங்கை ஏஜன்டிமிருந்துதான் அவதூற்றுக் கடிதம் வந்திருந்தது. சாராம்சம் இதுதான் -

“எக்கச்சக்கமான தொகைப் பணத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டு இவர் ஆட்களைத் தெரிவு செய்கிறாராம். வடக்கு

கிழக்கிலுள்ள புலிகளையும் தெரிவு செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறாராம். அவர்கள் இங்கு வந்து பயங்கரவாதச் செயல்களில் ஈடுபடுவார்களாம். இவர் இலங்கை வரும்போது விமான நிலையத்தில் வைத்துப் பொலிஸார் பிடித்துக் கொள்வார்களாம். ஏஜன்ட் என்ற முறையில் தன்னிடம் புலனாய்வுப் பிரிவுப் பொலிஸார் பலமுறை வந்து விசாரித்தார்களாம்.”

இவன் எதற்காக இப்படி ஒரு கடிதத்தை எழுதி அனுப்பினான் என்பது எனக்குப் புதிராகவே இருந்தது. (எனினும் ஏஜன்ட்காரனைப் பயன்படுத்தி அந்த சிங்கள என்ஜினிய நண்பர்கள் கடிதத்தை வடிவமைத்திருக்கிறார்கள் என்பது பின்னர் தெரிய வந்தது.)

இங்கு இன்னுமொரு முறை குறுக்கிட வேண்டியிருக்கிறது.

இலங்கையில் யுத்த நிலைமைகள் பற்றியும் யுத்தத்திற்கான காரணங்கள் பற்றியும் நிக்கொலஸ் அவ்வப்போது விசாரித்து அறிந்திருக்கிறார். இலங்கையின் வடபகுதியைச் சேர்ந்தவனாகையால் காணும் போதெல்லாம் விளையாட்டாக ‘புலி’ எனக் குறிப்பிட்டுத்தான் என்னோடு கதைப்பார்.

குண்டுகள், தாக்குதல்கள் பற்றி செய்தி ஊடகங்களில் தகவல் வரும் நாட்களிலெல்லாம் “இலங்கை ஒரு சிறிய நாடு, ஏன் சண்டை போடுகிறீர்கள்? உங்கள் பிரச்சினைகளைப் பேசித் தீர்க்க முடியாதா?” எனக் கேட்டுக் கொள்வார்.

கடிதத்தை வாசித்து முடிந்ததும் நான் எழுந்தேன். கடிதத்தை நிக்கொலசின் மேசையில் போட்டேன்.

“மிஸ்டர் நிக்கொலஸ்... ஏன் போராடுகிறீர்கள் என்று அடிக்கடி கேட்பீர்கள்தானே? ஏன் தெரியுமா? இதற்காகத்தான்..!”

அவருக்குப் புரியவில்லை. இன்னும் புரிய வைத்தேன்.

“இலங்கையில் பணிபுரிந்தபோதும் இதேபோன்ற அநியாயங்கள்தான் நடந்தன. தமிழன் என்ற காரணத்துக்காக பலவித குழிபறிப்புக்கள். எங்களுக்குக் கீழே வேலைசெய்தவர்களைக்கூட எவ்வித தகுதியும் இன்றி மேலதிகாரிகளாகப் போடும் கூத்துக்கள். இதையெல்லாம் பொறுக்க முடியாமல் வெறுத்துப் போய்த்தான் வெளிநாட்டுக்கு வந்தேன்...”

இலங்கையைப் போலன்றி இங்கு எனது திறமையும் ஆற்றலும் கணிக்கப்பட்டது. இலங்கையிலிருந்து எவ்வளவோ தூரம் வந்து எங்கோ ஒரு நாட்டில் உயர் பதவியில் இருப்பதும் அவர்களுக்குப் பொறுக்கவில்லை..!”

எனது சீற்றம் நிக்கொலசிற்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும்.

“மிஸ்டர் ராஜா... இருங்கள்... இருங்கள்..! பதட்டப்பட வேண்டாம். நாங்கள் உங்களை நம்புகிறோம். இதனால் உங்களுக்கு ஏதாவது பாதிப்பு ஏற்படக்கூடும். அதுதான் எங்கள் கவலை.”

“எனது கவலையும் அதுதான். இப்போது அங்கு நாடு உள்ள நிலையில் தொலைபேசியில் சும்மா தகவல் கொடுத்துவிட்டாலே போதும். விமான நிலையத்தில வைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு போவார்கள். நான் எப்படி என் வீட்டுக்குப் போவது?”

நிக்கொலஸ் ஆறுதற்படுத்தினார்.

“இதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று யோசிப்போம்...”

இரண்டாவது நாள் நிக்கொலஸ் என்னிடம் வந்தார்.

“கிரீசுக்கு (தலைமை அலுவலகத்திற்கு) போவதற்கு விமான ரிக்கட் ஒழுங்கு செய்திருக்கிறேன். நாளைக்கு நீங்கள் பயணமாக வேண்டும்.”

ஏதும் பேசாமலே பார்வையைக் கேள்வியாக்கினேன்.

“இலங்கையிலிருந்து ஏஜன்ட்காரணையும் அங்கு அழைத்திருக்கிறேன். இந்தப் பிரச்சினையை விசாரிக்கலாம்.”

கிரீசிற்குப் பயணமானேன். நிக்கொலசும் வந்திருந்தார். நான் தங்கியிருந்த ஹோட்டலிற்கு மதிய நேரமாக வாகனம் வந்து அலுவலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றது.

போனபோது நிக்கொலசும் இன்னும் இரு அலுவலர்களும் ஏஜன்ட்காரனும் அமர்ந்திருந்தார்கள். எனக்குக் காட்டப்பட்ட கதிரையில் அமர்ந்தேன்.

“மிஸ்டர் ராஜா... நாங்கள் ஏற்கனவே அவருடன் பேசிவிட்டோம்” என நிக்கொலஸ் கூறினார். சில ஃபைல்களை எடுத்து மேசையில் போட்டார். ஏஜன்ட்காரனைப் பார்த்தார். அவனது முகம் இருண்டு போயிருந்ததை அப்பொழுதுதான் கவனித்தேன்.

“மிஸ்டர்... இதுபோல நிறைய ஃபைல்கள் இலங்கையிலிருந்து வந்திருக்கின்றன. தங்களை முகவராக

நியமிக்கும்படி கேட்டு அனுப்பப்பட்ட விண்ணப்பங்கள் அவை. உங்களுடைய பைலை மூடிவிட்டு இவற்றில் ஒன்றைத் திறக்கும்படி செய்யவேண்டாம்.. ராஜா எங்களுடன் பத்து வருடங்கள் வேலை செய்கிறார். உங்களைவிட அதிகமாக எங்களுக்கு அவரைப்பற்றித் தெரியும். இப்படியான கீழ்த்தரமான குறுக்கு வழிகளில் ஈடுபட வேண்டாம்..!”

“ஐம் சொறி... சேர்!” இந்த வார்த்தையை அவன் பலமுறை சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு ஹோட்டலில் மதிய போசனம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது.

“அவருடன் கோபப்பட வேண்டாம். நட்புணர்வுடன் பேசுங்கள்” என என்னிடம் நிக்கொலஸ் கூறினார். நான் கோபப்படவில்லை. இதமாகவே பேசினேன்.

“இலங்கைக்கு வரும்போது எனக்கு அறிவித்துவிட்டு வாருங்கள். விமான நிலையத்திற்கு வந்து பாதுகாப்பாகக் கூட்டிப் போவேன்” என என்னிடம் ஏஜன்ட்காரன் கூறினான்.

நான் சிரித்தேன்.

“எனக்கு உங்களுடைய பாதுகாப்புத் தேவைப்படாது!”

12

யானை சீர்த்துது

நிர்வாக சம்பந்தமான விடயங்களைச் சொல்லும்போது இன்னொருவர் நினைவில் வருகிறார். திருவாளர் மொறிஸ் அவர்கள். இவரைப் பற்றியும் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும். பூரி சகோதரர்களில் மூத்தவருக்கு அடுத்தவர். பொறியியற் துறையில் படித்தவர். கம்பனியின் தொழில்நுட்பப் பிரிவிற்கும் தொழிற்தலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பொறுப்பாக இருந்தவர். அவர் ஒருமுறை இத்தாலிக்கு விஜயம் செய்தார். இத்தாலியில் விரிவாக்கம் அடைந்து கொண்டிருக்கும் கம்பனியின் வேலைத் திட்டங்களைப் பார்வையிடும் நோக்கம்.

அவர் வந்த காலகட்டத்தில் நான் ஒருவித பிரச்சினைக்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். இலங்கைத் தொழிலாளர்கள் தங்களது சம்பள உயர்வு தொடர்பாகப் போர்க் கொடிப்பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர். இலங்கையிலிருந்து வந்து ஒரு வருடமளவில் வேலை செய்திருக்கிறார்கள். இவ்விடத்து சம்பள நிலமைகள் அவர்களுக்குத் தெரியவந்திருந்தது.

இந்த நாட்டுக்காரர்களுக்கு ஒரு மாதிரியான சம்பளமும் இலங்கையிலிருந்து வந்த தங்களுக்கு இன்னொரு விதமான சம்பளமும் தருவது நியாயமற்றது எனக் கோரிக்கை விடுத்தார்கள். வெளியே போனால் இன்னும் அதிகமாக உழைக்கலாம் எனவும் வாதிட்டார்கள். வெளியே, இலங்கையிலிருந்து வந்த பலர் ஹௌஸ்மெயிட்டாகவோ அல்லது வேறு ரெஸ்டோரன்ட்களிலோ வேலை

செய்தாலும் கை நிறையச் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்பதையும் குறிப்பிட்டு தங்களுடைய சம்பள உயர்வு பற்றிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தலைமை அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு என்னால் ஆனதைச் செய்வேன் என அவர்களுக்கு உறுதியளித்துக் கொண்டிருந்தேன். இதுபற்றி பலமுறை தலைமை அலுவலகத்தில் உரியவர்களிடம் அறிக்கை அனுப்பியுமிருந்தேன். நிக்கொலசிடமும் இந்த விடயம் பற்றிப் பேசியிருந்தேன். அவரும் தலைமை அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு கேட்டிருக்கிறார்.

“சம்பள அளவுகள் மற்றும் சம்பள உயர்வுகள் விடயமாக கம்பனியில் சில பொதுவான கொள்கைகள் இருக்கின்றன. அதன் அடிப்படையில்தான் இன்ன இன்ன நாட்டுக்காரர்களுக்கு இவ்வளவு சம்பளம் என ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதை மாற்றுவது இலகுவான காரியமல்ல. இங்குள்ளவர்களுக்கு சம்பள உயர்வு செய்தால் ஏனைய நாட்டு வேலைத்திட்டங்களில் உள்ளவர்களுக்கும் இதே மாதிரி உயர்த்த வேண்டும். அதை எழுந்தமானமாக யாரும் தீர்மானிக்க முடியாது. நிர்வாக மட்டத்தில் கூடி ஆராய்ந்து முடிவெடுக்க வேண்டும்” என்றெல்லாம் தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து பதில் வந்து கொண்டிருந்தது.

இந்தக் கதைகளையெல்லாம் தொழிலாளர் மட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் போய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியாது. அவர்கள் எந்தவிதமான சாக்குப் போக்குகளையும் கேட்க விரும்பமாட்டார்கள். அவர்களுக்குத் தேவையானதெல்லாம் சம்பள உயர்வு.

இப்படியான மனக்குறையுடன் வேலை செய்பவர்களிடம் அவர்களின் முழு ஆற்றலையும்

எதிர்பார்க்க முடியாது. இவ்வாறான பிரச்சினைகளை இரண்டு பக்கங்களிலும் சமாளிக்க வேண்டிய இக்கட்டில் நானிருந்தேன். எனினும் அவர்களுக்கு எப்படியாவது சம்பள உயர்வு பெற்றுக் கொடுக்கவேண்டும் எனும் உறுதியும் மனதில் இருந்தது.

ஒருசில தொழிலாளர்கள் கம்பனி வேலையை விட்டு இரவோடு இரவாகக் காணாமற் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த வேலையை விட்டு ஓடி இத்தாலியில் வேறு மாவட்டங்களில் போய் உழைக்கும் நோக்கம். அல்லது வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு ஊடுருவிப் போய்விடுவார்கள். இதனால் வேறு பிரச்சினைகளுக்கும் முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. உள்ளூர் அதிகாரிகளுக்கும் பொலிஸிற்கும் தெரியப் படுத்தும்போது அதற்குரிய விளக்கங்களையும் அளிக்க வேண்டும். இது இன்னொரு பக்கமாக உதைக்கவும் செய்தது. வேலைக்கு இலங்கையிலிருந்து ஆட்களை மேற்கொண்டு எடுப்பதைத் தடுப்பதற்குரிய கெடுபிடிகளும் செய்தார்கள்.

தொழிலாளர்களுக்கு சற்றேனும் சம்பள உயர்வு செய்தால் நிலைமைகளைக் கொஞ்சமாவது தணிக்கலாம். ஆனால் தலைமை அலுவலகத்து அதிகாரிகளுக்கு இதுபற்றிய புரிதல்நிலை இல்லாதிருந்தது.

இந்தக் கட்டத்திற்கு மொறிஸ் பூரி எங்கள் வேலைத் தலத்திற்கு விஜயம் செய்திருந்தார்.

அவரிடம் நேரடியாகவே இதுபற்றிப் பேசினால் என்ன என்று தோன்றியது. வேலைத்தலத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தபின் அலுவலகத்தில் வந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தொழிலாளர்களின் சம்பள உயர்வு பற்றிக் கதைத்தேன். ஏற்கனவே தலைமை அலுவலகத்திற்கு இதுபற்றி அறியத் தந்திருப்பது பற்றியும் கூறினேன். உடனடியாகத் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு அவர்களிடம் இதுபற்றிய விளக்கத்தைக் கேட்டார். எனினும் சாதகமான பதில் தரவில்லை. பின்னர் இதுபற்றிப் பேசுவோம் என அவர் கூறியது ஒரு மழுப்பல்தனமான பதிலா என்று கூடத் தோன்றியது.

இரவு ஒரு ஹோட்டலில் விருந்துபசாரம் நடந்தது. குறிப்பிட்ட சிலர் வந்திருந்தார்கள். நிக்கொலசும் இருந்தார். கம்பனியின் இத்தாலியப் பிரிவில் பணியாற்றும் அதிகாரிகள் மட்டத்திலுள்ள இன்னும் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் வரை கூடியிருந்தார்கள்.

மொறிஸ் பூரி சந்தோஷமான மனநிலையில் இருந்தார். இத்தாலியப் பிரிவு தொழிற் திட்டங்கள் விரிவாக்கம் அடைந்தமை பற்றிப் பாராட்டிப் பேசினார். நகைச்சுவையாகவும் வேடிக்கையாகவும் அவரது பேச்சு அமைந்திருந்தது.

நீளமாக அடுக்கப்பட்ட சாப்பாடு மேசையைச் சுற்றி முகத்துக்கு முகம் பார்த்தபடி அமர்ந்தார்கள். எல்லோரும் எல்லாரும் ஏதாவது பேசவேண்டும் என மொறிஸ் பூரி கேட்டுக் கொண்டார்.

எனது முறை வந்தது.

நான் ஒரு கதை சொல்லப் போகிறேன் என எனது பேச்சை ஆரம்பித்தேன். (நான் ஓர் எழுத்தாளன் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்... ஆனால் எழுத்தாளர்கள் இப்படித்தான்... எங்கு போனாலும் கதை சொல்லியே

கழுத்தறுத்துவிடுவார்கள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியுமோ என்னவோ..!)

இந்தக் கதையை எங்கேயோ கேட்ட ஞாபகம் எனக்கு. அதற்கு என் கையாலும் போட்டு சற்று மாற்றிக் கதை அளக்கத் தொடங்கினேன்.

- ஒரு நாட்டில் ஒரு ராசா இருந்தார். மிகப் பெரிய ராசா. அவரது பிறந்த நாள் விழா விருந்துபசாரங்களுடன் கோலாகலமாக நடந்தது. பிறநாட்டு மன்னர்கள் வந்திருந்தார்கள். குறுநில மன்னர்கள் வந்திருந்தார்கள். மந்திரி பெருமக்கள் அதிகாரிகள் எனப் பலதரப்பட்ட மக்களும் வந்திருந்தார்கள்.

ராசா ஒரு வேடிக்கையான போட்டி வைத்தார்.

அங்கே ஒரு யானை நின்றது. அதைச் சிரிக்க வைக்க வேண்டும். அதைச் சிரிக்க வைத்தால் பெரிய தொகைக்குரிய பணமுடிச்சு பரிசாகத் தரப்படும் என அறிவித்தார். மிகப் பெரிய தொகை. இதைப் பரிசாகப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகவும் தங்களது வல்லமையை ராசாவுக்குக் காட்டுவதற்காகவும் ஒவ்வொருவராக அந்த யானைக்கு அண்மையில் சென்று பலவிதமாக முயற்சித்தார்கள். அந்த யானை சிரிக்கவில்லை.

இறுதியாக ஒருவர் அந்த யானைக்கு அண்மையில் போனார். அதன் காதில் ஏதோ கிசுகிசுத்தார். யானை சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. கெக்கட்டமிட்டுச் சிரித்தது.

ராசாவுக்குச் சந்தோஷம்.

அவனை அழைத்து பண முடிப்பை வழங்கினார். அவருக்கு வியப்பாயுமிருந்தது.

“நீ அந்த யானைக்கு என்ன கூறினாய்?” என அவனிடம் கேட்டார்.

“மகாராசா! நான் லிபெக்சிம் சீமென்ற கம்பனியில் பணியாற்றுகிறேன் என்று அந்த யானைக்குக் கூறினேன். அது சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது...” (லிபெக்சிம் சீமென்ற என்பது நாங்கள் பணியாற்றும் கம்பனியின் பெயர்)

“அந்த யானையை அழவைக்க முடியுமா? அதை அழவைத்தால் இன்னும் பெரிய தொகை பரிசாக வழங்குவேன்” என ராசா கூறினார்.

“அது மிக இலகுவான விடயம்!” எனக் கூறிவிட்டு அவன் யானைக்கு அண்மையாகச் சென்றான். அதன் காதில் ஏதோ கூறினான்.

அந்த யானை ‘ஓ...’ வென அழத் தொடங்கிவிட்டது. விக்கி விக்கி அழுதது.

“இப்போது அதற்கு என்ன கூறினாய்?” என ராசா கேட்டார்.

“லிபெக்சிம் சீமென்ற கம்பனியில் எனக்கு வழங்கப்படும் சம்பளம் எவ்வளவு என யானைக்குக் கூறினேன். அதுதான் அழுகிறது.”

- இதுதான் கதை. இந்தக் கதையைக் கூறி முடித்துவிட்டு இயல்பாகவே மொறிஸ் பூரியைப் பார்த்தேன்.

அவர் அந்த யானையைப் போலவே சிரித்தார்.

“மிஸ்டர் ராஜா. தொழிலாளர்களுக்கு எவ்வளவு சம்பளம் உயர்த்தலாம் என்ற உங்களது பிரேரணையுடன் நாளைக்கு அலுவலகத்தில் வந்து சந்தியுங்கள்” எனக் கூறினார்.

அதிசயம் என்னவென்றால் அந்தக் கிழமையே அனைவருக்கும் சம்பள உயர்வு கிடைத்தது.

எதையும் தாங்காத இதயங்கள்

கிரீஸ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர் கப்டின் கிறீகோரோபோலஸ். ஆனால் அவர் கப்பலின் கப்டின் தரத்திலுள்ள கப்டின் அல்ல. கப்டினுக்கு அடுத்தபடியாக முதன்மை அலுவலர் தரத்திலிருந்தவர். எனினும் கப்பலுக்கு கப்டினாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். கடலில் பயணிக்காத கப்பலுக்கு யார் கப்டினாக இருந்தால்தான் என்ன?

கிறீகோரோபோலஸ் அறுபதைத் தாண்டியவர். மாலுமியாக பல கப்பல்களில் பல காலங்கள் பணிபுரிந்த அனுபவம் உள்ளவர். எப்போதும் பளிச்செனத் தோற்றமளிக்கும் முடியற்ற தலை. அமைதியான சபாவம் உள்ளவர்.

சீமெந்து பையிடும் மெசின்கள் பொருத்தப்பட்ட பாரிய கப்பலொன்றை நாங்கள் ஏடன் துறைமுகத்துக்குக் கொண்டு வந்தோம். அதாவது எங்கள் கம்பனி யேமன் நாட்டுக்கு சீமெந்து விநியோகிப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தப்படி இந்தக் கப்பல் இங்கு கொண்டு வரப்பட்டது. கப்பலின் கப்டினுக்கு அடுத்த நிலை அதிகாரியாகப் பணிபுரிந்தவர்தான் கிறீகோரோபோலஸ்.

துறைமுகத்தில் கப்பலை இழுத்துக் கட்டிய பின்னர் இரண்டோ மூன்றோ வருடங்களுக்கு திரும்பக் கடற் பிரயாணம் செய்யும் தேவை இல்லை. பெல்ட் கொண்வேயர்கள் பொருத்தப்பட்டு கப்பல் ஒரு தொழிற்சாலையாக இயங்கத் தொடங்கிவிடும். (விநியோகத்துக்குத் தேவையான சீமெந்தை வேறு கப்பல்கள் கொண்டு வரும்.) கப்பலைச் செலுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டு வந்த மாலுமிகள், பொறியியலாளர்கள் போன்றோரெல்லாம் “சைன் ஓஃப்” செய்யப்பட்டு கம்பனியின் வேறு கப்பல்களுக்கு அல்லது விடுமுறையில் வீடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

தொழிற்சாலையாக இயங்கும் கப்பலின் சகல பொறுப்புகளும் முகாமையாளர் என்ற முறையில் என்னுடையதாகவிருந்தது. எனினும் சர்வதேச கப்பல் பாதுகாப்பு விதிகளின்படி கப்பல் பயணிக்காது தரித்திருந்தாலும் கட்டின், பிரதான இன்ஜினியர் போன்றோர் கப்பலில் தங்கியிருக்க வேண்டும். அந்த வகையிற்றான் பிரதான அலுவலராக இருந்த கிறீகோரோபோலஸ் கட்டின் தரத்துக்கு கம்பனியால் உயர்த்தப்பட்டிருந்தார்.

தொழிற்சாலையில் பணிபுரிவதற்கு பொறியியலாளர் மற்றும் தொழிலாளர் தரத்திலுள்ளவர்கள் இலங்கையிலிருந்தும் யேமன் நாட்டிலிருந்தும் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார்கள். சுமார் இரண்டு வருடங்கள் தொழிற்படுவதென ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டிருந்தது. பின்னர் தேவை கருதி இது நீடிக்கப்படலாம்.

ஆனால் இந்தக் கால எல்லையை எட்டுமுன்னரே சில பிரச்சினைகள் சமிக்ஞை காட்டத் தொடங்கியிருந்தன.

யேமனில் ஓர் உள்நாட்டுப் போர் வெடிக்கக் கூடுமென்ற செய்தி பற்றிய சமிக்ஞைகள்தான் அவை.

இதுபற்றிய தகவல்களை எங்களுக்குத் தந்து கொண்டிருந்தவன் ஐமன் நாபர். ஜோர்தான் நாட்டைச் சேர்ந்தவன். சீமெந்து விநியோகம் சம்பந்தமான வெளியாருடனான தொடர்புகளைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு அரபு பாஷை தெரிந்த ஒருவர் தேவைப்பட்டார். ஜோர்தான் பல்கலைக்கழகத்தில் முகாமைத்துவத் துறையில் பட்டம் பெற்ற ஐமன் நாபரை கம்பனி தெரிவு செய்து விநியோக முகாமையாளராக இங்கு அனுப்பியிருந்தது.

விநியோகம் சம்பந்தமாக மட்டுமின்றி, கம்பனியினதும் தொழிலாளர்களினதும் நலன்களுக்கும் தேவைகளுக்கும் உள்ளூர் அதிகாரிகளுடனான தொடர்புகள் தேவைப்படின் அவற்றையும் ஐமன் நாபரே கவனித்துக் கொண்டான். தளிசை போன்ற மெதுமெதான தேகம். உடல் குலுங்கக் குலுங்க நடக்கும் நடை. சிரித்த முகம். உடல் மட்டுமின்றி அவனது மனசும் மென்மையானது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தொழிலாளர்களுக்கு ஏதாவது நோய் நொடியென்றால் தனது சொந்தக்காரர்களுக்கு ஏற்பட்டதுபோலக் கரிசனைப்படுவான். அவர்களைத் தானே முன்வந்து அழைத்துப்போய் டொக்டரிடம் காட்டுவான். வைத்தியசாலையில் தங்க வைக்கப்பட்டால் இரவுபகலாக தனது மாய்ச்சலையும் பாராது ஓடித்திரிந்து கவனிப்பான்.

எதையும் தாங்காத இதயம் கொண்டவன். இயந்திரங்களில் வேலை செய்யும்போது தொழிலாளர்கள்

ஏதாவது சிறு விபத்துக்குள்ளாகி இரத்தம் சிந்தினாற்கூடத் துடித்துப் போவான்.

உள்நாட்டில் யுத்தம் ஒன்று மூளக்கூடும் என்ற செய்தியை ஐமன் நாபர் சற்று கலவரத்துடன் அவ்வப்போது தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தான். அரபு பாஷை தெரிந்தவனாகையால் உள்ளூர் பத்திரிகைகள், வானொலிகளில் வரும் செய்திகளைக் கொண்டும், வெளிஆட்களுடனான தொடர்புகளைக் கொண்டும் அவன் இதனை ஊர்ஜிதமாக நம்பினான். யுத்தம் ஒன்று மூண்டால் நாங்கள் என்ன செய்வது என்று அடிக்கடி கேட்பான். இந்தக் கதைகளைக் கேட்டு கப்டின் கிறீகோரோபோலஸ் குழப்பமடைந்திருந்தார்.

அவர் இதுபற்றி தலைமை அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு, “சைன் ஓஃப்” செய்து வீடு செல்வதற்கு விண்ணப்பித்திருந்தார். ஆனால் அவருக்கு மாற்றாக ஒருவரை அனுப்பாது கம்பனியும் கடத்திக் கொண்டிருந்தது. (கப்டின் தரத்தில் இல்லாதவராகையாலும் ஓய்வு பெற்ற வயதினராகையாலும் கம்பனி அவரை குறைந்த சம்பளத்தில் வேலைக்கு அமர்த்தியிருந்தது. அவருக்கு மாற்றாக அதே தகமையில் இன்னொருவரைத் தேடிப் பிடிக்க முடியாமலிருந்திருக்கலாம்.)

ஐமன் நாபர் யுத்தத்தைப்பற்றிக் கூறும் போதெல்லாம் நான் அதை அவ்வளவாகப் பெரிதுபடுத்துவதில்லை. எங்கள் நாட்டில் அப்போது யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தது. குண்டுகளாலும் ஷெல்லடிகளாலும் பழக்கப்பட்டு மரத்துப்போன மனமும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம். மற்றபடி யேமனில் அன்றாட

வாழ்க்கை மிக இயல்பு நிலையிலேயே போய்க் கொண்டிருந்தது. சட்டென ஒரு யுத்தம் வெடிக்கும் என்பதை நம்ப முடியாமலிருந்தது.

ஆனால் யாரும் எதிர்பார்க்காத ஒரு மாலைப் பொழுதில் அது வெடித்துவிட்டது. குண்டுகள் வெடிக்கும் சத்தம் காதுகளைத் துளைத்து வந்தது.

ஏற்கனவே ஒன்றரை வருடங்கள் யேமனில் பணிபுரிந்திருந்தாலும் அதன் சரித்திரம் பற்றி விரிவாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கவில்லை. நான் ஒரு சரித்திர ஆசிரியனாக இல்லாததனாலோ என்னவோ, சென்று வந்த நாடுகளின் வரலாற்றுத் தகவல்களைச் சேகரிப்பதில் ஆர்வம்காட்டி மினக்கெடுவதில்லை. பொதுவாகக் காற்றோடு வரும் தகவல்களைக் காது வாங்கிக் கொள்ளும். யேமன் நாடு வட யேமன், தென் யேமன் என சுமார் ஐநூறு வருடங்கள் பிரிந்திருந்ததாம். அண்மையில் நான்கு வருடங்களாக அவை இரண்டும் இணைந்து யேமன் எனும் ஒரே நாடாகச் செயற்பட்டன. இரண்டு பகுதிக்குமிடையில் புரிந்துணர்வு அற்ற நிலையும் சந்தேகங்களும் மீண்டும் யுத்தத்தை மூட்டியிருக்கிறது.

ஏடன் துறைமுகத்திலிருந்து நேர்ப்பார்வைக்கு சுமார் நான்கு கிலோமீட்டர் தொலைவில் விமான நிலையம் அமைந்திருந்தது.

கப்பற் தளத்தில் நின்றபடியே விமான நிலையத்தைப் பார்க்கலாம். ஒரு பக்கம் மரங்கள் அதிகமற்ற வெளியான பிரதேசம் ஏடன். மறுபக்கம் பாறை போன்ற கறுத்த மலைகள்.

பெரிய உயரமான கப்பற் தளத்திலிருந்து விமான நிலையத்தின் ஓடுபாதையில் இறங்குகின்ற, ஓடுகிற, ஏறுகிற விமானங்களையெல்லாம் பார்க்கக் கூடியதாயிருக்கும். இது பயணிகள் விமான நிலையமாக மட்டுமின்றி விமானப் படையினரின் குண்டு வீச்சு விமானங்கள் இறங்கி ஏறும் தளமாகவும் பாவிக்கப்படுகிறது.

தாக்குதலுக்குள்ளாகிக் கொண்டிருந்தது இந்த விமான நிலையந்தான். ஏவுகணைகள் சரமாரியாக வந்து விழுந்து கொண்டிருந்தன. அவ்வப்போது பெரிய இரைச்சலுடன் குண்டு வீச்சு விமானங்கள் வந்து விமான நிலையத்தைத் தகர்க்கும் வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தன.

கப்பற் தளத்தில் நின்றபடி தொழிலாளர்கள் இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். குழப்ப நிலையும் பதற்றமும் எல்லோரையும் பிடித்திருந்தது.

ஐமன் நாபர் செய்வதறியாது அங்குமிங்குமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தான். கைத்தொலைபேசியில் வெளியே துறைமுக அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு நிலைமைகளை அறிய முயன்றான். யாருக்கும் சரியான நிலவரம் தெரியவில்லை. கிடைக்கும் தகவல்கள் மோசமான நிலைமையை இன்னும் பெருப்பித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. விமான நிலையத்தைத் தகர்த்து முடிந்ததும் கப்பற் துறைமுகம் தகர்க்கப்படப் போகிறதாம்!

கப்டின் கிறீகோரோபோலஸ் அடிக்கடி வெளியே ஓடிவந்து உடல் நடுங்க நிலைமைகளை அவதானித்தார். குண்டு வீச்சு விமானங்களின் இரைச்சல் கேட்டதும் தனது தலையைக் கைகளால் பொத்திக்கொண்டு ஓடினார்.

இலங்கையிலிருந்து வந்திருந்த தென்பகுதியைச் சேர்ந்த சிங்களத் தொழிலாளர்கள் பேயறைந்தவர்கள் போலிருந்தார்கள். அவர்களது கண்கள் பிதுங்கி வெளியே வந்துவிடும் போலத் தோன்றின. பாவம்... அவர்கள் யுத்தத்தில் நேரடியாக முன் அனுபவம் இல்லாதவர்கள். இதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியது ஏனெனில் இலங்கையின் வட, கிழ பகுதியிலிருந்து இங்கே வந்தவர்கள் இந்த நிலைமையை சற்று வேடிக்கையுடன்தான் பார்த்தார்கள். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தங்கள் சிங்கள நண்பர்களுக்கு எங்களது உள்நாட்டு யுத்தத்தின் கொடூரத்தைப் பற்றியும் புரியவைக்க முயன்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“இப்படித்தான்... யாழ்ப்பாணத்தில் விமானங்கள் வந்து குண்டு வீசுகின்றன. இப்படித்தான் அங்கும் ஷெல் அடிக்கிறார்கள்...”

சிங்கள நண்பர்களுக்கு அதை உண்மையிலேயே நம்ப முடியாமலிருந்தது.

“இப்படியா?” என வியப்புடனும் கவலையுடனும் பதில் கேள்வி கேட்டார்கள்.

“இப்படித்தான் குடிமனைகள் உள்ள இடங்களெல்லாம் கண்மண் தெரியாது குண்டு வீச்சு நடக்கிறது.”

யுத்தம் ஒன்று ஆரம்பமாகியுள்ள பதற்றமான சூழ்நிலையில் இன்னொரு யுத்தத்தைப் பற்றிய அனுபவபூர்வமான விளக்கங்கள் அவர்களுக்கு உணர்ந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்திருக்கும். நோர்பேட் அப்புக் காமி என்னும் சிங்கள இன்ஜினியர் தனிப்பட என்னை அறையில் வந்து சந்தித்துப் பேசினான்.

“அவர்கள் சொல்வது உண்மையா? யாழ்ப்பாணத்திலும் இப்படித்தான் குண்டு வீச்சு நடக்கிறதா?”

அதை நான் ஆமோதித்தேன்.

“புலிகளுடன் தான் சண்டை நடக்கிறது. புலிகளின் முகாம்களைத்தான் குண்டு வீசி அழிக்கிறார்கள்... என்றுதான் நாங்கள் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறோம்” என தயக்கத்துடன் கூறினான்.

“ஆனால் யுத்தத்தால் பாதிக்கப்படுவதெல்லாம் அப்பாவிப் பொதுமக்கள்தான்...”

இதைக் கேட்டு நோர்பேட் சற்று நேரம் மௌனமாயிருந்தான். பின்னர் மெதுவாக வாயைத் திறந்தான்.

“இவ்வளவு காலமும் இதைப்பற்றி நாங்கள் யோசிக்கவில்லை. மக்கள் குடியிருப்புகளில் குண்டு போடுவது எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை உணரக் கூடியதாயுள்ளது. மஹத்தயா... எங்களோடு கோபப்பட வேண்டாம்.”

“நோர்பேட்... எத்தனை வருடங்களாக இலங்கையில் யுத்தம் நடக்கிறது. இங்கு நாங்கள் சேர்ந்து வேலை செய்யும் ஒன்றரை வருடங்களுக்குள்ளே அங்கு எத்தனையோ பேர் சாகடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இங்கு நான் உங்களோடு கோபமாக நடந்திருக்கிறேனா?”

“அதுதான் மஹத்தயா ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இலங்கையில் பத்திரிகைகள் எல்லாம் தமிழர்களை விரோதிகளாகக் காட்டுகின்றன. இங்கு வருவதற்கு முதல்

வவுனியாவுக்கு அந்தப் பக்கம் இருக்கிறவர்களெல்லாம் புலிகள் என்றுதான் நான் நினைத்திருந்தேன். இங்கு வந்து வடக்கு கிழக்கைச் சேர்ந்த உங்களோடு சேர்ந்து வேலை செய்த பிறகுதான் உண்மை புரிகிறது.”

வெளியே விமானத்தின் இரைச்சல் என் முன்னே இருக்கும் நோர்பேட்டின் விழிகளைப் பிதுக்கியது. நெஞ்சை உலுக்கும் விதமாக குண்டுச் சத்தம் கேட்டது. கப்பலில்லைட்டுகள் எல்லாம் அணைக்கப்பட்டன. அறைகளின் ஜன்னல்கள் மூடப்பட்டு சிறிய வெளிச்சங்கள் உள்ளே ஏற்றப்பட்டன. ஐமன் நாபர் எனது அறைக்கு ஓடி வந்தான்.

“என்ன செய்வது? இப்போது நாங்கள் என்ன செய்யலாம்?”

“ரி.வி. யைப் பார்... ஏதாவது நியூஸ் சொல்வார்கள். உனக்குத்தான் அரபு புரியும். பேச்சு வார்த்தைகள் நடக்கக்கூடும். யுத்தம் தொடரும் என்று நான் நம்பவில்லை. அவ்வளவு முட்டாள்களாக இவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள்.”

அவனுக்கு ஓர் ஆறுதலாகவாவது இருக்கட்டும் என்றுதான் அவ்வாறு கூறினேன். ஆனால் நடைமுறையும் அதுதானே? ஒரு பக்கம் சமாதானத்துக்கான யுத்தம் நடப்பதும் மறுபக்கம் சமாதானத்துக்கான பேச்சுவார்த்தைகள் நடப்பதும் பழக்கப்பட்ட சங்கதிகள் தானே?

கப்டின் கிறீகோரோபோலஸ் எனது அறைக்கு வந்தார். வழக்கமாகவே அமைதியான சபாவம் உள்ளவர். இப்போது இன்னும் பயந்த நிலையில் தலையைக் குனிந்து

கொண்டு இருந்தார். தற்போதைய நிலைமையில் என்ன செய்யலாம் என ஐமனுடனும் என்னுடனும் கலந்து பேச வந்திருந்தார்.

பய உணர்வுக்கும் மேலான ஒரு சுமை அவரது தலையை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. கப்டின் என்ற முறையில் கப்பலின் பாதுகாப்புக்குப் பொறுப்பானவர் அவர். முக்கிய பிரச்சினை என்னவென்றால் தலைமை அலுவலகத்துடன் எங்களுக்கு எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாமற் போய்விட்டது. யுத்தம் கைத் தொலைபேசியைக்கூட அடக்கிவிட்டது. வெளியே தொலைபேசி வசதி உள்ளதா என்றும் தெரியவில்லை. யாரும் துறைமுகத்திற்கு வெளியே போகவும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. கப்பலின் வானலைத் தொலைத் தொடர்புக் கருவியும் நீண்ட காலமாகவே பழுதடைந்திருந்தது. (அதைத் திருத்தியமைப்பதற்கு விஷேட தொழில்நுட்ப வல்லுனர்களை அனுப்புமாறு தலைமைக் கந்தோரை ஏற்கனவே கேட்டிருந்தோம். கடலிற் பயணிக்காத நிலையில் கப்பல் இருந்தமையால் அவர்கள் அவ்வளவு அக்கறை எடுக்கவில்லை.)

யுத்தம் ஓரிரு நாட்களில் முடிவுக்கு வந்துவிடும் என அபிப்பிராயப்பட்டோம். ஆனால் நாட்கள் குண்டு முழுக்கங்களுடன் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தன. யுத்தம் முடிவுக்கு வரும் அறிகுறிகள் இல்லை. கப்பலின் மேற்களத்திலிருந்து பார்த்தால் குண்டுவிச்சுக்கு இலக்கான பகுதிகள் எரிந்து புகைவது தெரியும்.

ஐமன் நாபர் ஏதாவது குறுக்கு வழிகளில் துறைமுக அதிகாரியைச் சந்திக்க முயன்றுகொண்டிருந்தான். குறுந்தூர

வானலைக் கருவியின் மூலமும் அவரைத் தொடர்பு கொள்ள முயற்சித்தோம். கப்பலைச் செலுத்துவதற்குத் தேவையான மாலுமி தரத்திலுள்ளவர்களை யேமனில் எடுக்க முடியுமானால், ஏடனிலிருந்து கப்பலுடன் வெளியேறிவிடலாம். பக்கத்தில் தரித்து நின்ற ஓரிரு கப்பல்கள் ஏற்கனவே வெளியேறிவிட்டன.

இந்நிலையில், ஐந்தாவது நாள் துறைமுக அதிகாரியிடமிருந்து சகல கப்பல் கட்டின்பாருக்கும் ஒரு கட்டளை வந்தது. எந்தக் கப்பல்களும் துறைமுகத்தை விட்டு வெளியேற அனுமதி இல்லையாம். இது தென் யேமன் (இந்தப் பக்க) அரசின் உத்தரவு எனத் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதற்கான காரணத்தை ஊகிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. எதிர்ப்பக்கத்திலிருந்து, ஏடன் துறைமுகம் தாக்கப்படப் போகிறது எனத் தகவல்கள் வந்துகொண்டிருந்தன. வெளிநாட்டுக் கப்பல்களைத் தடுத்து வைத்திருந்தால், தாக்குதல்களை அவர்கள் தவிர்க்கக்கூடும் என இவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள். (வெளிநாட்டுக் கப்பல்களைத் தாக்கினால் சர்வதேச அபிப்பிராயம் தங்களுக்கு எதிராகும் என்பதால்.)

இது ஒருவகையில் எங்களுக்கு ஆறுதலையும் இன்னொரு வகையில் தவிப்பையும் அளித்தது. எங்களை அம்போ எனக் கைவிட்டு ஏனைய கப்பல்கள் துறைமுகத்தைவிட்டு வெளியேற முடியாது. (யாம் பெறும் துன்பம் பெறுக இவ் வையகம் எனும் ரீதியிலான ஆறுதல்) தவிப்பு என்னவென்றால் இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு இங்கு பணயக் கைதிகளாகக் கிடப்பது?

செல்வராஜா மாமா எனும் ஒருவர் அங்கு தொழில் பார்த்தார். அவரது வயது கருதி அவருக்கு மாமா

பட்டத்தைக் கொடுத்திருந்தனர். எலக்ட்ரீஷியனாகத் தொழில் பார்த்தவர். கூட வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு சாஸ்திரமும் பார்ப்பார். அவர் இந்த நேரத்தில் ஒரு புரளியைக் கிளப்பிவிட்டார். எங்களுடைய கப்பலுக்கு விமானக் குண்டு வீச்சு நடக்கப் போகிறதாம். அந்தக் குண்டு சரியாக எனது அறைக்கு மேற்தான் விழுமாம். (அதாவது இந்தக் கதையை எழுதிக் கொண்டிருக்கிற என்மீது) நான் குளோஸ்.

தொழிலாளர்களை சில சமயங்களில் அவர்களது தவறான செயல்களுக்காக தண்டிப்பதுண்டு. அதன் பிரதிபலிப்புத்தான் இது. ஆனால் இந்தச் சாஸ்திரத்தைப் பலர் நம்பிக்கொண்டு, தங்களை உடனடியாக வீட்டுக்கு அனுப்பும்படி நச்சரிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். நாட்டில் யுத்தம் நடக்கிறது. விமான நிலையம் தாக்கி அளிக்கப்பட்டுவிட்டது. இங்கிருந்து நகர்வதற்கு வழியே தெரியவில்லை. இந்த விசித்திரத்தில் வீட்டுக்குப் போகவேண்டுமென நாண்டுகொண்டு நிற்பவர்களுக்கு நான் என்ன பதிலைச் சொல்வது?

மாலை நேரமாக ஐமன் புதிய செய்தியுடன் வந்தான். ஏடனிலுள்ள வெளிநாட்டவர்களைப் பாதுகாப்பாக வெளியேற்றுவதற்காக அமெரிக்க அரசு சில ஒழுங்குகளைச் செய்துள்ளது. அதன்படி, அடுத்த மூன்று தினங்களும் தினமும் ஒரு கப்பல் ஏடன் துறைமுகத்திலிருந்து வெளிநாட்டவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு புறப்படும். (அதற்காக காலை வேளைகளில் யுத்தம் தணிக்கப்படும்.) ஏடனில் எங்களுக்கு அண்மையான பேர்த்திலிருந்துதான் அந்தக் கப்பல் புறப்பட உள்ளது. இந்தச் செய்தி வானொலிக்கவும் பட்டது.

ஐமன் எனது அறைக்கு வந்தான். “நாங்கள் கப்பலை விட்டுப் போய்விடுவோம். இங்கு நிலைமை இன்னும் மோசமடையப் போகிறது. நீயும் வா... போய்விடுவோம்.. வேறுவழியில்லை...”

“எப்படி ஐமன்...? நான் இங்கிருந்து கிளம்பினால் இங்கிருக்கிற அத்தனை இலங்கையரும் வந்துவிடுவார்கள். அதற்குப் பிறகு கப்பலை இங்கிருந்து நகர்த்துவதற்கே சாத்தியம் இல்லாது போய்விடும்...”

ஐமன் என்னை இன்னும் வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு ஓடவும் வேண்டியிருக்கிறது. பின்னர் தலைமைக் கந்தோருக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தயக்கமாகவும் இருக்கிறது. அதனாற்தான் என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறான். நான் மறுத்தேன். அத்துடன் அவனையும் தடுத்தேன்.

“ஐமன்... நீயும் போகவேண்டாம்... நீ போய்விட்டால்... எங்களுக்கு வெளித்தொடர்புகள் இல்லாது போய்விடும்.... அரபு பாஷையும் தெரியாது. ஏதாவது ஒழுங்கு செய்து இங்கிருந்து கப்பலுடன் வெளியேறுவோம்... அதுவரை பொறுத்திரு... நில்..!”

ஐமன் அறையை விட்டு எழுந்து போனான். அப்போது இரவாகியிருந்தது. நான் படுத்தவிட்டேன்.

விழித்தபோது, காலைப் பொழுது சற்று அமைதியாயிருந்தது. ஐமனைக் காணவில்லை. வழக்கமாக விடியற்காலையிலேயே வந்து சுதவைத் தட்டுகிறவன் ஐமன். இப்போது ஆளைக் காணவில்லை. எனக்குச் சந்தேகமாயிருந்தது. “போயிருப்பானோ...?”

கப்டின் கிறிகோறோபோலஸின் அறையை நோக்கிச் சென்றேன்.

“கப்டின்... ஐமன் எங்கே...? ஆளைக் காணவில்லையே...?”

“அவன்... போய்விட்டான்...!” கப்டின் ஒரு கடிதத்தை என்னிடம் நீட்டினார்.

தங்கள் சொந்த பாதுகாப்புக் கருதி கப்பலை விட்டு வெளியேறுவதாக எழுதப்பட்டிருந்தது. ஐமனுடன் சேர்ந்து இன்னும் இரண்டு ஜோர்டானிய என்ஜினியர்களும் போயிருந்தார்கள்.

கப்டினின் முகம் இருண்டிருந்தது. என்னை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தார். ‘இவரும் போய்விடுவாரோ...?’

கேட்டேன்... “கப்டின் என்ன யோசனை..? நீங்களும் போகப் போறீங்களா...?”

என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது, அவரது குழப்பம்... பயம்... திகில்... கவலைகள் எல்லாம் அழகையாக வெடித்தது. குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார்.

“ஐமன் என்னையும் வற்புறுத்திக் கேட்டான்.. நான் போக மறுத்துவிட்டேன்... இந்த நிலைமையில் உங்களை விட்டுப் போகமாட்டேன்...”

ஆயிரம் டொலர் மனிதன்

அபுசாலி எனக்கு நெருக்கமானவரல்ல. அவர் இந்தக் கதையில் அதிகம் வரமாட்டார். எனக்கு நெருக்கமில்லாத காரணத்தால் அவரைப் பற்றி அதிகம் எழுதப்போவதில்லை என்று அர்த்தமல்ல. அந்தமாதிரியான ஓரவஞ்சனை ஒன்றும் எனக்கு இல்லை. குறிப்பாகச் சொல்வதானால் இது அவரைப் பற்றிய கதைதான். ஆனால் அதற்கு முதல் வேறு விஷயங்களைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

அவரைப் பற்றிய சிறு அறிமுகத்தை மட்டும் இப்போது தருகிறேன். அபுசாலி ஏடன் துறைமுகத்தில் முதன்மை அதிகாரியாகப் பணிபுரிந்தார். ஏடனில் கப்பல் தரித்து நின்றதால், அது சம்பந்தமான வழமையான பத்திரப் பதிவுகள் போன்ற அலுவல்களுக்காக அவரைத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டியிருக்கும். கப்பலுக்கு அவர் சில வேளைகளில் விஜயம் செய்தாலும் சம்பிரதாயப்படி அது கப்பலினோடு உள்ள தொடர்புதான்.

இப்போது அவர் எங்களுக்கு மிகவும் தேவைப்பட்டார். நாங்கள் பெரிய இக்கட்டில் மாட்டுப்பட்டுப் போயிருக்கிறோம். யுத்த பேரிகை முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஏடனில் கப்பற் துறைமுகம்

தாக்கப்படப் போகிறது. கப்பலை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேற அனுமதியில்லை. அனுமதி கிடைத்தாலும் கப்பலைச் செலுத்திச் செல்லத் தகுதி வாய்ந்த மாலுமிகள் இல்லை. கப்பலில் தொலைதூர வானலைக் கருவிகள்கூட தொழிற்படவில்லை. தேவையான ஒழுங்குகளைச் செய்யக்கூடிய வெளித்தொடர்பாளனாக இருந்த ஐமனும் போய்விட்டான். இப்போது என்ன செய்வது?

தந்தையைப் போன்ற வயதை ஒத்த கப்டின் அழுவதைப் பார்க்கத் தாங்கவில்லை. அவரைக் கைகளில் அணைத்துக் கொண்டு கூறினேன். “கவலைப்பட வேண்டாம் கப்டின்.. நாங்கள் போகமாட்டோம்..... இங்கிருந்து இந்தக் கப்பலிற்ற்தான் போவோம்.. அதுவரை உங்களுடன் இருப்போம்.”

அவர் சொன்னார். “எனக்குத் தெரியும் ராஜா... உங்களைப் பற்றித் தெரியும். இலங்கையர்களைப் பற்றித் தெரியும்.”

இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதலாக மட்டுமல்ல, மன உறுதியும் முக்கியம் என்பதை பல சந்தர்ப்பங்களில் உணர்ந்திருக்கிறேன். அவ்வாறான உறுதியை கப்டினுக்கும் ஊட்ட வேண்டியிருந்தது.

“கப்டின்... நாங்கள் இப்போது வீ.எச்.எஃப் - இல் ஹாபர் மாஸ்டருடன் தொடர்பு கொள்வோம். எங்களுடைய நிலைமையைக் கூறுவோம்.. எப்படியாவது வெளியேற வேண்டும்.. அதற்கு உதவி செய்யுமாறு கேட்போம்.”

“எங்கள் நிலைமை ஏற்கனவே அவருக்குத் தெரியும்தானே...?”

“பரவாயில்லை... திரும்பவும் சொல்லுவோம். எங்கள் கைவசமுள்ள பணங்களைச் சேர்த்து அத்தனை டொலரையும் அவரிடம் கொடுக்கலாம். அதுபற்றி இப்போதே மறைமுகமாக அவருக்குத் தெரிவித்துவிடுவோம்... யார் செய்யமுடியாத அலுவலையும் பணம் புகுந்து செய்துவிடும்...!”

ஹாபர் மாஸ்டர் அபுசாலியுடன் பேசும்போது கப்டின் மீண்டும் கிட்டத்தட்ட அழுகிற நிலைக்கே வந்துவிட்டார். எப்படியாவது உதவுவதற்கு முயற்சிப்பதாகவும், பதற்றப்பட வேண்டாமெனவும் அபுசாலி கூறினார். ஆனால் கப்பலுக்குத் தேவையான மாலுமிகளை யேமனில் எடுப்பது அப்போதைய நிலைமையில் சாத்தியப்படாது எனவும் தெரிவித்தார்.

கப்டின் இன்னும் சோர்ந்து போனார்.

சில தடவைகள் ஏற்கனவே கம்பனிக் கப்பல்களிற் பயணம் செய்திருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் கப்பலின் மேற்தளத்தில் வீலூராமில் நின்று கப்பலை இயக்கும் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்திருக்கிறேன். தொழிற்சாலைப் பகுதியைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் அவ்வப்போது கப்பற்தளத்தில் (டெக்) பணிபுரியும் மாலுமிகளுடன் சேர்ந்து உதவியாக, கப்பலைக் கட்டுதல் (முறிங்), மற்றும் அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட சாதனங்களில் ஓரளவு பழக்கப்பட்டிருந்தார்கள். (ஆனால் பயிற்றப்பட்டிருக்கவில்லை.)

என்ஜின் அறைக்குப் பொறுப்பாக இருக்கும் இரண்டாவது என்ஜினியருக்கு (தற்போதைய பிரதான என்ஜினியர்) உதவியாக தொழிற்சாலைப் பகுதியிலுள்ள இரு

என்ஜினியர்களைக் கொடுக்கலாம். கப்பல் வெளியேறுவதற்கு அனுமதி கிடைத்தால் எடுத்துக் கொண்டு அண்மையாக உள்ள ஒரு நாட்டுக்குப் போய்விடுவது... அங்கு தரித்து நின்று தலைமை அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு மேற்கொண்டு தேவையான ஆட்களை எடுக்கலாம். இவ்வாறான திட்டத்தைக் கட்டினிடம் கூறினேன். அவரது முகத்திற் சற்றுப் பிரகாசம், எனினும் தயக்கம்.

“அது எப்படி முடியும்...? சர்வதேச விதிகளின்படி அது தவறான செயல்...”

“அதையெல்லாம் இப்போது பார்த்துக் கொண்டிருந்தால்... சர்வதேச விதிகளின்படி நாங்கள் இங்கே இறந்து போக வேண்டியதுதான்... ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை...”

கப்டின் அதற்குக் கொள்கையளவில் இசைந்தார். அதற்கு மேலாக கப்பல் புறப்படுவதற்குரிய அனுமதி கிடைக்குமா என்பது பெரிய கேள்விக்குறியாயிருந்தது. அடிக்கடி துறைமுக அதிகாரியுடன் தொடர்பு கொண்டோம். அவரும் ‘அந்தா இந்தா’ என நம்பிக்கையூட்டிக் கொண்டிருந்தார். அரசு லெவலில் போய்க் கதைப்பதாகவும், அனுமதி கிடைக்கும் எனவும் கூறினார். அவர் செய்யப் போகும் உதவிகள் எங்கள் கைவசமிருந்த ஆயிரம் டொலர்களுக்குச் சமம்! அப்படியாவது காரியம் ஆகட்டுமே!

குண்டுவீச்சு விமானங்கள் அடிக்கடி துறைமுகத்துக்கு மேலாக பேரிரைச்சலுடன் வந்துகொண்டிருந்தன. ‘இந்தா போடப் போகிறான்’ எனத் தலையில் கையை

வைக்கும்போது இன்னொரு பக்கம் குண்டு விழுந்து அதிரும். 'அடுத்தது எங்கள் கப்பல்தான்...' என செல்வராசா மாமா சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இப்படியே இரண்டொரு நாட்கள் கடந்தன. கையிருப்பிலிருந்த உணவு வகைகள் தீர்ந்து போகும் நிலைக்கு வந்தோம். குடிப்பதற்கும் குளிப்பதற்கும் பாவித்த தண்ணீரும் தீர்ந்துபோகும் கட்டம்.

பக்கத்தில் ஒரு கப்பலில் அரிசி இறக்குமதி செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஞாபகம் வந்தது. அந்தக் கப்பலும் வேலைகளை நிறுத்தி அங்கேயே நின்றது. அவர்களிடம் சில மூடைகள் அரிசி தருமாறு கேட்டுப் பார்க்கலாம் எனக் கப்பலினிடம் கூறினேன். ஆனால் சட்டப்படி அதுவும் குற்றமாம். ஒரு கப்பலில் இருந்து இன்னொரு கப்பலுக்கு பொருட்களை மாற்றமுடியாது. எனினும் இன்னும் சில தொழிலாளர்களுடன் அந்தக் கப்பலுக்குப் போனோம். அவர்களுடன் பேசினோம். ஆபத்துக்குப் பாவம் பார்த்து அவர்கள் உதவினார்கள்... சில மூடைகள் அரிசியுடன் திரும்பினோம்.

சில தினங்களில் துறைமுக அதிகாரி அபுசாலியிடமிருந்து நல்ல தகவல் வந்தது.

கப்பல் புறப்படுவதற்கு விசேட அனுமதி பெற்றிருக்கிறாராம். புறப்படுவதற்குரிய ஒழுங்குகளைச் செய்யுமாறு அறிவித்திருந்தார். ஆனால் ஒரே ஒரு இழுவைப் படகுதான் உதவிக்கு அனுப்ப முடியுமாம். (வழக்கமாக மூன்று இழுவைப் படகுகள் இதுபோன்ற பாரிய கப்பலை அணைத்து இழுத்தும் தள்ளியும் துறைமுகத்திற்கு வெளியே பக்குவமாகக் கொண்டு செல்ல உதவும். ஆனால் துறைமுகத் தொழிலாளர்கள் வேலைக்கு வராத காரணத்தால் இந்த நிலைமை.)

எப்படியாவது அங்கிருந்து வெளியேறிவிட்டால் போதும் என்ற நிலை எங்களுக்கு, தொழிலாளர்களை அவசரத்துடன் தயார்படுத்தினோம். ஏற்கனவே அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட நிலைகளுக்கு அனுப்பினோம்.

கப்பல் புறப்பட ஆயத்தம். இழுவைப் படகு பக்கத்துக்கு வந்தது. அபுசாலி பைலட்டாகத் தொழிற்பட்டார். கப்டினுக்கு உதவியாக நான் மேற் தளத்தில் நின்றுகொண்டேன். பைலட்டிடமிருந்தும் கப்டினிடமிருந்தும் கட்டளைகள் பிறந்தன. (அல்லது பறந்தன.) கயிறுகள் கழற்றப்பட்டன.

ஒட்டிக்கொண்டு நின்ற நிலப்பரப்பை விட்டு கப்பல் மெதுவாகத் தண்ணீரில் அசைந்து விலகியது.

அப்போது ஒரு டூமீல்! (துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தத்தைக் குறிப்பிடுவதற்கு வாசகர்கள் பழக்கப்பட்டுப் போன இந்தச் சொல்லைப் பாவிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை!) ஜீப் வண்டிகளிலும், பிக் அப் வாகனங்களிலும் இராணுவத்தினர் வந்து நின்றனர். மேலும் சில டூமீல்... டூமீல்! - வானத்தை நோக்கித்தான் சூடு நடந்தது.

கப்பலைத் திரும்பவும் கட்டுமாறு வி.எச். எஃப் கருவிமூலம் பணித்தனர். அவர்களுடன் அபுசாலி பேசினார். அரசிடம் விசேட அனுமதி பெற்றிருப்பதாகக் கூறினார். இராணுவத்தினர் சம்மதிக்கவில்லை. (எல்லா நாடுகளிலும் இராணுவத்தினர் ஒரே மனநிலையில்தான் இருப்பார்கள் போலும்!)

கப்பல் திருப்பப்பட்டது.

“எப்படியாவது போவதற்கு உதவி செய்வேன்.. கவலைப்பட வேண்டாம்..” என அபுசாலி கூறிச் சென்றார். அதை நாங்கள் முழுமையாக நம்பினோம். சும்மாவா? ஆயிரம் டொலர் பற்றி மறைமுகமாக உணர்த்தியிருக்கிறோம். மனுசன் அதை விடுவாரா?

அடுத்த நாள் இன்னொரு மாற்றம் நிகழ்ந்தது. எங்கள் கப்பலை பேர்த்திலிருந்து சற்று அகற்றி சற்று வெளியே, ஆனால் உள் கடலிலேயே நங்கூரமிடச் செய்தார்கள். அதுவும் படையினரின் கட்டளைப்படி நடந்தது.

அந்த இடத்தில் ஒரு பக்கம் கடற்படை முகாம். மறுபக்கத்தில் பத்தோ பதினைந்து ஈராக்கியக் கப்பல்கள் நங்கூரமிடப்பட்டிருந்தன. (இவை குவைத்துடனான யுத்த காலத்தில் தாக்கி அழிக்கப்படாமலிருப்பதற்காக, ஈராக் இங்கு கொண்டுவந்து கட்டி வைத்த கப்பல்களாம்.) ஈராக் தென் யேமனுக்கு ஆதரவான நாடு. எனவே, இந்தக் கப்பல்கள் வட யேமன் படைகளால் தாக்கப்படக்கூடும். அவற்றின் பாதுகாப்புக் கருதியும் கடற்படை முகாமின் பாதுகாப்புக் கருதியும் வெளிநாட்டுக் கப்பல்களை இங்கு கொண்டுவந்து நங்கூரமிடச் செய்திருக்கிறார்கள். (யுத்த தர்மம்!)

செல்வராசா மாமாவின் சாஸ்திரம் அநேகமாகப் பலிக்கப்போகிறது எனச் சிலர் நம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் சற்றும் மனம் தளராத விக்கிரமனைப் போல அபுசாலியைத் தொடர்பு கொண்டிருந்தோம்.

அடுத்த நாள் மாலை அபுசாலி கையடக்க வானலைக் கருவியில் தொடர்பு கொண்டு சொன்னார். “எல்லாம்

சரி! நீங்கள் புறப்படலாம்... இழுவைக் கப்பல்களை அனுப்புகிறேன். இருள்வதற்கு முன்னர் வெளிக் கடலுக்குப் போய்விட வேண்டும்..... என்னை எதிர்பார்க்க வேண்டாம். நான் பைலட் போட்டில் வந்து வெளிக் கடலில் சந்திப்பேன்... உடனடியாகக் கிளம்புங்கள்...”

சற்று நேரத்தில் இழுவைக் கப்பல்கள் வந்தன. வழமையாக துறைமுகத்தைச் சேர்ந்த பைலட் ஒருவர் வந்து அவரது உதவியுடன்தான் கப்பல் வெளியேற வேண்டும். இப்போது யாருமில்லை.

‘மினிஸ்டரிடம் விசேட அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு வருகிறேன்... காரில் துறைமுகத்துக்கு வந்து சேரச் சணங்கும்... நீங்கள் போய்க் கொண்டேயிருங்கள்... நான் வெளிக் கடலில் சந்திப்பேன்...’ அபுசாலி அடிக்கடி வானலைக்கருவியில் இவ்வாறு கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

எது சரி, எது பிழை என்று சிந்திக்கவும் நேரமில்லை. (அல்லது விருப்பமில்லை) எது உண்மை எது பொய் என்றும் தெரியவில்லை. அபுசாலி சும்மா ஒரு முயற்சி செய்து பார்க்கிறாரோ என்று தோன்றியது. நாங்கள் வெளியேறிவிட்டால் அவருக்கு ஆயிரம் டொலர் கிடைக்கும்ல்லவா? எனினும் நாங்களும் ஒரு முரட்டு நம்பிக்கையுடன் புறப்படுவதற்குத் தீர்மானித்தோம்.

மூறிங் கயிறுகள் கழற்றப்பட்டன. இழுவைக் கப்பல்கள் தொடுக்கப்பட்டன. இருள் சூழ்ந்து கொண்டிருந்த நேரம். பைலட் இல்லாத கப்பலை துறைமுகக் கால்வாயினூடாக வெளியே கொண்டு போகும் சிரமத்தை உணர்ந்து, கப்பின் ஒரே டென்ஷனாக இருந்தார். பல தடவைகள் தூஷணத்தில், கடவுளையும்

தலைமைக்கந்தோர் அதிகாரிகளையும் திட்டிக் கொண்டிருந்தார். பக்கத்தில் நின்று அவரை ஆறுதல் படுத்தினேன். என்ஜின் ரூமில் எனது என்ஜினியர்கள் உதவியாய் இருந்தனர். கப்பல் மெல்ல மெல்லச் சென்று கொண்டிருந்தது.

அபுசாலி தொடர்ந்து வி.எச். எஃப்.பில் பேசி ஊக்கமுட்டிக் கொண்டிருந்தார். துறைமுகத்துக்குள் வந்துவிட்டதாகவும், பைலட் போட்டில் சீக்கிரம் வந்து கப்பலை அடைவேன் எனவும், கயிற்று ஏணியைக் கப்பலில் தொங்கவிடுமாறும் கூறினார்.

வெளிக் கடலை அடைந்துவிட்டோம்.

“டுமீல்... டுமீல்...!”

துவக்கு வேட்டுக்கள்... சட... சட.. சட... என பிரங்கிகள் தீர்க்கப்படும் சத்தம். இருளப் போகும் அந்த நேரத்தில் எங்களை வளைத்துக் கொண்டு கடற்படையினர் வானத்தை நோக்கிச் சுட்டனர். உடனடியாகத் திரும்பத் திரும்புமாறு பணிக்கப்பட்டோம்.

கப்பின் வெடவெடத்துப் போனார். (நாங்களும்தான்!) “சுட வேண்டாம் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லுங்கள்...” என வி.எச். எஃப்.பில் அபுசாலிக்குக் கத்தினார்.

“நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம்.. நான் அவர்களுடன் பேசுகிறேன்...”

அபுசாலி அவர்களுடன் அரபுப் பாஷையில் பேசுவதும் வானலைக் கருவியில் கேட்டது. எனினும்

அவர்கள் “திருப்புங்கள்... திருப்புங்கள்” எனத் துவக்குகளினால் எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“கப்பலைத் திருப்புங்கள். இதோ நான் வந்துவிடுவேன்...” என அபுசாலியும் கூறினார்.

கப்பல் அழாக் குறையாக ஒரு யூ - வளைவெடுத்துத் திரும்பியது. துறைமுகத்தை நோக்கிக் கப்பலைச் செலுத்தினோம். அபுசாலி வந்து கயிற்று ஏணிமூலம் கப்பலில் ஏறிக் கொண்டார்.

சற்று முன்னர் வரை ஒருவித விடுதலையுணர்வுப் பரபரப்புடன் இருந்த தொழிலாளர்களெல்லாம் மீண்டும் குழப்பமடைந்தார்கள்.

“நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம்..... மந்திரியிடம் எழுத்துமூல அனுமதி பெற்றிருக்கிறேன்...” தொடர்ந்து கடற்படையினரிடம் அவர் பேசினார். கடற்படைப் பெரிய அதிகாரிகளைத் தொடர்பு கொண்டார். ஒரு கட்டத்தில் எங்களுக்குப் பின்னே வந்துகொண்டிருந்த இரு பிரங்கிப் படகுகளும் விலத்திக்கொண்டு முன்னே சென்றன.

“சரி இனி நீங்கள் போகலாம்... அவர்களுக்கு ஓடர் கிடைத்துவிட்டது... கப்பலைத் திருப்புங்கள்...!”

கப்பல் மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பியது....

வெளிக்கடல் வரை அபுசாலி வந்தார்.. பின்னர் கப்பினை ஆரத் தழுவி விடை பெற்றார்.

“சந்தோஷமான பயணமாக அமையட்டும். போய் வாருங்கள்..!”

கப்டினிடம் கண் சிமிட்டி ஞாபகப்படுத்தினேன். ஏற்கனவே தயாராக வைத்திருந்த ஆயிரம் டொலர்களை கப்டின் அவரிடம் கொடுத்தார்.

“என்ன இது...?”

“உங்களுடைய உதவி மிகப் பெரியது... அதற்குக் கைமாறாக என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. இதையாவது எங்கள் அன்பளிப்பாகப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.”

அபுசாலி சிரித்தார்.

“வேண்டாம். இது ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனுக்குச் செய்யும் உதவி... நீங்கள் இரண்டு வருடங்கள் அளவில் இங்கு இருந்திருக்கிறீர்கள்... என் குடும்ப நண்பர்களைப் போல உங்களுடன் பழகியிருக்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் குடும்பத்தினரைப் பிரிந்து இங்கு பரிதவித்து நின்ற நிலைமையில் என்னால் இயன்ற உதவியைச் செய்தேன்... அவ்வளவுதான்... இன்ஷூ அல்லாஹ்...! போய் வாருங்கள்..... உங்கள் பயணம் இனிதாக அமையட்டும்...!”

15

வந்தது ஏதற்கு?

அறிமுகமாகிய ஓரிரு மணித்தியாலங்களிலேயே அவன் எனக்கு நெருக்கமாகிவிட்டான். அவனுடைய பெயர் இப்போது எனக்கு ஞாபகமில்லை. (ஏன், அப்போதுகூட ஞாபகமில்லைதான்) சட்டென மனதிற்பதியாததும் நீண்டதுமான பெயராயிருந்தது. நீங்களே சொல்லுங்கள்.. ரஷ்யமொழித்தொனியுள்ள ஒரு நீண்ட பெயரை உச்சரிக்கும்போது நாக்குக் கொளுவிக் கொள்ளும் சங்கடம் இருக்காதா, என்ன?

ஒருவேளை நீண்ட காலம் அவன் எங்களுடன் பழகும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தால் அவனது பெயரின் ஒரு குறுகிய பதத்தையாவது கண்டுபிடித்திருக்கலாம். உக்ரேன் நாட்டைச் சேர்ந்தவன் அவன். உயர்ந்த கம்பீரமான தோற்றம். அகன்று பரந்த நெஞ்சு. கப்பல் கட்டின் அவனை 'மார்க்கோணி' என்றே அழைப்பார். அந்த ஆகுபெயரிலேயே நானும் அவனை அழைப்பேன். மார்க்கோணி என்பது கப்பலில் ரேடியோ அலுவலராகப் பணிபுரிபவரின் கிரேக்க பாஷையிலான பதவிப் பெயர்.

அவனை இன்னும் சரியாக அறிமுகப் படுத்துவதானால் இதற்கு முதல் எழுதிய அத்தியாயத்தின் தொடருக்குப் போகவேண்டும்.

வானலைக் கருவி அலுவலரோ முதன்மை என்ஜினியரோ பயிற்றப்பட்ட மாலுமிகளோ அற்ற கப்பலில் யேமனிலிருந்து பயணித்து அண்மையிலுள்ள நாடான ஜிபூர்ட்டியைச் சென்றடைந்தோம். தலைமை அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டதில் ஒரு முதன்மை என்ஜினியரையும் ரேடியோ அலுவலரையும் (மார்க்கோணி) உடனே அனுப்பி வைத்தார்கள். எங்கள் பயணத்தைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்வதற்கு இவர்கள் இன்றியமையாதவர்களாயிருந்தார்கள்.

தலைமை அலுவலகத்தின் கட்டளைப்படி நாங்கள் அடுத்து ருமேனியாவுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. முதலில் சலூதி அரேபியாவுக்குச் செல்லும்படியும் மாலுமி தரத்திலுள்ளவர்கள் அங்கு எங்களோடு சேர்ந்து கொள்வார்கள் என்றும் பணிப்புரைக்கப்பட்டது.

கம்பனியின் வேறு கப்பலில் இருந்து தற்காலிகமாகத்தான் மார்க்கோணியை இங்கு அனுப்பியிருந்தார்கள். ருமேனியா போகும்வரை இந்த மார்க்கோணி பணிபுரிவான். பின்னர் வேறு ஒருவர் மாற்றப்படுவார்.

மார்க்கோணி வந்த நேரத்திலிருந்தே அவனது பணியைத் தொடங்கி அதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தான். ஆர்வம் காரணமாக நானும் அவனோடு சேர்ந்து பல திருத்த வேலைகளுக்குக் கை கொடுத்தேன். கப்பல் புறப்படுவதற்கு முன்னர், வானலைக் கருவிகளை ஓரளவு சரிசெய்து இயங்கு நிலைக்குக் கொண்டுவந்தான். மார்க்கோணிக்குக் கப்பலில் எல்லோரும் புதுமுகம் ஆதலால், கூடச் சேர்ந்து பழகிய என்னுடன் இயல்பாகவே மிக நட்புணர்வு கொண்டான். வேலையற்ற நேரங்களிலெல்லாம் என்னுடன் வந்து பேசிக்

கொண்டிருப்பான். இரண்டொரு நாட்களிலேயே உற்ற நண்பனைப் போல சொந்த விஷயங்களையும் மனம் விட்டுக் கதைப்பான்.

ஒருசில நாட்கள்தான் இப்படிப் பகிர்தலும் அமைதியானதுமாகப் பொழுதுகள் கழிந்தன. கப்பல் ருமேனியாவை நோக்கிப் பயணித்துக் கருங்கடலை அடைந்தபோது, காலநிலையில் சடுதியான மாற்றங்கள் தோன்றின. காற்று கடுமையாக வீசத் தொடங்கி பெரும் புயலாக மாறியது. கப்பல் புயலிற் சிக்குண்டு அலைக்கழிந்தது. (இதைப்பற்றி இங்கு விபரமாக எழுதப்போவதில்லை.) ஆனால் அந்த இரண்டு நாட்களும் கண் துஞ்சாது கணத்துக்குக் கணம் கால நிலை மாற்றங்கள், காற்றின் வேகம், திசை போன்ற தகவல்களைச் சேகரிப்பதில் அவன் ஆற்றிய பணி ஆச்சரியமூட்டியது.

கப்பல் கப்பின் கூட பதட்டத்தின் உச்ச நிலையில் இருந்தார். அவர் தளர்ந்து போன நேரங்களிலெல்லாம் மார்க்கோணி பக்கத் துணையாய் நின்று அவரது பணியில் உதவினான். கப்பற் பயணத்தில் இதுபோன்ற முன் அனுபவம் இல்லாத எங்களின் நிலைபற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. எங்களது பயத்தையும் பதட்டத்தையும் தெளிவிக்கும் முயற்சியையும் மார்க்கோணி செய்தான்.

“சரியான முறையிற் கட்டப்பட்ட ஒரு கப்பல் எந்தப் புயலிலும் கடலில் மூழ்காது. பயப்படவேண்டாம்.”

ஆனால் எங்களுடைய கப்பலோ, கட்டப்பட்ட பின்னர் ஒரு தொழிற்சாலைக் கப்பலாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. பெரிய இயந்திரங்கள் பொருத்தப்பட்டமையாலும், தொழிற்சாலை

அமைப்புக்களாலும் அதன் சமநிலை பாதிக்கப் பட்டிருக்குமோ என்ற பயம் எங்களுக்கு.

இந்த நேரத்தில் 'சகல கப்பல் கப்பின்களுக்கும்' என ஒரு அறிவித்தல் வந்தது - துறைமுக அதிகாரி பேசினார் - இரு கப்பல்கள் அதிலிருந்த அனைவருடனும் கடலில் மூழ்கிவிட்டதாகவும், உங்களுடைய பாதுகாப்பை உறுதிசெய்துகொள்ளுங்கள் எனவும் கூறப்பட்டது. இதைக் கேட்டதும் கப்பின் செயலிழந்த நிலைக்குள்ளானவர் போலானார். மார்க்கோணி கிட்டத்தட்ட அவரது பணிகளில் முழுமையாகவே ஈடுபட்டதுபோல பக்கபலமாக நின்றான்.

காற்றின் வேகத்திற்கும் திசைக்கும் தகுந்தமாதிரி, எந்தத்திசையிற் கப்பலைச் செலுத்தலாம் எனத் தீர்மானிப்பதில் மார்க்கோணி கப்பினுக்கு உதவினான். காற்றின் திசையை ஊடறுத்துச் செல்லும் போதெல்லாம் நாங்கள் பின்நோக்கித் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை, வரைபடத்தில் நாங்கள் நிற்கும் நிலையைக் குறிப்பெடுக்கும்போது தெரிந்தது.

ருமேனியா நோக்கி வந்த நாங்கள் ரஷ்யப் பகுதியெல்லாம் காற்றினால் அலைக்கழிக்கப்பட்டோம். காற்று ஓய்ந்தபாடில்லை. எல்லோரும் அவரவர் தெய்வங்களை வேண்டிக் கொண்டிருந்தோம்.

இரண்டாம் நாள் நடு இரவில் பல பெருமூச்சுக்களுடன் காற்று ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்து ஓய்ந்தது.

நாங்கள் ருமேனியா நோக்கி வந்து கொன்ஸ்ரான்ரா துறைமுகத்தில் நங்கூரமிட்டோம். அடுத்த நாள் கப்பல்

துறைமுகத்துக்கு உள்ளே கொண்டு செல்லப்பட்டு கட்டப்பட்டது.

அப்போது பனிமழை பெய்துகொண்டிருந்தது. குளிர். கை நீள ஜக்கட்டுக்களுடனும் மூடிக் கட்டிய தொப்பிகளுடனும் மனிதர்கள் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். மரங்களிலெல்லாம் வெண்பஞ்சு பூத்திருந்தது. இந்தப் பனிக்குளிரும் வெண்பஞ்சுத் தூற்றலும் மூடிக் கொண்டிருக்கும் கொன்ஸ்ரான்ரா துறைமுக நகரைச் சுற்றிப் பார்க்கும் விருப்பத்தில் நானும் எனது என்ஜினிய நண்பர் ஒருவரும் வெளியே கிளம்பினோம்.

ரக்சியில் நகருக்கு வந்து, காலாறப் பல வீதிகளிலும் சுற்றிச் சுற்றி நடந்தோம். கடலிற் பல நாட்கள் பயணித்து வந்த பின் பூமியிற் கால் பதித்து நடப்பது ஒருவித இதம்! சுகம்! காலை பத்தோ பதினொரு மணிப் பொழுதானாலும் சூரியன் இன்னும் தலை காட்டாமலிருந்தான். அதைப் பொருட்படுத்தாது மக்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

கோப்பி குடிப்பதற்காக ஒரு ரெஸ்ரோரண்டுக்குள் போனோம். ஜக்கட்டும் சப்பாத்தும் அணிந்து குளிரிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு சில சிறுவர்கள் எங்களிடம் கையேந்தி பிச்சை கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவருக்கு ஏதாவது கொடுத்தால் இன்னும் சில சிறுவர்கள் கூடிக் கூடிப் பின் தொடர்ந்து வந்தார்கள். நாங்கள் ரெஸ்ரோரண்டுக்குள் நுழைந்ததே இந்தத் தொல்லையைத் தவிர்த்துக் கொள்வதற்காகத்தான். வாசலில் நான்கைந்து சிறுவர்கள் வந்து நின்று கையேந்தினார்கள்.

“அவர்களைக் கவனிக்க வேண்டாம்.. நாங்கள் எங்கள் பாட்டில் இருப்போம்...” என நண்பன் எனக்குப் புத்திமதி கூறினான்.

நாங்கள் மறுபக்கம் பார்த்தோம். கோப்பியை எடுத்துக் குடிப்பதும் பின்னர் கோப்பிக் கோப்பையை மேசையில் வைப்பதுமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். ஒரு கட்டத்தில் நாங்கள் கோப்பையை மேசையில் வைத்தபோது சட்டென இரு சிறுவர்கள் பாய்ந்து எங்களது கோப்பியை எடுத்துத் தங்களது பாத்திரத்தில் ஊற்றிக் கொண்டு பறந்து போனார்கள். கண் மூடி விழிப்பதற்குள் இது நடந்தது போலிருந்தது.

வெறும் கோப்பைகள் ‘என்னைப் பார் உன்னைப் பார்’ என்பது போல முன்னே கிடந்தன. ரெஸ்ரோரன்ட் சிப்பந்தி எதுவும் நடக்காததுபோல வந்து எங்களிடம் பில்லைத் தந்துவிட்டு கோப்பைகளை எடுத்துக்கொண்டு போனான். பணத்தைச் செலுத்திவிட்டு நாங்கள் வெளியேறினோம். (வாசகர்கள் மன்னிக்க வேண்டும். கதை தடம் மாறிப் போவதாகக் கருதவேண்டாம். மார்க்கோணி சீக்கிரம் வருவான்.)

கடைகளின் ஷோகேஸ்களைப் பார்த்தவாறு நடந்தோம். சில கடைகளுக்குள் ஏறி இறங்கினோம். குளிர் உடுப்புக்கள் வாங்கினோம். ‘இனித் திரும்பப் போகலாம்’ என முடிவெடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தோம்.

நண்பன் கேட்டான் : “கொஞ்சத் தூரம் நடந்தே போவமா...?”

கப்பலில் பெண்களின் குரலையேனும் கேட்கமுடியாது அடைந்து கிடக்கிறவனுடைய மனநிலை எனக்குத் தெரியும்.

“சரி...!” என்றேன்.

சற்றுத் தூரம்தான் நடந்திருப்போம்.

எனது கைகளைப் பின்னாலிருந்து யாரோ பிடித்து இறுக்கினார்கள். ஒருவரல்ல. இருவர் இரு பக்கமும்! முன்னால் ஒருவன் வந்து எனது ஐக்கட்டின் பொக்கட்டினுள் கை விட்டான். நான் திமிறித் தடுத்தேன். அந்தப் பொக்கட்டினுள்ளிருந்த பேலை (காசை) எடுத்துக் கொள்வதற்குப் பிரயத்தனப்பட்டார்கள். எனது நண்பன் திகைத்துப்போய் நின்றான். (என்னை விட்டு ஓடவும் ஆயத்தம்!) நான் இன்னமும் திமிறிக் கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் விடவில்லை. வீதியிற் போய்க் கொண்டிருந்த ஒருசிலருக்கும் எனது பரிதாப நிலை புரிந்தமாதிரித் தெரியவில்லை. அவர்கள் அவர்களது பாட்டிற் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

‘இது சரிப்படாது... பேலைக் கைவிட வேண்டியதுதான்...’ என்று தோன்றியது. அவர்களுடன் பிடுங்கப்பட்டுக்கொண்டே பேஸிற்குள் சுமார் எவ்வளவு பணமிருக்கும் என மனதிற் கணக்கெடுத்தேன். பணம் அதிகமாயிருந்தால் எதிர்த்துப் போராடிப் பார்க்கலாம். அல்லது அவர்கள் கத்தியைக் கித்தியை எடுத்துக் காட்டுவதற்கு முன்னர் ‘போகட்டும்!’ எனக் கை விட்டு விடலாம்...விட்டுவிட்டேன். அது போய்விட்டது.

எடுத்துக்கொண்டு ஓடினார்கள். ஓடி மறைந்தார்கள். நாங்கள் வந்துவிட்டோம்.

“அவர்கள் உங்களைத் தொடர்ந்து வந்திருப்பார்கள்... நீங்கள் கவனிக்கவில்லை. நீங்கள் போன

கடைகளுக்கெல்லாம் அவர்களில் ஒருவன் தொடர்ந்து வந்திருப்பான்... நீங்கள் பொருட்களை வாங்கிவிட்டு பேஸை பொக்கட்டினுள் வைத்தபோது, கவனித்து... தனது சகாக்களுக்குக் கைத் தொலைபேசியில் தகவல் கொடுத்திருப்பான். அதனாற்தான் சரியாகக் காசுள்ள பொக்கட்டினுள் கை வைக்கிறார்கள்.” - இவ்வாறு மார்க்கோணி கவலைப்பட்டான்.

“வீதியில் இவ்வளவு இழுபறி நடந்தும் யாரும் பொருட்படுத்தவில்லையே...” என எனது சந்தேகத்தைக் கேட்டேன்.

“இவர்கள் ஒவ்வோரிடங்களாக அலைந்து திரியும் ஜிப்ஸிகள். முரட்டுத்தனமானவர்கள். இந்தத் துறைமுக நகருக்கு வரும் வெளிநாட்டவர்தான் இவர்களது இலக்கு. பொலிஸ்காரர்கூட இதைக் கவனிக்காதமாதிரித்தான் தெரிகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் வறுமைதான் காரணம். ஒரு காலத்தில ஐரோப்பாவின் பணக்கார நாடாக இருந்தது ருமேனியா... இதை ஆட்சி செய்தவர்கள் எல்லாவற்றையும் நாசமாக்கிவிட்டார்கள்...”

என் மனக் கண்ணில் கையேந்திக்கொண்டு நின்ற சிறுவர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களது எதிர்காலமும் இப்படித்தான் மாறிப் போகுமோ...?

அடுத்த நாள் மார்க்கோணி என்னை அழைத்தான்.

“வெளியே போய் ஒரு கோப்பி அருந்தி வரலாம்... வருகிறாயா...?”

“ஐயோ...!”

“என்ன... பயப்படுகிறாயா...?”

“நான் வரவில்லை... நீ போய்விட்டு வா...!” முதல் நாளின் நடுக்கம் இன்னும் என்னை உலுக்கியது.

ஆனால் மார்க்கோணி என்னை வற்புறுத்தினான்.

“நாங்கள் அவதானமாகப் போய் வரலாம்... நான் சில பொருட்களும் வாங்கவேண்டும்... அவங்களுக்குப் பயந்துகொண்டு உள்ளே முடங்கிக் கிடக்கவேண்டாம்... வா!”

மார்க்கோணியுடன் சென்றேன். கடைத் தெருவில் நடந்தபோது எனக்கு மிரட்சி. மார்க்கோணி இங்கும் அங்கும் ஒவ்வொரு கடையாக என்னை அழைத்துக்கொண்டு (அல்லது அலைந்துகொண்டு) திரிந்தான். எனக்கு அவன்மேல் எரிச்சல்கூட வந்தது.

மார்க்கோணி சில பொருட்களை வாங்கினான். நானும் (துணிவு வரப் பெற்றவனாக) தேவையான பொருட்களை வாங்கினேன். திரும்புவதற்காக வெளியே வந்தபோது, “சுணங்காமல் ரக்ஸியைப் பிடித்துக்கொண்டு போவோம்” என மார்க்கோணியிடம் கூறினேன்.

“இல்லை... இன்னும் சில அலுவல்கள் இருக்கு...!”
நாங்கள் வீதியில் நடந்தோம்.

இவர்கள் எங்கிருந்து வருகிறார்கள் என்றும் தெரியாது. எப்படி வருகிறார்கள் என்றும் தெரியாது. எதிர்பாராத தருணத்தில் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். ஓநாய்களைப்போல சுற்றி நின்றார்கள். நான் திமிறினேன்.

கண் இமைக்கும் நேரத்தில் கண்கள் மின்னும்படியாக ஒரு உதை விழுந்தது.

மார்க்கோணிதான்! என்னைப் பிடித்துக் கொண்டவன் உதை பட்டு விழுந்தான். அவனது சகாக்கள் மார்க்கோணியை எதிர்த்து அடிக்க முயன்றார்கள்.

நடுச் சந்தியில் வாகனங்கள் அங்கும் இங்கும் பிரேக் போட்டு நிற்க, தனியொருவனாக நின்று கைகளாலும் காலினாலும் அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் மார்க்கோணி.

அவனை எதிர்கொள்ள முடியாது அவர்கள் ஓட்டம் பிடித்தார்கள்.

“சரி..! வா..! இனிப் போகலாம்..!” என எனது கையைப் பிடித்து அழைத்தான் மார்க்கோணி.

ரக்ஸியில் ஏறினோம்.

“இவர்கள்தானே நேற்று உனது பேஸைப் பறித்தது..?” என என்னிடம் கேட்டான்.

“இவர்கள்தான்..!”

“நான் வந்தது இதற்காகத்தான்..!”

தனது கையில் விசேடமாகப் பூட்டி வந்த பெரிய இரும்பு மோதிரத்தைக் காட்டினான்: “இது அவர்களது அலகை உடைத்திருக்கும்!”

நான் இன்னும் பிரமிப்புடன் அவனைப் பார்த்தேன்.

16

தனிப்பட்ட விடயங்கள்

“இங்கு அழகான பெண்கள் இருக்கிறார்கள்... உங்கள் பொழுதை இனிமையாகக் கழிக்கலாம்...”

இப்படித்தான் சமீர் சாலே கூறினார். அவருடன் ஏற்பட்ட முதல் அறிமுகச் சந்திப்பில் உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோதுதான் இவ்வாறு கூறினார்.

இந்தோனேசியாவிற்கு தொடங்கப்படவிருக்கும் புதிய வேலைத் திட்டத்திற்கு அவர் பொது முகாமையாளராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். நான் இங்கு வந்து சேர்வதற்கு முன்னரே அவர் வந்திருந்தார். அதனால் இந்த நாட்டிலுள்ள விஷேட அம்சங்களைப்பற்றி (அல்லது அம்சமான விஷயங்களைப் பற்றி) எனக்குத் தெரியப்படுத்துவதில் மிக உற்சாகம் காட்டினார்.

சமீர் லெபனான் நாட்டைச் சேர்ந்தவர். கிரீஸிற்கு இடம் பெயர்ந்து குடியுரிமை பெற்றவர். பிறவியால் அரபியரானாலும் ஐரோப்பிய கலாசாரம் அவரில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருப்பது தெரிந்தது. எங்கள் கம்பனியில் சுமார் பத்து வருட காலம் பணிபுரிந்திருப்பதாக அறிந்தேன். இதுவரை தலைமைக் கந்தோரில் இருந்தவர். இப்போதுதான் வெளிநாடு ஒன்றில் முதன்மைப் பதவியேற்று வந்திருக்கிறார்.

இனிமையாகப் பொழுதைக் கழிப்பது எப்படி என்பதுபற்றி சமீர் கூறும் கதைகளை ஓர் அசட்டுப் புன்னகையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். (அதாவது அவர் கூறுவது எதுவுமே எனக்குப் பரியவில்லையாம்)

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்... அதிக செலவாகாது... இங்கு ‘ரேட்’ எல்லாம் மிகக் குறைவு...”

அதற்கும் என்னிடமிருந்து அதே அப்பாவித்தனமான புன்னகைதான்.

“இன்னொரு வசதியும் இருக்கிறது... குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு சேர்ந்து வாழ்வதற்கு அழகிய இளம் பெண்கள் இங்கு இருக்கிறார்கள்...”

நான் மௌனம் கலைந்தேன். பேச்சின் திசையை மாற்றுவது அவசியமாகப் பட்டது.

“எனக்கு மனைவி இருக்கிறாள்...”

“மனைவி இங்கு இல்லையே...?” - இப்போது அவர் அப்பாவித்தனமாகச் சிரித்தார். நான் சிரிக்கவில்லை.

இங்கு ஆரம்பிக்கப்படவுள்ள புதிய புறஜெக்டிற்கான வசதி வாய்ப்புக்களைக் கண்டறிவதற்காகவே சமீரை முன்கூட்டியே கம்பனி அனுப்பியிருந்தது. ஆனால் அவர் கண்டறிந்த வசதி வாய்ப்புக்கள் வேறு துறை சார்ந்ததாயிருந்தது.

இந்த வேலைத் திட்டத்திற்கு தொழில் முகாமையாளராக வந்தவன் நான். கம்பனி எங்களை இங்கு அனுப்பிய டியூட்டி சம்பந்தமாகப் பேசலாம் என அவரிடம் தெரிவித்தேன்.

அவரது சிவந்த முகம் மங்கியது. இதுபோலவே நாளாந்தக் கடமைகளிலும் அவருடன் ஒத்துப் போகமுடியாத தன்மையை உணர்ந்தேன். எனினும் சேர்ந்து வேலை செய்யவேண்டியிருந்தது.

சில நாட்களில் அவரது மனைவியும் இந்தோனேசியாவிற்கு வந்து சேர்ந்தார். அதுவரை வீட்டு வேலைகள் உதவிகளுக்கு என ஓர் இந்தோனேசியப் பெண்ணை 'ஒப்பந்தம்' செய்து தனது குவார்ட்டேசில் வைத்திருந்தார் சமீர். மனைவி வந்து சேர்ந்த பின்னரும் ஒப்பந்தப் பெண்ணை விலக்கவில்லை. சீக்கிரமாகவே சொந்த மனைவியுடன் தகராறு படத் தொடங்கினார். குடிபோதையில் மனைவியின் கைகளில் வெட்டிப் பயமுறுத்தி அடக்கிவைக்கவும் பார்த்திருக்கிறார். அவரது மனைவி கிரீஸ் நாட்டைச் சேர்ந்தவள். சமீரைக் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்துகொண்டவளாம். அவளுக்கு இங்கு தெரிந்தவர்கள் யாரும் அண்டை அயலில் இல்லை.

கணவனின் கொடுமையைப் பொறுக்காது ஒருநாள் அவள் அலுவலகத்திற்கே வந்துவிட்டாள். மார்பின் மேலும் கைகளிலும் கணவன் ஏற்படுத்திய கத்திக் கீறல் காயங்களை (கணவனின் முன்னிலையிலேயே) திறந்து காட்டி அழுதாள். எனக்குச் சங்கடமாயிருந்தது. இது அவர்களது தனிப்பட்ட விடயம் என்று பேசாமல் இருப்பதா? அவர்களுக்கிடையில் விலக்குப் பிடிப்பதா? அந்தப் பெண்மணிக்கு ஆறுதல் சொல்வதா? அல்லது சமீருக்கு அட்வைஸ் கூறுவதா?

“மிஸ்டர்” சமீர் நீங்கள் அந்த இந்தோனேசியப் பெண்ணை வீட்டில் வைத்திருக்கவேண்டாம்” எனக் கூறினேன்.

சமீர் தலையைக் குனிந்துகொண்டிருந்தார்.

அவரது மனைவி கோபாவேசம் கொண்டு நின்றாள். “நான் அதற்கு வரவில்லை... இப்போது கம்பனி ஓனருடன் பேசவேண்டும்... இவருடைய கூத்துக்களைப் பற்றி அவருக்குக் கூறவேண்டும்... எனக்கு அவருடன் தொலைபேசி தொடர்பு ஏற்படுத்தித் தாருங்கள்.”

இதைக் கேட்டதும் சமீர் இருக்கையை விட்டு எழுந்து வந்தார். மனைவியின் கையைப் பிடித்து மன்னிப்புக் கேட்டார், “அவருக்குக் கூறவேண்டாம்... எனது வேலை போய்விடும்...”

மனைவி அவரை உதறி விலத்தினாள். “உன்னை நம்பமுடியாது...”

“இல்லை நான் திருந்திவிடுவேன்... அவளை வெளியேற்றிவிடலாம்... என்னை நம்பு!”

ஆனால்...

அந்தப் பெண்ணை வெளியேற்றிவிட்டாலும் அவளுடனான தொடர்பு அவருக்குத் தொடர்ந்திருந்தது. இதனால் ஏற்படும் குடும்பத் தகராறுகள் காரணமாகப் போலும், சமீர் வேலையில் ஆர்வமற்றவராயிருந்தார். மிகத் தாமதமாக வேலைக்கு வருவார். தனது கடமைகளையும் சரியாகச் செய்யமாட்டார். புரிந்துணர்வற்ற மனவேற்றுமையுடன் என்னோடு செயற்பட்டார். சில சமயங்களில் வாக்குவாதப்பட நேர்ந்தது. நாளாக ஆக, முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளும் அளவுக்கு இடைவெளி ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

இந்தோனேசியாவில் அரசியல் நிலை மாற்றங்களும், சடுதியான நாணயப் பெறுமதிச் சரிவும் பொருளாதார ரீதியான குழப்பங்களை ஏற்படுத்தியது. வெளிநாட்டுக் கம்பனிகள் தங்கள் கடைகளை மூடிக்கொண்டு வெளியேறவேண்டிய கட்டம் வந்தது. நாங்களும் சரியாக ஒரு வருடம் கூட ஆகாத நிலையில் வேலைகளை இடைநிறுத்தினோம். தொழிற்சாலையில் மெசின்களைக் கழற்றி ஒதுக்கும் வேலைகளில் ஈடுபட்டோம்.

அப்போதுதான் இது நடந்தது.

கோபாலனைக் காணவில்லை. (கோபாலன் என்பது கற்பனைப் பெயர்.) வேலைத்தலத்திலிருந்து போய்விட்டான். விசித்திரம் என்னவென்றால், தனது அறை நண்பனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்திருந்தான். தனது காதலியுடன் சேர்ந்து வாழ்வதற்காக வேலைத்தலத்தை விட்டுப் போவதாகவும் தன்னைத் தேடவேண்டாம் எனவும் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது.

கோபாலன் ஏற்கனவே திருமணமானவன். முன்று வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்குத் தந்தை. இங்கு மெக்கானிக் ஆகத் தொழிலேற்றிருந்தான். அவனது காதலி யாராக இருக்கும் என விசாரணையில் இறங்கினேன்.

அவனது அறை நண்பன், சக தொழிலாளர்கள், இந்தோனேசியத் தொழிலாளர்கள் போன்ற சிலரை விசாரித்ததிலிருந்து தெரியவந்தது... வேலைத் தலத்துக்குக் கிட்ட உள்ள விலைமாதர் விடுதி ஒன்றிற்குச் சென்று வந்திருக்கிறான் கோபாலன். அங்குதான் அவன் குறிப்பிட்ட காதலியைப் பிடித்திருக்கவேண்டும். (அல்லது அந்தக் காதலி அவனைப் பிடித்திருப்பாள்.)

இந்த விடயத்தை சமீருக்குத் தெரியப்படுத்தினேன். இதுதான் சமீருக்கும் கோபாலனின் கதைக்கும் உள்ள தொடர்பு. பொது முகாமையாளர் என்ற ரீதியில் இதற்குரிய நடவடிக்கையை அவர்தான் எடுக்கவேண்டும். கோபாலனைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் ஒழுங்குகளை மேற்கொள்ளுமாறு ஏஜன்டிற்கு அவர்தான் அறிவுறுத்தவேண்டும்.

ஆனால் சமீர் இதுபற்றி ஏதும் நடவடிக்கை எடுக்காமலிருந்தார். 'கையிலிருக்கும் காச முடிந்ததும் திரும்ப வந்துவிடுவான்... நீங்கள் உங்களது பாட்டைப் பாருங்கள்' எனக் கூறிவிட்டு அவர், தனது பாட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு திரிந்தார்.

கோபாலனின் கையில் காச இருந்திருக்குமா என்பது கேள்விக்குறியாயிருந்தது. சம்பள முற்பணமாக தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் தொகை மிகக் குறைவு. கையில் பணமிருந்தாந்தான் தேவையற்ற கேளிக்கைகளில் ஈடுபடுவார்கள் என்பதால் அட்வான்ஸ் தொகையைக் கட்டுப்படுத்தியிருந்தேன். அவர்களது சம்பளப் பணம் இலங்கையில் அவர்களது வங்கிக் கணக்கிற்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். இவன் பணத்திற்கு என்ன செய்திருப்பான்?

அவனது பெட்டியைச் சோதனை செய்ததில் சில கடிதங்கள் அகப்பட்டன. அவனது மனைவி எழுதியவை சில. இன்னும் சில பாங்க் கடிதங்கள். இந்தோனேசியப் பாசையிலும் சில கடிதங்கள். இவை அவனது காதலி அவ்வப்போது எழுதியவை. (வேலை மேற்பார்வையாளராகக் கடமையாற்றும் இந்தோனேசியரான ஓயோங் என்பவனை அழைத்து கடிதங்களை மொழிபெயர்ப்பித்துப் பார்த்தேன்.)

பெரும்பாலும் பணம் கேட்டு அன்புடனும் காதலுடனும் எழுதப்பட்ட கடிதங்கள்.

கோபாலன் இலங்கையில் தனது வெளிநாட்டு நாணயக் கணக்கிலிருந்து பெருந்தொகைப் பணத்தை இங்கு தன் காதலியின் பெயருக்கு மாற்றி எடுத்திருக்கிறான்! தனது கல்யாண மோதிரத்தை இங்கு காதலிக்குப் பரிசளித்திருக்கிறான். (கல்யாண மோதிரம் தொலைந்து விட்டது என மனைவிக்குக் கதை விட்டுக் கடிதமும் எழுதியிருக்கிறான். ‘அதற்காகக் கவலைப்படவேண்டாம்..’ என மனைவி கவலைப்பட்டு எழுதிய கடிதமும் பார்க்கக் கிடைத்தது.)

எரிச்சல் ஏற்பட்டது. எனினும் கோபாலனைக் கண்டுபிடிக்கத்தான்வேண்டும். இன்னும் நான்கு நாட்களில் நாங்கள் இந்த நாட்டிலிருந்து போய்விடுவோம். கோபாலனை இங்கேயே விட்டுப்போவதா? சமீர் நம்பிக்கொண்டிருப்பதுபோல கோபாலன் தானாகவே வந்துவிடுவானா?

‘கண்ணே ராசா கவலை வேண்டாம், அப்பா வருவார் தூங்கு...’ என மனைவி அங்கே கடைக்குட்டிக்கு ஓராட்டுப் பாடுகிறாளாம்! (-ஒரு கடிதத்தில் மனைவி எழுதியிருந்தாள்... ‘எப்போது வருவீங்கள்?’ எனக் கேட்டிருந்தாள்.)

ஓயோங்கை அழைத்துக் கேட்டேன். “கோபாலனை எப்படியாவது தேடிக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும்... நீதான் அதற்கு உதவி செய்யவேண்டும்...”

ஓயோங் தயங்கினான். “அதற்காக இவ்வளவு தொகை பணம் தருவேன்...” நான் குறிப்பிட்ட

தொகையைக் கேட்டதும் முகம் மலர்ந்தான். அந்த ஒளிர்வு எனக்கு நம்பிக்கையூட்டியது.

“ஓயோங்...! நீ முதலில் அந்த விலைமாதர் விடுதிக்குப் போ...!” எனது பேச்சைக் கேட்டு ஓயோங் நாணமடைந்தான். “என்னால் முடியாது சேர்... எனக்கு அந்தப் பழக்கம் இல்லை... மனைவி அறிந்தால் கொன்றுபோடுவாள்...!”

“அட...! நீ அங்கு வேறு எந்த அலுவலுக்கும் போகவேண்டாம்... கோபாலனுடன் கூடப் போன பெண்ணின் இருப்பிடம் பற்றிய தகவல்களை அறிந்து கொண்டு வா...!”

“எந்த அலுவலுக்குப் போனாலும் அந்த அலுவலுக்கு என்றுதான் நினைப்பார்கள்...”

“சரி... நீ போகவேண்டாம்... யாராவது தெரிந்தவர்களை அனுப்பி, அந்தத் தகவல்களை எடுத்து வா...! - அவன் சந்தோஷப்படக்கூடிய அளவுக்குப் பெரிய தாள் ஒன்றை நீட்டினேன். அன்று மாலையே அந்தப் பெண்ணின் (மேதா)விலாசத்துடன் வந்தான்.

“நாங்கள் இருவரும் நாளைக் காலையில் அங்கு போவோம்...” என ஓயோங்கிடம் கூறினேன்.

“அங்கு எங்களை உதைப்பார்களோ தெரியாது...”

“உதைப்பவர்களை நாங்கள் உதைப்போம்...” (அப்படிச் கூறியது அவனுக்குத் தைரியமூட்டுவதற்காகத் தான். உண்மையில்... எனக்கும் அந்தப் பயம் இருந்தது.)

தடியனாசாமி மாதிரி இருந்த இன்னுமொருவனையும் சேர்த்துக்கொண்டு, அடுத்தநாள் விடியற்காலையிலேயே

எங்கள் பயணம் ஆரம்பமாகியது. முன்னூறு கிலோ மீட்டர்கள் வரை பஸ்சில் சென்று, பின்னர் சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் அந்தக் கிராமத்தைப் போய்ச் சேர்ந்து, அங்கேயும் ஒருவரைப் (பணம் கொடுத்து) பழக்கம் பிடித்து, குச்சு ரோட்டுக்கள்... குறும் சதுப்புப் பாதைகளுக்கு ஊடாக நடந்து, அந்தக் குடிசையை அடைந்தோம்.

வந்த வேகத்திலேயே ஒயோங், கூட வந்தவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு குடிசைக்குள் நுழைந்தான். உள்ளே நின்றபடி என்னை அழைத்தான். போனேன்.

ஒரு சாக்குக் கட்டிலில் கோபாலன் நோய்வாய்ப்பட்டவன் போலப் படுத்துக் கிடந்தான்.

நான் உறுக்கலாகப் பேசினேன். “எழும்பு... வா..! போகலாம்..!”

அவன் வருவதற்கு விரும்பவில்லை.

“நீங்கள்... போங்கோ... நான் பிறகு வாறன்..!”

“எழும்படா..! நாங்கள் இங்க உன்னைப் பார்த்திட்டுப் போக வரவில்லை... உதைச்சுத் தூக்கிக்கொண்டு போக வந்திருக்கறம்... ஒயோங்..! கொண்டு வா அந்தக் கயித்தை... ஆளைக் கட்டுப்போட்டுத் தூக்குங்கோ...”

வெளியே நாய் பூனைகளெல்லாம் கத்தின. கோழிகள் இடத்தை விட்டுப் பறந்து கொக்கரித்தன. உடைகள் அற்ற அல்லது அரை உடைகளுடனான சிறுவர்கள் வீட்டைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

ஓயோங் கயிற்று முடிச்சை எடுத்துக்கொண்டு வந்தான். கோபாலன் எழுந்து வந்து உடையை மாற்றினான். நான் வாசலில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். உள்ளே கதவு மறைவுக்குச் சென்று அந்தப் பெண்ணிடம் (மனைவியுடன் கதைப்பது போன்ற அன்னியோன்னியத்துடன்) மிக நெருங்கி நின்று ஏதோ 'கிஸ்'கிசுத்துப் பேசினான். ('கவலைப்படவேண்டாம்.. எப்படியும் திரும்ப வந்துவிடுவேன்' என ஆறுதல் கூறுகிறானோ?) பின்னர் எங்களோடு வந்தான்.

வாசலில் நின்ற சிறுவர்கள் ஏதோ இந்தோனேசியப் பாஷையில் (மாமா... திரும்ப வருவீர்களா..?) கேட்டார்கள். இவன் அவர்களைப் பிரிந்து வரமுடியாத சோகத்துடன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு வந்தான்.

ஆளைக் கொண்டுவந்து சேர்த்து, இரவு பகலாக அவனது அறைக்குக் காவல் போட்டேன். காவலுக்கு நிற்கும் சக தொழிலாளர்களுடன் முரண்டு பிடிப்பதாகக் கூறினார்கள். - கத்தியால் குத்துவானாம்.

எனக்கு வெறுத்துப்போய்விட்டது. அவனை அழைத்துப் பேசினேன். "உனக்கு என்ன நடந்தது..? மனைவி பிள்ளைகள் ஊரில் இருப்பதை மறந்துவிட்டாயா..?"

"என்னை நம்புங்கள் சேர்... அந்த இடத்திலிருந்து வெளியே வரமுடியாமற்தான் அங்கே இருந்தேன்... உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும்... என்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவந்திட்டியள்... ஆனால் இப்பிடிக்காவல் போடவேண்டாம்... கேவலமாயிருக்கு..! நான் என் மனைவி பிள்ளைகளிடம் போய்ச் சேரவேண்டும்..." - கோபாலன் விக்கி விக்கி அழுதான்.

“சரி... நீ போ..!” காவல்களை எடுத்துவிட்டேன். நான் போகச் சொன்னது அவனது அறைக்கு. ஆனால் அவன் தன் காதலிக்குச் சொல்லிவிட்டு வந்ததுதான் சரி. இந்தோனேசியாவை விட்டு நாங்கள் புறப்படப்போகும் நாளின் அதிகாலையில் வேதாளம் மீண்டும் முரங்கைமரத்தில் ஏறிவிட்டது. கோபாலன் போய்விட்டான். அவனைத் தேடிப் பிடிப்பதற்கு இனி எங்களுக்கு அவகாசமும் இல்லை. அவன் இல்லாமலே நாங்கள் புறப்பட்டு வந்துவிட்டோம்.

(வாசகர்கள் சற்று நிற்கவேண்டும். கதை இன்னும் முடியவில்லை... அடுத்த பகுதி இனி வருகிறது...)

மூன்று மாதங்களின் பின் நாங்கள் திரும்பவும் இந்தோனேசியாவிற்குப் போனோம். அங்கு இன்னொரு கம்பனியுடன் எங்கள் கம்பனி செய்துகொண்ட ஒப்பந்தப்படி, மீண்டும் வேலைகள் ஆரம்பித்தன.

அதே இடம்... அதே தொழிலாளர்கள்... அதே சமீர்.. என எல்லாமே அதே... அதே...

எங்கள் அலுவல்களைக் கவனிக்கும் ஏஜன்ட்காரன் ஒரு தகவலைக் கொண்டு வந்தான் - கோபாலன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறானாம். அவனை மீட்டு இலங்கைக்கு அனுப்புவதானால் குடிவரவு குடியகல்வு திணைக்களத்திற்கு தண்டப் பணம் கட்டவேண்டும் - விசா இன்றி நாட்டில் நின்ற குற்றத்திற்காக.

தண்டப் பணம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. மூன்று மாதமளவில் விசா இன்றி நின்றிருக்கிறான். ஒரு நாளைக்கு இவ்வளவு என்ற வீதத்தில் மொத்தம் பதினெட்டாயிரம் டொலர் கட்டவேண்டும்.

கம்பனி இந்தப் பணத்தைச் செலுத்துமா? சமீரிடம் கேட்டுப் பார்த்தேன். அவர் கையை விரித்தார்.

“கம்பனியைப் பொறுத்தவரை அவனோடு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை... அவனது ஒப்பந்த காலம் முடிந்துவிட்டது. இங்கேயே வராது நின்றது அவனது தனிப்பட்ட விடயம். அவனே பார்த்துக்கொள்ளட்டும். நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய்?”

என்னால் கவலைப்படாமல் இருக்கமுடியவில்லை. ஏஜன்ட்காரனுடன் சென்று சிறைக்கூட்டில் கோபாலனைப் பார்த்தேன். மூலையில் சுருண்டு கிடந்தான். பெயர் சொல்லி அழைத்தபோதும், நிமிர்ந்து என்னை முகம் பார்க்காது கிடந்தான்.

திரும்ப வந்துவிட்டேன். மனம் கேட்கவில்லை. திரும்பவும் திரும்பவும் சமீரிடம் பேசினேன். வேறு வழி தெரியவில்லை. வேறு வேறு கோணங்களில் கோபாலனின் நிலைமையை, அவனது குடும்பத்தின் கதியை எல்லாம் சமீருக்கு எடுத்துக் கூறினேன்.

சமீர் மனம் இளகினார்.

“இதுபற்றி வேண்டுகோள் விடுத்து கம்பனிக்கு ஒரு கடிதம் எழுது... நானும் சிபார்சு செய்து எப்படியாவது அந்தப் பணத்தைப் பெற்றுத் தருகிறேன்.”

ஒரு சுயநலக்காரராயிருந்த சமீர் மனம் மாறியது எனக்குப் புதுமையாயிருந்தது. அந்தக் கல்லுக்குள் உண்மையாகவே ஈரமும் இருந்தது. நாட்களைக் கடத்தாமல் இந்த முயற்சியில் ஊக்கமாக ஈடுபட்டார்.

பிறகென்ன? அவ்வளவுதான் கதை. கம்பனியிலிருந்து பணம் கிடைத்தது. கோபாலனை மீட்டு இலங்கைக்கு அனுப்பிவைத்தோம்.

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி...

1970களில் எழுத்துலகிற்கு வந்தவர் சுதாராஜ். நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியவர்.

சிறுகதை, நாவல், சிறுவர் இலக்கியம், சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு என பல நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் ரஷ்ய மொழியிலும் இவரது கதைகளின் மொழிபெயர்ப்புகள் வந்துள்ளன.

சுதாராஜ்

இலங்கை சாகித்ய மண்டல விருதும் இலக்கிய வித்தகர் பட்டமும் பெற்றவர். யாழ் இலக்கிய வட்டம், விபவி கலாச்சார மையம், ஆனந்த விகடன் வைர விழாப் போட்டி முதற்பரிசு எனக் கௌரவம் பெற்றவர்.

உலக சைவப் பேரவையினால் சைவ சுடர்மணி எனும் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டவர். மின் பொறியியலாளர். அகில இலங்கை சமாதான நீதிவான்.

உயிர்கள் யாவற்றையும் நேசிக்கும் மானிடநேயமிக்க இவர், பல நாடுகளில் பணிபுரிந்து வாழ்வு அனுபவங்களை அறிந்தவர்.

காற்றோடு போதல் எனும் இத்தொகுதியில் 1995-2000ம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் எழுதிய சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன.

- பதிப்பகத்தார்